

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

JEANIENE
FROST
WICKED
BITE

A Night Rebel Novel

"I always open a Frost book with happy anticipation!"

—CHARLAINE HARRIS

Önsöz

Ian

"Kaçak karımı aramam gerekirken neden Drakula'nın gelininin varlığıyla beni onurlandırmasını bekliyorum?"

Ian, en iyi arkadaşı Crispin'in Vlad'in onu duyacak kadar yakın olmadığından emin olmak için etrafına bakınmasını izledi. Ian'ın umurunda değildi. Vlad ona bir şey için borçluydu. Geçen ay çoğunlukla kaybolmasıyla bağlantılı olduğu için ne olduğunu hatırlayamıyordu ama önemli olduğunu biliyordu. Ian'ın ona en nefret ettiği isimle seslendiğini duyarsa ev sahibinin öfke nöbetine lanet olsun.

Drakula'nın lakabı.

Crispin, "Yeni takıntılı halinin ardındaki gerçek nedeni hatırlayamaman bizim burada olma nedenimiz," dedi. "Vlad'in karısı hepimizden sakladığın bir sırrı biliyor. Kısmi hafıza kaybının nedeni buysa, devam etmeden önce bunu öğrenmemiz gerekiyor."

Bağlı durum. Ian'ın dudakları kıvrıldı. Crispin hâlâ "evlilik" demeye cesaret edemiyordu. Ian'ın varlığının her zerresi de bu kelimeyi reddetmeliydi.

Bunun yerine, evlendiği küçük cadalog olarak da bilinen Veritas'ı bulmak için neredeyse çılgınca bir ihtiyaç tarafından yönlendirildi.

Doğru, Veritas'la *neden* evlendiğini hatırlayamıyordu. Bu kısım, son birkaç haftadaki anılarının çoğunu zihninden koparan süreçten kurtulamamıştı. Ancak, bırakın bir Kanun Muhafızını, herhangi biriyle evlenmesi fikri gülünç olsa bile, bağlayıcı törenlerini canlı bir şekilde hatırlıyordu. Crispin kesinlikle Veritas'ın Birkaç gün önce Ian'ı Crispin'le terk ettiğinde evlilik durumları hakkında inkarlarda bulundu ve ardından öfkeli bir iblis hakkında sadece belirsiz bir uyarıda bulunarak ayrıldı.

Ian o kısmı da hatırlamıyordu. Bilinci yerinde değildi ve bir vampirin neredeyse anında iyileşme yeteneğiyle bu mümkün olmamalıydı. Anılarını çalan her neyse, onu da -kısa bir süreliğine- olduğu gibi bırakmıştı. Bir insan olarak savunmasızdı ve her ikisinin de nasıl olduğunu bilen tek kişi kaçmıştı.

Bazen Ian bu yüzden o kadar öfkeleniyordu ki başka bir şeye odaklanamıyordu. Ama geri kalan zamanlarda, Veritas'ı bulma ihtiyacının öfkeyle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey içinde yanan daha güçlü bir duyguyla ilgiliydi.

"Ian." Kafasını kaldırdığında kapıda kuzguni saçlı bir kadın ve hemen arkasında çatık kaşlı eşini gördü. "Beklettiğim için özür dilerim," diye devam etti Leila, arkasından Vlad'a bakmadan önce. "Geç kaldık çünkü kavga ediyorduk."

"Benim üzerime mi?" Ian sinsi bir gülümsemenin ağzını kaldırmasına izin verdi. Vlad'a zaten sataşırdı -doğası gereği- ama nedense ev sahibini kızdırmak için normalden daha güçlü bir dürtü duyuyordu. "Sakın bana son birkaç haftayla ilgili *başka* önemli bir şeyi unuttuğumu söyleme?"

Vlad'ın bu ima karşısında hırlaması, Leila'nın kocasına bir bakış fırlatmasına neden oldu. "Meşhur huysuzluğun yüzünden bu gece dışarıda bekliyorsun.

konuşma," dedi Vlad'a. "Ian sadece Ian gibi davransa bile, başka türlü alevlenmeyeceğine güvenemem. Ve gerçekten." Şimdi Leila'nın dikkati tekrar onun üzerindeydi. "*Beş* dakikalığına adiliğe karşı koyamaz mısınız?"

Ian ona en masum sırtışını verdi. "Ben mi? Bir kuzu kadar masumum."

"Evet, eğer o kuzunun bir de kurt adam laneti varsa," diye mırıldandı Leila. Sonra

Acıma bakışlarını doldurdu.

Ian sırtıtmaya devam etse de kaskatı kesildi. Leila'nın onun hakkında bildiği sır her neyse, kötüydü.

"Senin de gitmen gerek, Bones," dedi Leila, Crispin'e doğduğu isim yerine vampir ismiyle hitap ederek. "Söyleyeceklerim sadece Ian için."

Crispin'in yüz hatları Vlad'ın kaşlarını çatana kadar birbirine yaklaştı. "Bunun neden gerekli olduğunu pek anlamıyorum."

Vlad'ın keskin kahkahası havayı yararak geçti. "Fikrini değiştirmesi için onu ikna edemediysem, *senin bir* şansın olduğunu mu düşünüyorsun?"

Crispin öyle görünüyordu. O daha ağzını açamadan, Ian onu kapıya doğru itti. "Kavga çıkarma dostum. Neden yaygara kopardığını bilmiyorum. Daha sonra ne diyeceğini sana söyleyebilirim."

"Daha önce yapmadın." Crispin'in sesi gergindi. "Hayatınızı tehlikeye atmasına rağmen reddettiniz."

Hayalet sancılar Ian'ın başının arkasına saplandı. İrkilmemeyi başardı. Geçen ayla ilgili hatırladıklarının çoğunu Crispin'le paylaşmıştı ama bunu değil.

"İşler değişti," diye yanıtladı Ian. Crispin'in bilmediği bir şey için endişelenemezdi. "Hadi git. Ne kadar çabuk gidersen, cevapları o kadar çabuk alırsınız."

Crispin Leila'ya baktı. Yüz ifadesi sertleşerek, "Hiç şansın yok," dercesine mükemmel bir maskeye dönüştü. Yenilgiyle içini çekti ve Kazıklı Voyvoda'yı takip etti; o da karısına son bir kez baktıktan sonra odadan çıktı.

Ian, Vlad'ın "Hadi zindanları gezelim," dediğini duydu. "İçimde aniden sıcak bir maşayla bir şeyler saplama isteği uyandı."

Leila kapıları kapatarak Crispin'in vereceği yanıtı kesti. Ian, Crispin ve Vlad'ın yeterince uzaklaştığından emin olana kadar bekledi ve sonra güzel esmere "Dökül," dedi.

"Bana ve Vlad'a yardım ederek geçirdiğin zamandan hatırladığın son şey ne?" Leila ona sordu.

Ian omuz silkerek, "Kocanı öldürmek isterken arabayla uzaklaşıyorsun," diye cevap verdi. "Nedenini bilmiyorum. Ondan sonraki bir ayı da pek hatırlamıyorum, birkaç gün önce Azrail olduğundan emin olduğum bir yaratığın zihnime soktuğu parçalar dışında. Ama o anılar çoğunlukla benimle evlenip sonra da kaçan kadından ibaret."

Ve o zamandan beri geçen üç gece ve dört gün boyunca defalarca aramasını ve mesaj atmasını görmezden geldi. Neden? Veritas'ın bağırdığına dair bir başka net anısı daha vardı, "Gitme!" diye bağırdı ona karşı hissettiği aynı kör edici yoğunluktaki duyguyla. Yine de en zayıf olduğu anda onu terk etmişti ve nedenini bilmiyordu.

"Eğer ekleyeceğin başka bir şey varsa elini çabuk tut," diye devam etti Ian. "Bu buluşmanın yüz yüze olmasında ısrar ederek onu aramak için iki günümü harcadın zaten."

"Bu, mesajla ya da telefonla iletilecek türden bir haber değil," dedi Leyla yumuşak bir sesle.

"Bunun Dagon'la bir ilgisi var mı?" Leila'nın gözleri irileşince Ian homurdandı. "Crispin bana Veritas'ın onu Dagon adında bir iblisin peşimde olduğu konusunda uyardığını söyledi. Onu kızdırmak için ne yaptığımı biliyor musun?"

Leila gözlerini kaçırdı. "Hayır. Ama Dagon senden gerçekten nefret ediyordu ve sen Mencheres'in öldürüldüğünü düşünene kadar bir koruma büyüsüyle ondan kaçtın.

."

"Öldürüldü mü? Kim tarafından?"

Leila onun ses tonundaki yeni sertlikten uzaklaştı. Sonra sağ elinden beyaz bir kıvılcım çizgisi uzandı; voltajın bir hatırlatıcısı tüm vücuduna yayılıyordu. Odadaki ışıklar da, onlardan da güç çektiği için kısa süreliğine karardı. Saldırı ihtimaline karşı kendini hazırlıyordu.

Gerçekten çok kötü bir haber olmalı.

"Bir grup büyücü beni öldürebilecek güce sahipti," diye cevap verdi kararlı bir sesle. "Vlad'a, Mencheres'i kendileri için öldürmezse öldüreceklerini söylediler. Vlad onları bulmak için zaman kazanmak amacıyla Mencheres'in ölümünü taklit etti ama Vlad sözde infaz videosunu çektiğinde sen de oradaydın ve Vlad'ın öldürdüğü kişinin sadece Mencheres'e benzediğini bilmiyordun. Mencheres'in cesedi olduğunu düşündüğünüz şeyi gördüğünüzde. Dagon'u çağırmak için koruyucu korumanı kestin. O geldi ve sen de Mencheres'in hayatı karşılığında ruhunu sattın." Bunun üzerine sesi çatladı. "Gördüm ama seni durduramadım. Çok üzgünüm, Ian. Çok, çok üzgünüm. . ."

Kadın konuşmaya devam etti; özürlerini, pişmanlıklarını ve adamın aldırış etmediği diğer basmakalıp sözleri tekrarladı. *Ruhunu satması onu çok şaşırtmıştı. Yalan söylediğine yemin edebilirdi, ancak vampir efendisi Mencheres'in dünyada kurtarmak için ruhunu satabileceği çok az insan vardı. Ve eğer Leila'ya inanılacaksa, satmıştı da.*

Kanının tadı bu yüzden değişmiş olmalıydı. Bunu Crispin'e de söylememişti ama dört gün önce o genelevde uyandığından beri kanı değişmişti. Artık ruhuna sahip olan bir iblis tarafından damgalanmanın dışında başka bir nedeni olmasını ummuştı. Görünüşe göre yokmuş.

Hayatında üstesinden geldiği onca şeyden sonra, bir büyü içeren basit bir numarayla alaşağı mı edilmişti? Sert kahkahalar koptu onu. Leyla geri çekildi, elektrikli kırbacı ayaklarının dibinde kıvrılana kadar büyüdü. "Gerek yok," diyebilirdi sonunda. "Daha önce hiç kimseye zarar vermemiştim.

sadece kötü haberlerin taşıyıcısı olmak."

"Peki ya Vlad?" diye sordu temkinli bir ses tonuyla.

Kendini kontrol edemeden bir başka acı kahkaha patlaması onu terk etti. Vlad'ı öldürmek isterdi ama yapamazdı. Kendi hatası apaçık ortadaydı. "Vlad'ın öldürdüğü zavallı adamın üzerinde kullandığı büyüü hissetmeliydim. Ayrıca ruhumu pazarlamadan önce Mencheres'in öldüğünden emin olmalıyım. İkisini de yapmadım, bu yüzden suç bende, Vlad'da değil."

Leyla'nın kırbacı tekrar elinde kayboldu. Sonra öne fırladı ve onun ellerini tuttu. "Bir kez daha, çok özür dilerim."

Ian onun acıma duygusundan uzaklaştı. Leila'nın nefesi kesildi, sonra gözleri kısıldı ve sağ elini Ian'ın giysilerinin örtmediği her santiminde gezdirmeye çalıştı.

"Kes şunu." Bu ne tür bir acıma pençesiydi?

"Gitmiş," dedi Leila şaşkınlıkla. Adam bileklerini önünde tutmadan önce birkaç darbe daha aldı. Sadece parmaklarıyla ellerini ovuşturdu ve "Gitti" diye tekrarladı.

"Ne gitti?" Akıl sağlığı, belli ki.

"Her şeyi! Pantolonunu çıkar. Hala orada mı diye bakmam lazım."

Ian gözlerini devirdi. "Öyle ve kısa bir süre önce Drakula'yı kendi çatısı altında boynuzlamayı çok komik bulsam da, şu anda ilgilenmiyorum-"

"Ben de öyle," diye araya girdi Leila. "Ama kasıklarında hâlâ Dagon'un iblis damgasının olup olmadığını görmek istiyorum, çünkü cildindeki başka hiçbir şey aynı değil."

Ian onun bileklerindeki tutuşunu gevşetti. "Açıkla."

"İnsanlara sağ elimle dokunduğumda onlardan psişik izlenimler aldığımı hatırlıyor musun?" Onun sabırsızca başını sallaması üzerine devam etti. "Aylar önce sana dokunduğumda, en büyük günahını gördüm, tıpkı sana dokunduğumda biriyle ilk kez karşılaştın. Cildiniz aynı zamanda duygusal Diğer insanların izlerini taşıyordu ama artık hepsi yok." Vurgulamak için sağ eliyle ona vurdu. "İnsan başka nelerin gitmiş olabileceğini merak ediyor, değil mi?"

Bir şekilde ruh anlaşmasından kurtulmuş olabilir miydi? Ian onu bıraktı ve pantolonunun fermuarını açtı. Leila diz çökerek gömleğinin eteklerini önünden çekti. Aynı anda misafir odasının kapıları açıldı ve Vlad ile Crispin ortaya çıktı.

Ian gülmeye başladı. "İlk kez dürüstçe söyleyebilirim ki bu görüldüğü gibi değil."

Vlad soğukkanlılıkla, "Sanırım öyle değil," diye cevap verdi. "Birdenbire erotik piercing piyasasında olduğuna karar verdiğin için mi onun sikini inceliyordun, sevgilim? Eğer öyleyse, senin için birkaç tane modellik yapardım. Ben çok daha iyi bir konu."

Ian aynı fikirde olmadığını homurdanırken, Leila ağzından kaçırıldı: "Ben *şeytan markaları*, o değil!"

"Evet, biri sikimin altına bakabilir ya da bana bir ayna verebilir mi?" Ian araya girdi. "Esnek biriyimdir ama ben bile o kadar eğilemem."

Leila telaşla geri çekildi. Crispin yaklaştı, eğilirken kaşlarını çatı. "Herhangi bir marka yok," dedi bir süre sonra.

"Sana söylüyorum, oradaydı," diye ısrar etti Leila. "Dagon'un ruh pazarlıklarını mühürlerken onu Ian'a taktığını gördüm!"

Crispin ayağa kalkarak Ian'a dehşet dolu bir bakış fırlattı. "Ruhunu bir iblisle mi pazarlık ettin? *Neden?*"

Ian, Leila'ya uyarıcı bir bakış atarak, "Beklediğiniz gibi, daha fazla güç," dedi. Mencheres'e ulaşmasının gerçek nedenini öğrenmemeliydi. Efendisi bu acıyı hak etmiyordu.

"Ama artık marka yok," dedi Leila. "Ian'ın en büyük günahının orijinal anısı ve bir sürü başka şey de öyle. Başka nelerin eksik olduğunu görmek için geri kalanını kontrol etmem gerekiyor. Bütün kıyafetlerini çıkar, Ian."

Ian gömleğini çıkardı ve buruşuk pantolonundan uzaklaştı. Sonra kendini tutamadı; sağ elini çıplak vücudunda gezdirmeye başlayan Leila'nın omzunun üzerinden Vlad'a göz kırptı. Vlad ona ters ters baktı ama içinden ne bir ateş ne de bir duman çıktı. İlişkilerine güveniyor olmalıydı.

Leila hızlı ama titizdi. İşi bittiğinde şöyle dedi: "İblis damgası yok olmakla kalmadı, daha önce orada olduğuna dair hiçbir psişik kanıt da yok. Aslında, tüm vücudunuz yeni gibi görünüyor."

Ian ona, "Ben iki yüz elli yaşından daha yaşlıyım," diye hatırlattı.

"Deriniz değil," dedi Leila açıkça. "O kadar yeni ki, üzerinde sadece dört kişinin öz izleri var. Birini sen bıraktın, Bones, onun için çok endişelendiğinde. Kedi de endişeli bir tane bıraktı ve öz izleri Veritalar endişe ve pişmanlıkla çılgılık atıyor. Son olarak, korkunç bir yaratık kafanızda bir tane bıraktı, ancak bunun dışında boş bir levhasınız ve yakın zamanda deriniz yüzülmediyse veya bir şekilde yepyeni bir beden, nedenini bilmiyorum."

O hayalet sancılar yine kafasına saplandı. Korkunç bir an boyunca karanlık tarafından yutulduğunu hissetti. Sonra görüşü geri geldi ve Crispin'in sanki itiraf etmek istemediği bir şey biliyormuş gibi bakışlarını

kaçırdığını gördü. "Dostum," diye uzattı Ian. "Hikaye hakkında eklemek istediğin bir şey var mı?"

Geçen ayımı nasıl geçirdiğim konusunda bana bilgi verdiniz mi?"

Crispin, "Birkaç parçayı atlamış olabilirim," diye söze başladı.

Ian, Leila'nın nefesi kesilmeden önce Crispin'i yakasından tutmuştu.

"Vay anasını, *ışınlanabiliyorsun!*"

"Ne?" Ian ısırdı.

Crispin, "Bilmemenin daha güvenli olduğunu söyledi," dedi çekinerek.

Crispin, Veritas'ın onu neden terk ettiğini saklıyor muydu? "Bilin *Ne?*"

Crispin'in bakışları artık hiç değişmiyordu. "Dört gün önce Veritas beni ve Cat'i terk edilmiş bir lunaparktan senin kurumuş bedenini almamız için çağırdı. Etrafınız düzinelerce iblis cesediyle çevriliydi. İkiniz de böyle bir saldırıdan nasıl kurtuldunuz bilmiyorum ama Veritas evliliğinizin Hafızan gitmişti ve daha güçlü iblisler onun peşinde olacaktı. Geçen ay nerede olduğunla ilgili yalanlar söylememiz için bize söz verdirdi. onu."

Onu korumak için mi terk etmişti? Ve *kesinlikle* daha iyi bilmesi gereken Crispin, Ian'ı oyalarken Veritas'ın bu tehlikeyle tek başına yüzleşmesine izin vermişti. onu bulmaya çalışırdı? Crispin'in kışını kızartacak ve yanmış parçaları boğazına tıkacaktı! Ama önce . . .

Ian Crispin'i itti, sonra Leila'ya döndü. "Psişik yeteneklerin, öz izleri aracılığıyla şimdiki zamandaki insanları bulmayı da içeriyor, değil mi?"

İç çekti. "Evet. Buraya gel."

Leila sağ elini Ian'ın yanağına koydu. Verdiği gerilim çenesinin ağrımasına neden oldu ama irkilmedi. Birkaç dakika sonra Leila elini bıraktı. "Veritas'ı hissedebiliyorum ama onu hiç göremiyorum."

Tabii ki hayır. İblisler peşindeyken, Veritas kendini akla gelebilecek her türlü izleme büyüsünden gizlemişti. Bir aptalla evlenmemişti.

Crispin'i ve diğerlerini geride bırakarak tek kelime etmeden oradan ışınladı. Arkadaşının onu koruma çabasına lanet olsun. Veritas'ın onun güvenliği için duyduğu korkuya da lanet olsun. Güvenli davranarak onu kaybetmek istemiyordu.

Gitme!" diye acı dolu haykırışı zihninde tekrar çınladı.

"Üzülme," diye mırıldandı Ian. "Ben geliyorum."

Bölüm 1

Üç hafta sonra

Mısır'ın karanlık gökyüzünden düştüm ve etrafındaki kum denizine karşı bir neon tabela gibi duran bir cipin yanına indim. Krallar Vadisi'nin ünlü bölümünün aksine, batı ucundaki bu kısım arkeologlar, turistler ya da suçlular dışında kimse tarafından rağbet görmüyordu.

Şanslıydım ki, işim suçluları avlamaktı.

Cipin içinde kimse yoktu ama eski Mısır'a ait mezar eserleri gibi görünen şeylerle doluydu. Arkaya doğru yürüdüm ve yerdeki bir delikten yarısı geriye çekilmiş küçük bir taş levha gördüm. Ah, gizli bir mezar. İçinden iki farklı ses ve bir sürü garip sallanma sesi geliyordu.

Mezar soyguncuları. Mezar soyguncularından nefret ederdim.

Keskin bir gümüş bıçak ve iblis kemiğinden yapılmış çift uçlu bir mızrak çıkardım. Artık var olan üç doğaüstü türden ikisiyle savaşmak için silahlanmıştım. Deliğe atlamadan hemen önce bakışlarımı vampir yeşiliyle aydınlattım.

İki adam şaşkınlıkla bana baktı. İlk bakışta normal Orta Doğulu erkeklerdi ama sonra gözleri kıpkırmızı oldu. İblisler. Ve etraflarındaki toprak her yöne doğru kaymaya başladı.

Yılanlar. Onlardan mezar soyguncularından bile daha çok nefret ederdim.

En yakındaki iblisin üzerine inip onu yere sererken kemik silahımın iki ucunu da gözlerine sapladım. Ölüm çığlığını kısa keserken gözleri alevler içinde kaldı. Kemik silahımı çektim ve hemen havalandım, böylece diğer iblis benim yerime duvara çarptı. Ben onun da gözlerini oyamadan ışınlanarak uzaklaştı.

Sağımda yeniden belirdi, yumruğu havada uçuşuyordu. Yumruğun altından eğildim, sonra soluma gelen bir darbeyeyle başımda acı patladı. Lanet olası iblisler ve ışınlanma yetenekleri.

Bana birkaç kobra fırlatmadan önce, "Malfeous'u öldürmenin bedelini ödeyeceksin," diye hırladı.

Dick!

Onları üzerimden silkelemek için içimdeki dürtüyle savaştım. Isırıkları beni öldürmezdi ama o öldürebilirdi. Her iki silahımı da hazır tuttum, bana tekrar sinsice yaklaşmasını diye hızlı daireler çizerek döndüm. Mezarın eski baltalarından birini sallayarak önümde yeniden belirdi. Kendimi geriye doğru attım ama zamanında değil. Boğazım yandı ve baltanın açtığı derin yarıktan yüzüne kan sıçradı. Yere düştüğümde, çarpmanın etkisiyle başımın arkasında yeni bir acı patlak verdi.

Güzeldi. Daha fazla acı, baltanın tam olarak yarılmadığı anlamına geliyordu, yoksa hiçbir şey hissetmezdim. Ölü olmak acısızdı, ya da tanıdığım tüm hayaletler öyle olduğunu iddia ediyordu.

İblis sıırttı ve kanımı yaladı. Sonra tadına bakınca alaycılığının yerini şok aldı. "Ne-?"

Gümüş bıçağımı açık ağzına fırlatarak kafasını duvara sabitledim. Sonra ona doğru uçtum ve uçları duvara çarpana kadar kemik bıçağı gözlerine soktum.

Gözleri patladı, duman ve kan fişkırdı. Kükürt kokusu beni boğdu, ama çatal bıçağı daha sert soktum. Gerçek ölümün iskelet haline büzülmeye başladığında rahatlama, savaş coşkusunun yerini aldı.

Silahlarımı çıkardım ve başka iblislerin ışınlanma ihtimaline karşı hazır bir şekilde döndüm. On beş dakika sonra gümüş bıçağı kemerime soktum. Bu iblisleri öldürmez. Sadece kendi kardeşlerinin kemikleri öldürebilirdi ve şimdi, yeni silahlar yapmak için çok daha fazlasına sahiptim.

İki iblisin kollarını kopardım ve onları üzerimdeki delikten dışarı attım. Sonra mezarı keşfetmeye başladım. Zaman ve toz mezarı soldurmuştu. Duvarlarda resimler ve hiyeroglifler vardı ama ben şahin başlı tanrıyı gördüm. Bir sahnede Horus, diğerinde ise yeşil tenli tanrı Osiris. Ölen kişinin hayatından sahneleri gösteren başka resimler de vardı. Çeşitli kişisel eşyalar, heykeller, hazineler ve diğer törensel eşyalar da olmalıydı ama mezarın iç salonu soyulmuştu. Bu da cipin aşırı yüklü olmasını açıklıyordu.

İç odanın kapılarındaki mühürler de kırılmıştı. İçeri girdim, mumyanın içinde bulunduğu ustalıklı boyanmış iki tabutun da kırılmış olmasına kızdım ama şaşırmadım. Geriye sadece mumyanın iç organlarını içeren kil kavanozlar kalmıştı. Sonra beklenmedik bir koku aldım. Taze kan.

Genç bir kadının bedenini ortaya çıkarmak için bir kobra yığının kenara ittim. lahdin karşısındaydı. Teni benimkiyle aynı altın bronz rengindeydi ve yüzünü kaplayan uzun siyah saçları vardı. Saçlarını taradığımda yemin ettim.

Bir hacker arkadaşımın yarattığı programı kullanarak internette yayınlanan tüm son tıbbi kayıtlara girdiğimden beri onu takip ediyordum. I çok özel bir psikoz türünü araştırıyordu: başka bir zamandan geldiklerini iddia eden ve aksini kanıtlayacak modern kayıtları olmayan insanlar.

Vücuduna bakarken irkildim. Gövdesini büyük yaralar kaplamıştı ama yaralar özensiz değildi. Hızlı bir ölümü engellemek için hayati organlardan ya da atardamarlardan kaçınmışlardı. Kanın altında, vücuduna işlenmiş işaretler gördüm. Onu ters çevirdim ve altında gizlenmiş daha fazla işaret ortaya çıktı. Bunu yapar yapmaz, kara büyü düzinelerce örümceğin rahatsız edici hissiyle cildimde gezindi.

Yakındaki bir kobra aniden şaha kalktı ve yüzüme vurdu. Sinirlenerek onu kenara fırlattım, ancak bir diğeri bacağımı ısırıldı. Yeter artık! Yakalayabildiğim kadarını yakaladım ve mezardan dışarı uçtum. Dışarı çıktıktan sonra onları bıraktım. İşim bitene kadar birkaç tur daha atmam gerekti ama onlardan kurtulduğuma sevindim. Zavallı kadının dehşetini arttırmak için getirilmiş olmalıydılar.

Korku, kara büyü'nün güçlü bir bileşeniydi ve birisi öldürülen kadın üzerinde korkunç bir ayin gerçekleştirmişti.

Cesedine geri döndüm, kanını sembollerden temizlemek için kıyafetlerimi kullandım. Birkaçını tanıdım ama diğerlerini bilmiyordum ve çok fazla büyü biliyordum. Cep telefonumu çıkardım ve fotoğraflarını çektim. Sonra onun yanına eğildim, gözlerimi kapattım ve en derin duyularım üzerindeki baskıyı kaldırdım.

Ritüeli gerçekleştirmek için kullanılan büyü önce beni vurdu ve mide bulandırıcı derecede tanıdık bir tatla beni boğdu. *Dagon*. Kanının kokusu, korku ve tüm iblislerin sülfür kokusu daha önce en büyük düşmanımın kokusunu almam için çok güçlüydü ama şimdi Dagon'un büyü'sünün tadını alabiliyordum ve kusmamak için tek yapabildiğim şey buydu.

Sertçe yutkundum ve içinde başka büyü izleri olup olmadığını görmek için onu ittim. Ölüm geride neredeyse hiçbir şey bırakmamıştı, ama sonra Dagon'un büyüü bu sefer çok daha zayıf olsa da duyularımı tekrar bozdu.

Dagon'un gücünün bir kısmını içinde taşıyordu. Bunun tek bir şekilde olabileceğini biliyordum. Kaçtığı akıl sağlığı merkezine doğruyu söylüyordu. Şu anki zamandan *değildi*. Çok daha öncesinden geliyordu.

Belki de bu yüzden çölün bu kasvetli kısmına doğru koşarken görülmüştü. Burası artık çorak bir araziydi ama birkaç bin yıl önce müreffeh bir şehrin parçasıydı ve insanlar korktuklarında evlerine kaçma eğilimindeydi.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle arkama yaslandım. Dagon onu, Dagon'un içinde biriktirdiği ruhlar serbest bırakıldığında özgür kalan yeni dirilmiş insanlardan biri olduğu için mi öldürmüştü? Dagon kindar *biriydi* ama

iblislerin intikamdan bile daha çok değer verdiği bir şey vardı: güç.

İşaretleri tekrar takip ettim. Korkunç ölümüyle bu kadından çok fazla güç çekilmişti. Cesedinin görünüşüne ve kokusuna bakılırsa, onu kurtarmayı sadece birkaç saatle kaçırmıştım. Bu akşamın erken saatlerinde, Dagon şu anda diz çöktüğüm yerde olabilirdi, zayıflamış, şüphesiz ve öldürülebilirdi, eğer buraya gelirken biraz daha hızlı olsaydım . . .

Ama Dagon kaçmıştı. Yanındaki diğer iblisler de neredeyse kaçıyordu. Bu gece çölün üzerinde uçarken cipi kuşbakışı görmeseydim onu asla bulamazdım ve yeni dirilen tüm ruhları bulmakla görevlendirilmiştim. En çok istediğim hariç.

Acı içimde yuvarlandı, tanıdık ve amansız. Öldürülen kadına en karanlık türden bir kıskançlıkla bakana kadar yandı. Ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Kaçamadığım acı. Artık diğer vampirler kadar ölümlü olduğum için gerçekten memnundum. Bu, kalbime gümüştten şanslı bir bıçak saplanıp sonunda beni öldürdüğünde bu korkunç acının sona ereceği anlamına geliyordu.

Ama o gün gelmeden önce, yerine getirmem gereken bir yeminim vardı.

Bu kadını kurtaramamıştım ama onu öldürüldüğü yerde bırakamazdım. Onu aldım ve mezardan dışarı uçurdum. Sonra yanımda kürek değil silah getirdiğim için ellerimi kullanarak yeni bir mezar kazdım. Yine de yumuşak kum ve doğaüstü gücüm sayesinde uzun sürmedi.

Düzgün bir şekilde gömüldüğünde, tanrılardan ona merhamet göstermelerini dileyen bir dua okudum. Sonra derme çatma mezarına baktım, bir yanımda ağrıyordu.

Yakında benim de onun gibi ölüp bir yerlerde isimsiz bir mezarda çürüyüp çürümeyeceğimi merak ediyordum.

Eğer öyleyse, son düşüncelerimin Ian'la ilgili olmasını umuyordum. Onun ukala sırtışını, kıvrak zekâsını, derin sadakatini ve vahşi cesaretini hatırlamak istiyordum. Hepsinden önemlisi, onun kollarındayken hissettiklerimi yeniden yaşamak istiyordum. Daha önce kendimi hiç bu kadar savunmasız ama tamamen kabul edilmiş hissetmemiştim. El üstünde tutulmuş.

Hatta belki daha fazla zamanımız olsaydı sevebilirdik.

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını sert bir hareketle sildim. Ian üzerinde durmama izin veremezdim. Eğer yapsaydım, varlığım peşimdeki tüm iblisleri onun yanına çekecek olsa da ona geri koşardım. Ian'ı zaten bir kez öldürmüştüm. Bunun tekrar olmasına izin veremezdim.

Evet, bu iş bitmeden ölmüş ve isimsiz bir mezara girmiş olabilirdim ama dört buçuk bin yaşında olmanın da faydaları vardı. Öldürüldüğümde normalde yaptığım gibi patlamazsam, hala o kadar yaşlıydım ki bedenim muhtemelen doğrudan toza dönüşecekti. Çürümek yok Benim için mezar.

Modern bir deyişin dediği gibi, iyi tarafından bakmak zorundaydım.

Bölüm 2

Dagon'un mezara geri dönme ihtimalini düşünerek geceyi çölde geçirdim. Artık ışınlanamıyordu. Cehennem Kapısı'nın eski müdürü olan babam bu yeteneğini ondan almıştı, bu yüzden Dagon da herkes gibi yürüyerek ya da arabayla çıkmak zorunda kalacaktı.

İkisini de yapmadı. Sonunda cipi mezardan uzağa sürdüm ve Mısır Eski Eserler Bakanlığı'na bu konuda isimsiz bir çağrı bıraktım. Kutsal emanetlere iyi bakıldığından emin olacaktı. Şafak vakti, güneşe tahammül edemedikleri için etrafta iblis olmayacağından emin oldum ve otelime geri döndüm.

Kapımı açtım ve hemen uçan gri bir paket tarafından kuşatıldım. Silver'ı yakalayıp Simargl'ı göğsüme bastırdım. Köpek yerine doğaüstü bir yaratık olmasına rağmen mutlu sesler çıkarıyordu. Yine de, kürk yerine tüylü tüylerle kaplı olduğunu fark edecek kadar yakından bakmazsanız, Silver gri bir Samoyed'e benziyordu. Ve tabii ki, Kanatlarının köpeğe benzemeyen yönü vardı.

"Ben de seni özledim," dedim Silver'a ve onu yere bırakmadan önce bir kez daha sarıldım. Silver beklentiyle arkamdan kapalı kapıya baktı, Kanatları umutla kıpırdıyor.

"Hayır," dedim ona, sesimdeki yeni çatlakla savaşıyor. Silver'ın hâlâ Ian'ın kapıdan girmesini beklediğini görmek kalbime bir tekme daha indirdi.

"Hayır," dedim tekrar, bu sefer daha kararlı bir şekilde. Silver uzaklaşırken kanatları sarktı, kapalı kalmasına razı olmadan önce kapıya son bir kez baktı.

"Aç mısın?" Dikkatini dağıtmak için sordum.

İşe yaradı. Beni takip etti, kanatları tekrar mutlu bir şekilde kıpırdadı. Yırtık, kanlı giysilerimi çıkarıp plastik bir torbaya doldururken oda servisi sipariş ettim. Onları daha sonra bulunamayacakları bir yere atacaktım. Şimdilik bir bornoz giydim ve beklemeye başladım. Acıkan tek kişi Silver değildi.

Yirmi dakika sonra, Silver sote tabağını mideye indiriyordu. sebze yiyordum ve ağzımdan akan bir damla kanı siliyordum. Oda servisi görevlisinin beni beslediğine dair hiçbir anısı yoktu elbette. Sadece iyi bir bahşişçi olduğumu hatırlıyordu.

Cep telefonum yeni bir mesajı işaret edecek şekilde çaldığında duşa doğru gidiyordum. Ölüm, kan ve kara büyü kokusunu üzerimden atmak için endişelenerek görmezden geldim. Telefonum birkaç kez daha çaldı. Duşa girmeye devam ettim.

Banyo. Hukuk Muhafızlığı işimden izin almıştım, bu yüzden işle ilgili olamazdı ve en yakın arkadaşlarımdan çoğu ölmüştü. Şu anda izinde olan bir işkolik olmanın iyi tarafından bakacak olsaydım

Neredeyse değer verdiğim herkesten daha uzun ömürlü olan biri olarak, bunun bana mesaj atan kişiye hazır olduğumda geri dönebileceğim anlamına geldiğini söyleyebilirim.

Acele etmeden duş aldım. Daha sonra, normalde giydiğim mavi gözlü, minyon sarışın görünümümü kaybederek cazibemi bıraktım. Aynaya baktığımda, yirmili yaşlarının ortasında, gümüş gözlü, uzun, neredeyse beyaz saçları altın sarısı ve maviye çalan, daha uzun boylu, düzgün vücutlu bir kadın gördüm. Saçlarımı kuruladım, bornozumu giydim ve diğer odaya geri döndüm. Uyumadan önce birkaç saat daha internette araştırma yapıp bir sonraki dirilen ruhu bulmaya çalışacaktım. Bu artık benim hayatımdı. Duygusal olarak boş olabilirdi ama en azından üretkendi.

Silver yatağın üzerindeydi, bakışları uykulu bir beklentiyle beni takip ediyordu. Uykuya dalmadan önce onu kucaklamamı bekliyordu. Silver'ı kucaklamak günümün en önemli olayı olacaktı ama önce telefonumu aldım.

Okunmamış dokuz mesaj. Midem sıkışmıştı. Sadece Ian bu kadar çok mesajı arka arkaya bırakmıştı ama ben onları hiç okumamıştım. Babam bana Ian'ın tüm mesajlarının Benimle ilgili anılar zihninden silinmişti, bu yüzden Ian'ın birileri ona evli olduğumuzu söylediği için aramaya ve mesaj atmaya devam ettiğini tahmin ettim.

Endişelenmesine gerek yoktu. Törene tanıklık eden birkaç kişiye töreni "unutturuyor" ve böylece töreni geçersiz kılıyordum. O zamana kadar, bunu yapmama gerek yoktu.

Ian'ın sesli mesajlarını dinleyerek ya da mesajlarını okuyarak kendime işkence ediyorum.

Dün sil tuşuna basmadan önce yanlışlıkla "Seni uyarıyorum" cümlesini yakalamıştım.

Beni tehdit edecek hiçbir şeyi yoktu. Ian bunu denemeyi hayatının amacı haline getirmiş olsa bile bana daha fazla zarar veremezdi. Onun ölü bedenini görmek kalbimi parçalamıştı. Haftalar sonra, hâlâ kendimi toparlamaya çalışıyordum.

Ama bu mesajlar Ian'dan değildi. Senin yüzünden konseye karşı ciddi suçlamalarda bulunuldu, ilkinin oku, Xun Guan'dan, en eski arkadaşım ve bir Hukuk Muhafızı dostum. Hemen içeri gel. Bir sonraki Felix'ten, başka bir Kanun Muhafızı. Hakkınızdaki suçlamalara cevap vermek için derhal konseyin huzuruna çıkmalısınız.

Ne? Bir sonrakine geçtim, Thonos'tan, konseyin resmi celladından. Varlığınız gerekli. Kocanız olduğunı iddia eden adam, sizinle ilgili konseye yönelttiği suçlamalar çözülene kadar ayrılmayı reddetti.

"O ne?" Çığlık attım.

Bu Silver'ı o kadar korkuttu ki uçtu ve tavana çarptı. Onu teselli edemeyecek kadar şok olmuştum. Kalan mesajlara göz gezdirdim, ilgili kısımları beynime kazınmıştı.

Ian konseyi eşini terk etmeye zorlamakla suçluyor. . .

Konseyin yasalarımızı ve sizin iradenizi ihlal ederek sizi ondan uzak tuttuğunu iddia ediyor.

Siz bu suçlamaları doğrulamak ya da reddetmek için ortaya çıkana kadar gitmeyi reddediyor ...

"Seni küstah, pervasız manyak!" Öfkeyle cep telefonumu odanın diğer ucuna fırlattım. Paramparça oldu ve ardından kendime lanet ettim. Şimdi başka birinin telefonunu kullanarak Ian'ın ölüm cezasını hak edecek bir şey yapmadan önce onu öldürmemeleri için konseyi arayıp yalvarmam gerekiyordu.

"Konseye nasıl gidebildin?" Kıyafetlerimi giyerken öfkelenmeye devam ettim. "Bones sana evliliğimizin sahte olduğunu söyledi! Ve sen yasaları hiç umursamadın. Bunu neden yaptın?"

Seni uyarıyorum.

Ian'ın kısmi mesajı aklımdan geçti. Beni tehdit edecek bir şeyi olmadığını düşünmek buraya kadarmış! Ama vampirlerin en yüksek mahkemesine dava açacağını nasıl tahmin edebilirdim ki? Ben burada, Ian'ı ölümden döndürmek için ettiğim yemini yerine getirmek için dünyanın dört bir yanına koşturuyordum ve o Azrail'e ikinci kez gelmesi için meydan okuyordu!

Şimdi konseye gitmem, onları planladıkları intikamdan vazgeçirmem ve sonra Ian'ı tekrar terk etmem gerekiyordu. Bağırsaklarımı deşip onları ezmek daha az acı verirdi.

Ama başka seçeneğim yoktu. Ian'ı konseyin insafına bırakamazdım. Konseyden gelen doğrudan bir çağrıyı da görmezden gelemezdim. Eğer yapsaydım, Hukuk Muhafızlığından hemen istifa edebilirdim.

Çenem çatlayana kadar dişlerimi sıktım. Ian bir görüşme istiyordu, muhtemelen evliliğimizden resmen feragat etmemi istiyordu, böylece özgür bir adam olduğuna dair kimsenin aklında bir şüphe kalmayacaktı?

İyi. Toplantısını yapacaktı ve ben de konseyi pişman olacak kadar uzun yaşamasına izin vermeye ikna edebileceğimi umuyordum.

Bölüm 3

Lycabettus Dağı'nın engebeli kireçtaşı zirvesi Atina'nın üzerinde yükseliyordu, Yunanistan, buyurgan bir taş devî gibi. İnsanların bu noktanın tanrıça Athena'nın yanlışıyla bir taş düşürmesiyle oluştuğunu söylediklerini hatırlıyorum.

kötü bir haber aldıktan sonra dağa çıkmışlar. Daha sonra, buranın korkunç kurtların evi olduğu söylenmiştir, dolayısıyla *Yunanca* kurt anlamına gelen *lycos* kelimesiyle oynanmıştır.

Her iki efsane de yanlıştı. Çoğu zaman olduğu gibi, gerçek çok daha garipti.

Lycabettus Dağı, vampirlerin yönetici konseyinin resmi yeri idi. Konseyin kıtalar arasında daha küçük çaplı başka mahkemeleri de vardı ama mahkeme oturumları sırasında konseyin on bir üyesinin tamamının başkanlık ettiği yer burasıydı ve sadece suçlamalar gerçekten ağır olduğunda bir araya geliyorlardı.

Örneğin, yasalara uymaktan çok onları küçümsemesiyle tanınan bir vampir tarafından tüm konseyin dava edilmesi gibi.

Tepedeki modernize edilmiş amfi tiyatroya çıkan yıpranmış taş basamakları tırmanmaya başladım. Lycabettus Dağı'nın ünlü cazibe merkezlerinden hiçbirî açık olmadığı için teleferik bu gece çalışmıyordu. Atina'yı çevreleyen şehir her zamanki gibi gürültülü olabilirdi ama dağdaki sessizlik neredeyse ürkütücüydü. Normalde burası zengin tarihi ve eşsiz Atina manzarasıyla turistlerin uğrak yeri idi. Şimdi ise mezar kadar sessizdi.

Hiçbir iblis, vampirlerin en yüksek mahkemesi oturum halindeyken ona saldıracak kadar aptal olamazdı. Yine de yukarı doğru attığım her adımda etrafımı taradım. Bu davanın haberi Dagon'a ulaşmış mıydı? Gelmiş olabilir. Vampirler

dedikoduya en az diğer türler kadar yatkındı. Eğer Dagon bu geceki olayı duyduysa

ve pusu kurma riskini almaya karar verdim, sanıkların mahkemeye silahlı gelmesi zor olduğundan onunla savaşılabilecek silahım yoktu-

Bekle, o da neydi? Tekrar duyduğumda gerildim. Ian'ın sesi idi, İngiliz aksanı her zamanki gibi pürüzsüzdü. Onu duymak başlı başına bir saldırı biçimiydi, kendimi toparlayabilmek için bir an durmamı sağladı. *Bunu yapabilirsin. Hadi ama!*

Hızlı adımlarla tırmanışıma devam ettim. Neredeyse dağın tepesine varmıştım ki tekrar durdum çünkü yaklaşan bir iblis sürüsünden bile daha beklenmedik bir şey duydum. Yeryüzünün üstündeki ve altındaki yüce tanrılar, konsey mi *gölüyordu*?

". . sonra yanına indim, savaş lordunu ayaklarının dibine bıraktım ve 'Aradığın herif bu mu?' dedim." Ian şöyle diyordu, ardından taze kahkaha patlamaları.

Ian nasıl olduysa, normalde asık suratlı olan konseyi bir komedi kulübündeki neşeli sarhoşlar gibi konuşturmuştu! Cazibesini hafife almıştım ve almamalıydım. İlk tanıştığımızda bile Ian'ı sadece Dagon'u ortaya çıkarmak için yem olarak kullanıyordum, o da beni büyülemişti.

Ve şimdi, onu hiç umursamıyormuş gibi davranmak zorundaydım.

Amfitiyatroya girdim, bakışlarım sanki bir şey tarafından çekiliyormuş gibi Ian'a Görünmez bir güç. Onu son gördüğümde saçları beyazlamıştı. Öldüğünde yüzü yüz hatlarından çok kemiklerden oluşuyordu. Şimdi saçları parlak, koyu kumral tonuna geri dönmüştü ve profilinde kusursuz kaymaktaşı teni, yüksek elmacık kemiklerinin bir kısmı, yontulmuş çenesinin çizgisi ve koyu, kanat gibi kaşlarının bir kısmı görünüyordu.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi bana doğru döndü. Gözlerini kaçırdım, böylece gözleriyle karşılaşmak zorunda kalmayacaktım. Yine de kısa süreli bakışım beynime kazındı.

Bu durum için giyinmişti, vücudunu mükemmel bir şekilde saran abanoz rengi bir takım elbise giymişti, el yapımı olmalıydı. Altında beyaz bir gömlek vardı, boynundaki karmaşık ipek düğüm, döndüğünde kıpkırmızı göz kırpan bir mücevherle bir arada tutuluyordu. Onu bu kadar bütün, bu kadar muhteşem, bu kadar *canlı* görmek boğazımın yanmasına, göğsümün sıkışmasına ve gözlerimin acımasına neden oldu.

Dehşete kapılarak ağlamak üzere olduğumu fark ettim. Kendimi hazırlamak için elimden gelen her şeyi yapmıştım ve bir bakış beni yerle bir etmişti.

Kan hissedene kadar tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Hafif acı çok fazla değildi, ama ona tutundum. Ian'ın ve tüm konseyin önünde ağlayarak kendimi küçük düşürmeyecektim! Lacivert etekli takımımı seçmiştim çünkü

zarif ama kasvetli; saray için doğru denge. Şimdi, koyu rengi çektiğim kanı gizliyor ve duygularımın kokusunu saklamak için sürdüğüm parfüm onun hafif kokusunu örtüyordu.

Ian, "Kaçak gelinim, sonunda burada," dediğinde tırnaklarımı daha sıkı geçirdim, sonra kendimi sabitlemek için bir nefes aldım.

Büyük hata. Konyak ve karamel kokusu, içimi doldurana kadar onu içime çekmeye davet ediyordu ve ona bu kadar yakın olmak, aurasının sanki gücü beni okşuyormuş gibi benimkine değmesi anlamına geliyordu.

Biri beni hemen öldürsün.

Dikkatimi daha da dağıtmak için daha önce görmezden geldiğim çevreye baktım. Amfi tiyatronun koltukları sahneyi çevreliyor ve ayın soluk, gümüşü ışınlarını sanki ek ışıklarmış gibi bize geri yansıtıyordu. Bu koltuklar

dairesel sahnenin ortasındaki on bir büyük tahtta oturan tek kişi olduğu için boştu. Konseydeki dört kadından biri olan Hekima bana başıyla selam verdi. Tuzlu ve biberli saçları her zamanki sert topuzundaydı ama kahverengi gözleri sıcaktı. Tüm konsey üyeleri arasında en çok onu sevmiştim.

Konseyin resmi sözcüsü Haldam'a daha resmi bir selam vermeden önce Hekima'ya gülümsedim. Sonra başımı eğerek kalan dokuz konsey üyesine baktım ve dikkatimi sahnedeki diğer insanlara yönelttim.

Ian'ın efendisi Mencheres buradaydı. Uzun siyah saçları ipek eşarplar gibi omuzlarından aşağı sarkıyordu ve obsidyen bakışları benimkilerle buluştuğunda suçluyordu. *Beni suçlama, bunun için Bones'u suçla!* Karşılık vermek istedim. Ben söylemiştim

Bones, Ian'ı koruyacak ve dikkat çekmemesini sağlayacaktı. Basit talimatlar, ancak bu davayla Ian, iblis havai fişek gösterisi sırasında kendini bir topla ateşlemeden önce pratikte sırtına bir hedef çizmişti.

En azından Mencheres Ian'ı seviyordu. Bu da ona güvenebileceğim anlamına geliyordu. Konsey ölmesini isterse Ian buradan çıkmanın yolunu öldürebilirdi ama burada zarar görmesini istemediğim dostlarım vardı. Mencheres'in müthiş güçleri ve kendi yeteneklerim sayesinde Ian'ı kan dökmeden buradan çıkarabilirdim.

Gözlerimi Mencheres'ten ayırıp uzun zamandır arkadaşım ve eski sevgilim olan Xun Guan'a baktım. Benden Ian'a bakarken ifadesi kapüşonlu bir hal aldı. Başımı hafifçe sallayarak karşılık verdim. *Hayır*, bu sallama ona şunu söyledi. *Evliliğimi reddetme konusundaki tavrımı değiştirmeyeceğim.*

Xuan Guan çenesini eğdi. *Mesaj alındı*, dedi o hafif jest. Sonra arkasını dönerek sadece güzel profilini ve simsiyah, dağınık saçlarını gösterdi.

Konseynin resmi celladı Thonos'a doğru ilerledim. Asi siyah saçları bir düğüm halinde arkaya doğru toplanmıştı, yani Thonos erkek serserilerin serbest bırakıldığı haberini almamış olmalıydı. Ona başımı salladım, sonra bakışlarımı Julius, Priscilla, Gan ve Vachir'e çevirdim. İçimdeki önsezi duygusu geri döndü. Konsey gülüyordu ama işler ölümcül bir hızla değişebilirdi. En güçlü altı Yasa Muhafızını burada tutarak kesinlikle buna hazırlanmışlardı.

"Saygıdeğer yargıçlar," dedim konseyi selamlayarak. "İstenildiği gibi kendimi takdim ediyorum."

Neşeleri kayboldu. "Veritas," dedi Haldam, uzun başını okşayarak Beyaz sakalı, sırtından aşağı dökülen karlı saçlarıyla uyumluydu. "Bize yöneltilen suçlamalar hakkında bilgilendirildiniz. Devam etmeden önce, bu adamın" -sanki kimi kastettiğini hatırlatmam gerekiyormuş gibi Ian'a başını salladı- "gerçekten kocanız olup olmadığını belirlememiz gerekiyor."

Kelimelerimi dikkatle seçtim. "Hayır, ama öyle olduğuna inanmak için sebepleri var-"

"Töreni hatırlamak gibi mi?" Ian araya girdi.

Bakışlarım sanki onu çekmiş gibi Ian'a kaydı. *Tanrım, gözleri*, ağzındaki kaygısız ama ukala eğimi yalanlayan bir yoğunlukla benimkilere bakıyordu. Evet, gözlerinde bir tanıma *vardı*. Her nasılsa, Ian beni hatırlıyordu ve sadece aylar önce Dagon'u alt etmek için ortak olmadan önce olduğumu düşündüğü soğuk kalpli sürtük olarak değil!

Ne kadar çok şeyin eksik olduğunu fark ettiğimde kendimi kollarına atmak üzereydim. Ian beni aramızdaki her şey başlamadan önceki halimden daha iyi tanıyor olabilirdi ama en son birlikte olduğumuz zamanki kadar değil. Son görüşmemiz olması gereken o anda bana nasıl baktığını asla unutmayacağım.

hayatının anları. Şimdi, o zamanlar bakışlarında olan her şey gitmişti.

Umudum yok olmuştu. Hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ bir iblis hedefiydim ve o, kollarımda ölen Ian değildi.

"Hafızan, çok fazla Kızıl Ejder'in bir düşman büyüyle birleşmesinden doğan bir yanılsama," dedim ve başka bir bakış atmadan onu kovdum.

"Kısa bir süre için ben de aynı ilaç ve büyü'nün etkisi altındayken kendimi onunla evliliğe bağladığıma inandım," diye devam ettim ve dikkatimi konseye geri verdim. "Neyse ki bu inancımın yanlış olduğu ortaya çıktı."

"Saçmalık," dedi Ian ipek gibi.

Ona tekrar bakmak için dönmedim ama çok yakındı. Yedi cehennemde ne yapıyordu? Ona özgürlüğünü verirken aynı zamanda pervasızca açtığı dava için makul bir mazeret sunuyordum. Tek yapması gereken çenesini kapatıp almaktı!

"Bir büyü'nün etkisi altındaydık," diye tekrarladım, ses tonum keskinleşerek. "Birkaç hafta önce New York'taki son Kızıl Ejder tacirlerinin işini bitirdiğimizde bize yapılan bir büyü. İşte bu yüzden ve bu yanlış inancı Xun Guan ve stajyerlerine neden tekrarladığımızı açıklayacağız."

"O zaman neden en başta seninle birlikteydim?" Ian o lanet olası okşayıcı ses tonuyla sordu.

Çenemi gevşemeye zorlamadan önce dişlerim sıkıldı. "Beni olası bir Kızıl Ejderha satıcısı hakkında bilgilendirmek için götürdünüz. Şüphelerinizi doğruladığım sırada saldırıya uğradık ve sivil olmanıza rağmen bana destek olmanız gerekti."

"Yardım etmek için çok geç kaldım," diye araya girdi Xun Guan. "Veritas ve bu siville karşılaştığımda, Kızıl Ejderha satıcısını, kaynağı ve satıcının birkaç ortağını çoktan öldürmüştü."

"Ama onlara ulaşmak için büyük miktarlarda Kızıl Ejder içmeye zorlandıktan sonra değil," diye ekledim. "Bu, daha sonra üzerimizde yapıldığını öğrendiğim büyüyle birleşince, zihinsel durumlarımızın tehlikeye girmesine ve Evli olduğuma dair yanlış bir anı. İlerlemiş gücüm ve yaşım nedeniyle, gerçek olaylara ilişkin hafızam sonraki birkaç gün içinde geri geldi. Onun Anılarım," diye umursamaz bir tavırla omuz silktilim, "belli ki hâlâ yok."

"Ian," dedi Mencheres. "Belki de olayların bu açıklanmış versiyonunu dikkate almalısın?"

Ian efendisini görmezden geldi. "Size bir sorum var, saygıdeğer yargıçlar." Ses tonu kaygısızdı, ama son derece ciddi olduğunu gösteren bir kenar yakaladım. "Bir vampir evliliğinin, her iki tarafın da sarhoş olduğu ya da başka bir zihin değiştirici etki altında olduğu durumlarda feshedildiğine dair herhangi bir emsal var mı? Yeminler?"

Haldam, "Vampir evliliği için kabul edilmiş bir fesih süreci hiç olmadı," diye cevap verdi; bu, çileden çıkarıcı derecede arkaik ve adaletsiz olmasına rağmen doğrudu.

"Bu konuda endişelenmemize gerek yok çünkü *evli değiliz*," diye homurdandım.

Beni yanıltmayan bir sırtış fırlattı. Turkuaz renkli bakışları köpekbalığı gibiydi. "İki vampirin şahitlerin önünde avuçlarını kesip birbirlerine sahip çıkmaları için başka bir tanımın var mı?"

"Bunu nasıl hatırlıyorsun?" Xun Guan'ın gerçekten de Ian'a ters ters baktığını fark ederek patladım.

Haldam, konseyin geri kalanından gelen onay sesleri üzerine, "Asıl önemli olan onun doğruyu söyleyip söylemediğidir," dedi.

Elimden gelen tek yanıtı verdim. "Dediğim gibi, ikimiz de aşırı derecede sarhoştuk ve bir büyü'nün etkisiyle sersemlemiştik. Anılarımızın farklı olması şaşırtıcı değil."

Ian'ın eli Xun Guan'a doğru kaydı. "Sarhoş değildi ya da hecelenmemişti. O gece kendimizi birbirimize bağlayıp bağlamadığımızı ona sor."

Bunu nasıl hatırlıyorsun? Bu sefer sessizce çığlık attım. Her şeyi hatırlayamazdı. Hatırlasaydı, gerçekleştiğinde hiçbir parçası olmak istemediği bir evliliği kanıtlamaya çalışmazdı.

Haldam Xun Guan'ı ileri doğru salladı. Geldi, duruşundaki düz çizgileri isteksizlik tamamlıyordu. *Lütfen*, kısa bakışmamız sırasında bunu ifade etmeye çalıştım. *Lütfen az önce söylediklerini doğrulamayın!*

"Xun Guan." Haldam'ın buyurgan sesi amfi tiyatroyu doldurdu. "Veritas ile bu kadın arasındaki bağlayıcı evlilik törenine tanıklık ettin mi? Vampir mi? Yoksa yapmadın mı?"

Xun Guan her zamanki asil duruşuna geri döndü. Umutlarım suya düşmüştü. İnkârlarım karşısında sessiz kalarak gördüklerini "unutmayı" kabul etmesini sağlayabilirdim ama konseye yalan söylemek? Çok sarhoşken ve heceleyerek korkunç bir hata yaptığımı inansa bile, ki ona söylediğim buydu, bunu yapmazdı. Xun Guan beni seviyordu ama yasaları daha çok seviyordu. Her zaman sevdi. Bu yüzden sırlarımı onunla asla paylaşamadım.

Xun Guan gergin de olsa güçlü bir sesle "Evet," dedi. "Evet, buna şahit oldum, saygıdeğer yargıçlar."

Vampir dünyasının en kötü şöhretli bekârı, evliliğimizin geçerliliğini vampir toplumundaki en yüksek mahkemeye kanıtlamayı başarmıştı. Artık ikimizden birinin ölümünden başka hiçbir şey bu evliliği sona erdiremezdi. *Onca* insan varken Ian bunu neden yapmıştı?

Bölüm 4

Ian'ın sesi sessizliği bozdu. "Şimdi bu iş hallolduğuna göre, ben resmen davamı geri çekeceğim. Açıkçası gelinim bu konsey tarafından kendi isteği dışında benden hukuksuz bir şekilde alıkonulmuyordu. Zavallı kuzum sadece bu mutlu olayı hatırlayamadı."

Bu beni şaşkın sessizliğimden kurtardı. "Bu 'zavallı kuzu' evlilik olsun ya da olmasın sana hâlâ hiçbir şey borçlu değil."

"Doğru söylüyor," dedi Hekima. "Yasalarımız boşanmayı yasaklasa ve vampir eşin zina yaptığı herhangi bir kişinin öldürülmesine izin verse de, eşlerin birlikte yaşamasını ve hatta birbirleriyle konuşmasını gerektirmez. Eğer Veritas seni istemiyorsa, bu mahkemeye başvuramazsın, genç adam."

"Katılıyorum," dedi Ian ve beni daha da kuşkulandırdı. Hiçbir zaman işine gelmedikçe kabul etmezdi. "Ve zamanınızı boşa harcadığım için en içten özürlerimi kabul edin." Bunu hem zarif hem de pişman görünmeyi başaran bir eğilmeyle noktaladı. "Sözcükleri her zaman yetersiz bir telafi biçimi olarak gördüğümünden, pişmanlığımı gösteren bir teklif sunmama izin verin," diye bitirdi ve ıslık çaldı.

Daha önce hiç görmediğim üç vampir aceleyle amfi tiyatroya girdi. Her biri üst üste yığılmış üç büyük sandık taşıyordu. Sandıkları konseyin önüne koydular. Ben özür dilemeye fırsat bulamadan Ian ilk sandığın kapağını açtı. İftira davasını unutmaları için konseye rüşvet mi vermeye çalışıyordu?

"Ian," diye tısladım dişlerimi sıkarak. "Bir kelime mi?"

"Birazdan," dedi ve ambalajın bir katmanını geri çekerek camla kapatılmış, yıllanmış parşömenleri ortaya çıkardı. "Şimdi, o zaman, tarih

M.Ö. kırk sekiz yılında İskenderiye kütüphanesinin yok edilmesi, dünyanın en büyük bilgi kayıplarından biridir. Neyse ki, diğer pek çok şeyde olduğu gibi, tarih de yanlıştır. Kütüphanenin tamamı kaybolmadı. İşte geriye kalanlar."

Bunun üzerine Haldam daha yakından bakmak için tahtından indi. Birkaç dakika boyunca ilk sandığı dikkatle karıştırdıktan sonra diğer konsey üyelerine döndü.

"Bu gerçek gibi görünüyor."

Haldam'ın sesi o kadar şaşırmıştı ki, ana dili olan Latince konuşmaya geri döndüğünü fark etmemiş gibiydi. Şimdi tüm konsey üyeleri tahtlarından kalkarak sandıkların etrafında kümelendi ve cam kaplı belgeleri inceledi.

"Buna nasıl sahip oldun?" Hekima sordu.

Ian ona parlak bir gülümseme verdi. "Mark Anthony kütüphanenin kalıntılarını Kleopatra'ya hediye etti. Kızları Patra daha sonra onu satın aldı. Patra'nın birkaç yıl önce efendim Mencheres'e savaş ilan ettiğini hatırlarsınız. Patra öldürüldükten sonra, eşyaları Mencheres'in yanında savaşımlar tarafından yağmalandı. Bu kütüphaneyi ganimetin bana düşen kısmı olarak talep ettim."

Başımı salladım. Elbette Ian, Patra'nın altınlarına, mücevherlerine ya da diğer gündelik zenginliklerine razı olmazdı. Ödül olarak sadece en nadide hazineyi isterdi. Şimdi de bunu onlara hediye ederek konseyin gözlerini kamaştırmıştı. Onlar da

Ama İskenderiye kütüphanesi kayıp tarih hazinesi açısından paha biçilmezdi. Ayrıca uzun zamandır unutulmuş birçok büyü içerdiği de söyleniyordu. Konsey'in büyüü yok etmek için bitmek bilmeyen arayışında, bu büyülerin diğer vampirlerin ellerinde değil kendi ellerinde olmasını isterlerdi.

Ian'ın hakkını vermeliydim; konsey parşömenlerin hangi hazineleri içerdiğini keşfetmeye o kadar dalmıştı ki artık onu fark etmiyor gibiydiler. İçlerinden biri ünlü kayıp kütüphanenin geri dönüşü karşısında şaşkınlığını gizleyemeden ve Ian'ı onları dava ettiği için onlarca yıl hapse mahkûm etmeden önce dikkatlerinin dağılmasından faydalanmalıyım.

"Hâlâ izinli olduğum için, sayın yargıçlar, kalan zamanımı bu durumu düzeltmek için kullanacağım, böylece işe döndüğümde başka bir sorun teşkil etmeyecek," dedim.

İçlerinden biri, kim olduğunu yakalayamayacağım kadar alçak sesle, "Bak bakalım," diye mırıldandı.

Birkaçı kısa süreliğine kasalardan başını kaldırdığında bazı bakışlarını yakaladım. Bu bakışlar sitem, küçümseme ve diğer hoş olmayan fikirlerin

kombinasyonlarını içeriordu.

Ian'ın yeteneğinden etkilenmiş olabilirlerdi ama onun hakkındaki düşünceleri değişmemişti. Evliliğimizin onaylanması sadece kişisel olarak benim için işleri zorlaştırmakla kalmıyordu; aynı zamanda profesyonel olarak da önüme engeller çıkaracaktı. Konseyin onaylamadığı kişilerle evlenen diğer kadın Muhafızlarda bunu görmüştüm. erkek Muhafızlar bu tür bir kariyer kınamasından muaf görünüyordu. İnsanlık cinsiyetçilik konusunda tekel değildi.

Bu daha sonraki bir günün sorunuuydu. Asıl sorunum bana şeytani bir gülümsemeyle baktı. "Gidelim mi?" Ian kolunu uzatarak, "Gidelim mi?" dedi. "Tabii seni eşikten geçirmemi tercih etmezsen, benim pek de kızarmayan gelinim?"

Bakışlarım intikam vaat ediyordu ama oradan çıkmamız gerekiyordu. Yine de yanından geçerken kolunu görmezden geldim.

"Veritas." Ona ulaştığımda Xun Guan bana acı dolu bir bakış attı. "Çok özür dilerim."

"Bu senin hatan değil." Hızlıca söyledim ama ciddiydim. Bu karmaşadan ben sorumluydum, o değil.

Yanağımı okşadı. "Eğer seni bu durumdan kurtarabilseydim-"

"Yapabilirdin," diye araya girdi Ian, yanıma uzanarak. "Yapmamayı seçtin. Yapacağımı biliyordum. Pek bir şey hatırlamıyor olabilirim ama *bunu hatırladım.*"

Xun Guan'ın koyu kahverengi gözleri yeşile döndüğünde ve eli kılıcına gittiğinde *pek bir şey hatırlamayabileceğimi düşünmeye* çalışıyordum. Ian bunu gördü ve homurdandı. "Tüm düelloların yasal hak gerektirdiği bir saraydayız. Sende hiç yok. Kanunlar, ha?"

"Neden onu kışkırtıyorsun?" Alçak sesle sordum.

"Sana bakışı yüzünden," diye cevap verdi, gözleri Xun Guan'ın yüzünden hiç ayrılmıyordu. "Şimdi bu anı yaşadığımıza göre, açık konuşmama izin ver Xun Guan. Eğer bakışlarındaki şeye göre hareket edersen, sana zavallı, aşık bir kız gibi davranma hatasına düşmeyeceğim. Sana olduğun gibi tehlikeli bir savaşçı gibi davranır ve ilk fırsatta kafanı koparırım. Anlaşıldı mı?"

Bakışları artık yeşil renkte parlıyordu ve parmak eklemleri kılıcının kabzasında beyazlaşmıştı. Mandarin dilinde, "Zamanın geldiğinde seni öldürmek bir zevk olacak," dedi.

Ian aynı dilde, "Ben de sana," diye karşılık verdi.

Onu kapıdan dışarı ittim, tıslayarak, "Yeterince şeye sebep olmadın mı? Mencheres'in hemen arkamızdaki boşluğu doldurduğu için tüm tanrılara şükrederken, "Sorun mu var?" diye sordum. Artık Xun Guan, Ian'ı dışarıda takip etmeye kalkışmayacaktı. Ian onu bir kavgada yenebilirdi. Xun Guan bunu bilmiyordu ama ben biliyordum ve onun ölümünde bir rol oynamayı

reddediyordum.

Neyse ki Xun Guan bizi takip etmedi. Rahatlamam kısa sürdü. Amfitiyatronun dışına çıkar çıkmaz Ian arkasını döndü. Onu ittiğim için ellerim hâlâ önümdeydi. Onları yakaladı, sonra beni kendine çekti.

Zaman donmuş gibiydi. Gözlerinin içine bakarken içgüdüsel olarak onu kavrayışım sıkılaştı, en son böyle olduğumuz zamanın anıları içime çarptı.

Elini bırakmadan önce dudaklarımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdim. "Dövüşmekten bahsetmişken, şu iblisler tuz yaraları yüzünden çılglık atıyorlar.

kendilerini öldürmeyecekler. Sen burada kal. Onların icabına baktıktan sonra döneceğim."

Ian gülümsedi, bilinci yerinde olmamasına rağmen yarı alaycı yarı baştan çıkarıcı bir tavırla. "Bana biraz zaman ver, sana katılacağım. Kendini yormana izin veremem. Bir kutlamamız var..."

Dagon ilk kemik bıçağı Ian'ın kafatasına saplamadan önce söyleyebildiği tek şey buydu. Bir kez daha kendi çılgılığını duydum ve Ian'ın gözünden dumanlar çıkmaya başladığında büyük bir panik hissettim. "Yapma!" Dagon'a bağırdım. "Lütfen, dur!"

Dagon'un durmaya niyeti yoktu. Sadece acımı çekmeyi ertelemişti. Tüm gücümle "Dokunma bana!" diyerek ellerimi çektim. O zamanlar hissettiğim kederin şiddetini.

"Peki," dedi Ian geri çekilerek. "Bir daha üzerimde kaybolmaya kalkışmadığın sürece sana dokunmayacağım."

Yeni bir tür panikle, "Konseyi duydunuz. Bunu yapamazsınız. seninle kalmamı sağla."

"Bana borçlu olduğun cevapları verene kadar yapabilirim," dedi, bakışları sertleşerek. "Bunu mesajla yapmadın, şimdi yüz yüze yapacaksın."

Mencheres soğukkanlılıkla, "Benim de sorularım var," dedi.

Bir numara al ve sıraya gir! Ben de öyle düşünmüştüm. Ian da aynı fikirde gibiydi. "Benimkiler öncelikli Mencheres, ama burada ikimiz de ona bir şey sormuyoruz. Çok fazla kulak var."

Ben de bunu değerlendirdim. "Haklısın, gitmemiz gerekiyor ve benim de gitmem gereken yerler var.

Bana mesaj at. Bu sefer, *yemin ederim* cevap vereceğim-"

Kahkahası sözümü kesti. "Beni kendime kazık çakmaya ikna etmek için daha fazla şansın var ve şaka bile yapmıyorum."

Ama senin yanında olamam! Çılgılık atmak istedim. Bu beni öldürüyor ve eğer yakında seni terk etmezsem, bu seni gerçekten öldürecek!

Bu duyguları geri çekmeye zorladım, keşke diğer doğamı kullanarak onları tamamen silebilseydim. Ama o yanımın kontrolü ele geçirmesine izin verirsem, duygusuz olurum, evet, kitlesel katliam yapan bir sosyopat olma noktasına kadar. Bu pek mümkün olmazdı.

Hayır, bunu sonuna kadar götürmek zorundaydım. "Tamam. Seninle geleceğim ama önce odama uğrayıp bir şey almam gerekiyor."

Ian, bizi sessizce takip eden üç vampire başıyla işaret ederek, "Adamlarımdan birine onu aldıracağım," dedi.

"Hayır." O kadar kararlıydım ki kaşları havaya kalktı. "Bunu sadece ben alabilirim ve bu pazarlığa açık değil."

Omuz silkti. "Nasıl isterseniz, ama o zaman ben de geliyorum." "Ben de öyle," dedi Mencheres.

"Tabii ki öylesin," diye mırıldandım. "Helikopter anne."

Ian güldü. Mencheres bana karanlık bir bakış attı, ben de görmezden geldim. Dağdan aşağı inerken Ian'la aramda çok ihtiyaç duyduğum bir mesafe vardı. Yine de Ian'ın aurasının beni gizli bir güç gibi sardığını hissedebiliyordum.

kucaklarken, bakışlarının ağırlığı doğaüstü bir çapa gibi sırtıma yerleşti.

Tam olarak Ian değilken *Ian*'ın yanında olmak çok acı veriyordu. Görünüşü, sesi ve davranışları benzer olabilirdi ama bu Ian benimle sırlarını paylaşmamış, benim de onunla en derin sırlarımı paylaşmamı sağlamamıştı. Bu Ian benimle birlikte Dagon'la yüzleşmemişti ve bu Ian bana -neredeyse- aşık olduğu için son eylemi olması gereken şeyde kendini benim için feda etmemişti.

Hayır, Ian'ın bana olan ilgisi çürük bir gurur ve onu zaten içinde olduğundan daha fazla tehlikeye sokacak bir bilgi edinme kararlılığından kaynaklanıyordu. Eğer Ian, sadece adını duyduğu iblisin onu *öldürdüğünü* bilseydi, bu hesabı kapatana kadar asla rahat etmezdi. Ve Ian Dagon'u yenemezdi. Beni Dagon'dan daha kötü bir şeye dönüştürecek bir güce erişmediğim sürece bunu yapabileceğimden bile emin değildim.

Bu yüzden Ian'dan olabildiğince çabuk uzaklaşmalıydım ve bunu yapmanın bir yolunu zaten bulmuştum. Şimdilik, Ian'ın kazandığına inanmasına izin verecektim. Erkekler üstün olduklarını düşündüklerinde manipüle edilmeleri çok daha kolay oluyordu.

Ayrıca, bu gece benim için olağanüstü kötü geçmiş olabilirdi ama başka biri için çok daha iyi olmak üzereydi.

Bölüm 5

Kiraladığım villanın kapısından içeri girdiğimde Silver her zamanki gibi üzerime çullandı. Arkamda Ian'ı gördüğünde, Simargl'ın tüyleri neredeyse sevinçten vücudundan fırlayacaktı.

Silver kontrolsüzce havlayarak Ian'ın üzerine atladığında, "Merak etme, dost canlısıdır," dedim.

Mencheres, Ian'ın etrafında uçan kanatlı, köpeğe benzer bir yaratık görünce şaşırdı. Ian şaşırmış görünmüyordu. Simargl'ın vahşi hava turları sırasında Silver'ı sevdi, ardından Silver kendini Ian'ın göğsüne doğru fırlattığında onu yakaladı ve kucakladı.

"Kimmiş iyi küçük delikanlı?" Ian sordu, ardından Silver'ın kanatları çılginca çırpılırken tüyler uçuşunca kıkırdadı.

"Onu hatırlıyor musun?" Tarafsız bir tonda sordum.

Bana alaycı bir bakış attı. "Birkaç vampir öldürdüğümü hatırlıyorum. onu kurtarmak için. Şu ana kadar nedenini bilmiyordum. O geceki Kızıl Ejder'in kaynağı o, değil mi?"

"Başka ne hatırlıyorsun?" Kendimi durduramadan ağzımdan kaçırıldı. Aynı hızla pişman oldum.

Ian'ın bakışları parladı. "Bilmek istemez miydin? Ama soru sorma sırası bende ve burada sormak istemiyorum. Muhtemelen konseyin piyonlarından biri tarafından takip ediliyoruz."

"Muhtemelen," diye kabul ettim ve Silver'a hızlıca birkaç kelime söyledim. Sözlerimi bitirdiğimde, tüyleri artık kürk gibi görünüyordu, kanatları

Hiçbir yerde görünmüyordu ve daha önce sadece düz bir sağı olan yerde yeni bir kuyruğu vardı. Zaten taktığı köpek tasma "normal evcil hayvan" kılığına girmesini tamamlamıştı.

Ian izledi, hafif bir gülümseme ağzını kıvırdı. Büyü yapmak için bir şey söylememe gerek olmadığı için büyüü sadece Mencheres'in yararına söylediğini hatırlıyor muydu? Yoksa bu da artık sahip olmadığı anılardan biri miydi?

Önemli değildi. Gitme vakti gelmişti. "Konuşabileceğimiz özel bir yer biliyorum," dedim ve kapıya doğru yöneldim. "Gel."

Ian yolumu kesti, yapabileceğini düşündüğünden daha hızlı hareket ediyordu. "Déjà vu," dedi eğlenerek. "Benimle ilk kez bu şekilde konuşmuyorsun.

Evcil hayvanınıza komut verdiğiniz gibi, değil mi? O zamanlar daha mı iyi sonuçlar alıyordunuz? Eğer öyleyse, hayal kırıklığına uğramak üzeresiniz."

Gözlerimi kapattım. Artık déjà vu yaşayan tek kişi Ian değildi, gerçi benimki acıyla birlikte gelmişti. Yine de haklıydı. Dışarı çıkmak Komutlar bana çok ihtiyacım olan duygusal mesafeyi sağlayabilirdi ama bu onda işe yaramazdı. Hiç yaramadı zaten.

"Peki. Konuşabileceğimizi bildiğim bir yere kadar bana eşlik etmeni istiyorum," diye değiştirdim. Eşiği geçmek için her şeyi yaparım.

"Hayır." Ian'ın rahat tonu bakışlarındaki yeni sertlikle çelişiyordu. "Beni görmezden gelmeyi bırakmanız için konseye dava açmaya zorladığınızda yer seçme hakkınızı kaybettiniz."

"Bir şey hatırladığınızı bilmiyordum," diye başladım.

"*Tek bir* mesajı okusaydın ya da *tek bir* sesli mesajı dinleseydin, bunu yapardın!"

Hırlaması beni şaşırttı. Sonra da beni öfkeliendirdi. Doğru, onu görmezden gelmek cesurca ya da asilce olmayabilirdi ama biraz bencilce davranmayı hak etmiştim.

Onu hayata döndürmek için dört bin yıllık intikamını feda ettikten sonra korkaklık!

"Kiminle konuştuğunu sanıyorsun?" Ben talep ettim.

Ian dizlerinin üzerine çöktü. Önce benimle alay ettiğini düşündüm, sonra başını tutuş şekli beni telaşlandırdı. Bu alay değildi. Acı çekiyordu.

Mencheres beni kenara iterek Ian'ın yanına diz çöktü. Ian'ın burnundan, kulaklarından ve gözlerinden kan damlıyordu. Panik beni dondurdu. Ian'ı en son gözlerinden kan akarken gördüğümde ölmüştü.

"Neyin var?" Korkudan çığlık atmamaya çalışarak homurdandım.

Mencheres başını kaldırıp bakmadı. "Umurunda mı ki?"

Sadece Ian'a olan bağlılığı beni o anda Ian'ın içindeki tüm suyu boşaltmaktan alıkoydu. "Evet," dedim, paniğimi geri çekmeye zorlayarak ben de Ian'ın yanında diz çökebildim. "Birlikte geçirdiğimiz kısa zamandan çok daha fazlasını önemişiyorum," diye itiraf ettim.

"Duygular ne zaman zaman gibi önemsiz bir şey tarafından yönetilir ki?" Mencheres mırıldandı. Sonra karanlık bakışları benimkilere dikildi. "Bones'un bana anlattığına göre, bunu Ian'a bir yaratık yapmış."

"Bir yaratık mı?" O her neyse, onu öldürecektim.

"Bones ona ölüm meleği diyordu," dedi Mencheres ve beni şaşkına çevirdi. Artık "yaratığın" kim olduğunu biliyordum. "Ian onun Azrail olduğunu söyledi. O her neyse, Ian'a anılarının bir kısmını geri getirebileceğini söyledi, ama o anılar anılar onun aklını başından alabilirdi. Yine de Ian ısrar etti."

Ian başını tutarken ve ondan daha fazla kan akarken "Hayır," diye fısıldadım. Cehennem bekçisi babam, onun ve diğer dirilen ruhların Dagon'un içinde hapsolmuşken yaşadıkları travmayı sınırlamak ve iblisin içinden çıkarken tükettikleri gücün boyutunu bilmelerini engellemek için Ian'ın anılarını silmişti. Peki babam neden Ian'a o anılardan bazılarını geri verdi? Daha da önemlisi, neden bana *söylemedi*?

Ian yere düştüğünde aynı ani hareketle başını tutmayı bıraktı. Ben daha konuşmadan ayağa kalktı, yüzündeki kanı sildi ve beyaz gömleğindeki kıpkırmızı lekelerle kaşlarını çatarak baktı.

"Siyahıdan başka bir şey giymeye neden zahmet ettiğimi bilmiyorum." Sonra beni ve hâlâ yerde yatan Mencheres'i görünce kaşlarını kaldırdı. "Orada fazla oyalanmayacaksın, değil mi?"

"Oyalanmak mı?" Tekrarladım. "Az önce sana ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Omuz silkti. "Kötü bir migrenin vampir versiyonu. Telaşlanacak bir şey yok."

"Telaşlanacak bir şey yok mu?" Şimdi Ian'ı kuşkuyla tekrarlayan Mencheres'ti. "Bu çok ciddi, Ian!"

Gözlerini devirdi. "Ne zamandan beri biraz kan bir çift bin yıllık vampirin buharlaşmasına neden oluyor? Gerçekten, ikiniz adına da utanmaya başlıyorum."

"Yeter." Mencheres'in sesi sertti. "Alaylarınıza daha fazla dayanamayacağım."

"O zaman buna katlanma," dedi Ian aynı sertlikle. "Sana bugün benimle birlikte konseyin karşısına çıkmamanı söylemiştim. Ama yine de geldin. Beni ve Veritas'ı buraya kadar takip etmemeni de söylemiştim ama işte buradasın. Yeter artık Mencheres. Bırak beni."

Mencheres sert bir ses tonuyla, "Ruhunu pazarlamanda onun bir rolü olup olmadığını öğrenene kadar olmaz," diye cevap verdi.

Mencheres'in gücü beni hareketsiz kılmak için harekete geçtiğinde, kahretsin, diye düşündüm. Aynı güç Ian'ı da görünmez mengenesinde yakalamış, ellerini dokunsal bir büyüünün ortasında dondurmuştu. Silver bile Mencheres'in telekinezisi tarafından tuzağa düşürülmüştü.

Mencheres'e dik dik baktım. O da bana ters ters baktı, artık o kadar soğukkanlıydı ki sinir bozucuydu. "Bana karşı tek kelime büyü yapmayacağına söz verirsen ağzını serbest bırakacağım. Evet için bir kez göz kırp."

Bir kez göz kırptım. O cezalandırıcı baskı ağzımdan gevşedi. "Haddini aşırıyorsun Mencheres," dedim soğuk bir öfkeyle.

"Ian'ın ruhunu kurtarmak için ne kadar 'haddimi aşmaya' hazır olduğumu bilemezsin," diye aynı derecede buz gibi bir cevap verdi.

"Onun hakkında aynı şeyleri hissetmeseydim sana çok daha kızgın olurum." Sonra durakladım. Mencheres'e bunu neden söylemişim? Özellikle de Ian bunu duyabilecek kadar yakinken?

Mencheres yaklaştı. "Ian'ın ruhunu bir iblisle pazarlık etmesinde herhangi bir rol oynadın mı?"

"Hayır." Mencheres'e bunu kim söylemişti? Ian mı? Ona sormadım. Mencheres'in ağzını serbest bırakmadığı açıktı. Ian efendisine ters ters bakarken ağzı sıkı bir çizgi halinde donup kalmıştı.

Mencheres şimdi tam arkamdaydı. "Ian'ın Dagon'la *neden* anlaşma yaptığını biliyor musun?"

"Evet," diye cevap verdim, sonra kollarımı hareket ettirebilseydim kendimi tokatlardım. Mencheres'e bunu asla söylemeyeceğime yemin etmişim! Öyleyse neden bildiğimi itiraf etmişim?

"O zaman bana nedenini söyle," diye mırıldandı Mencheres kulağıma.

Cevap vermemek için çenelerimi birbirine çarpmak zorunda kaldım. O zaman bile sıkılı dişlerimin arasından kontrol edemediğim homurtular çıkıyordu. İşte o zaman ne yaptığını anladım. Mencheres bir noktada bana bir doğruluk büyüü yapmıştı. *İyiymi, eski dostum!*

Yine de yeminimi bozacak değildim. *Benden zorla aldığı söz konusunda daha açık olmalıydın,* diye düşündüm acımasızca. *Bunu yapmama gerek yok.*

kendimi kurtarmak için bir büyü konuşmak.

Gizli gücümü serbest bıraktım. Odada zaman dondu. Mencheres'in üzerimdeki etkisi onu o anda hareketsiz bıraktığı için kırıldı. Elinden kurtulup kapıya doğru yürüdüm ve Silver'a seslendim.

Ian ileri doğru bir adım attığında Simargl bana doğru uçu, hareket edebildiği için sersemlemiş gibi durdu, sonra bir adım daha attı, bu sefer bana doğru.

Ben de şaşkına dönmüştüm. "Zaman dondurmaya karşı *nasıl* bağışıklık kazandın?" Sorduğum anda anlamıştım. Ian bu bağışıklığı Dagon'dan almış olmalıydı. Ian'ın şimdi başka hangi yetenekleri vardı?

Bana hızlı bir sırtış fırlattı. "İblis markaları olmalı. Faturanın vadesi gelmeden önce avantajları var."

Hâlâ ruhunun Dagon'a ait olduğunu mu düşünüyordu? Bunu daha sonra açıklığa kavuşturacaktım. Şu anda ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Silver'ı yakaladım, kapıyı açtım ve villanın eşiğinden içeri adım attım.

Ian bir anda önümdeydi ve beni tekrar şoke etti. Az önce ışınlanmış mıydı?

"Bu da ne?" diye hırladı bana doğru uzandığında ama eşiği geçemedi.

"Sigorta," diye cevap verdim eşit bir tonda. "Villayı heceledim. Herkes girebilir ama ben ve Silver dışında kimse şafak sökene kadar çıkamaz."

Bana öyle bir hayal kırıklığı bakışı attı ki neredeyse gülümseyecektim. Artık biliyordu ki

Son yirmi dört saattir nasıl hissettiğimi. "Demek bu yüzden buraya dönmekte ısrar ettin," dedi dişlerini sıkarak.

"Evet, hatta çantalarımı arabama yerleştirdim bile," diye alaycı bir ses tonuyla ekledim. Eğer şanslıysam, Ian'ı o kadar kızdırırdım ki beni bir daha asla görmek istemezdi. "Bu villa özel mülkiyete ait, bu yüzden iblisler davet edilmedikçe giremezler, ama büyü kalktığında kendine bir iyilik yap.

Ülkeyi terk et ve *ortalıkta görünme*. Kendini zaten tehlikeye attın. Bu dava ile nerede olduğunu. Daha fazla gösterişli kamuoyu önünde görünerek sizi arayan iblislerin işini kolaylaştırmayın."

Gözlerinde bir şey parıldıyordu. Kapana kısılmış halini yalanlayan beklenti dolu bir ışık. "Birbirimizle işimiz henüz bitmedi, benim zeki ve hesapçı karım."

"W" kelimesini duyunca irkildim. Bunu görünce ağzı kıvrıldı. Sonra sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kendimi gülümsemeye zorladım. "Dediğim gibi, seni villanın içinde tutacak büyü şafakta kalkacak ama zamanı donduran büyü ben gittikten kısa bir süre sonra düşecek. Eminim Mencheres önümüzdeki birkaç saat boyunca tüm dikkatinizin sizde olmasından keyif alacaktır."

"Zeki, hesapçı ve acımasız." Ian'ın sesi imalı bir mırıltıya dönüştü. "Seninle evlenmeme şaşmamalı."

Lanet olsun ona! Benden her şekilde esirgenen bir şeyin yasal statüsüne sahip olduğumun hatırlatılmasına dayanamıyordum - onun hayatında bir yer. Bunu örtbas etmek için bir sahte gülümseme daha verdim.

"Güle güle, Ian."

"Şimdilik," dedi bana kadife kaplı kırbaçları hatırlatan bir ses tonuyla.
"Ama uzun sürmeyecek."

Bölüm 6

Blöf yapıyor.

Mycenae'ye giderken bunu defalarca tekrarladım. Şansıma, dirilmiş olması muhtemel başka bir ruhla ilgili ipuçlarımdan biri sadece iki saat uzaklıktaydı. Zaten felaket mahkeme duruşmasıyla uğraşarak bir günden fazla zaman kaybettiğim için doğruca oraya gittim. Silver'ın ben bunun gerçek mi yoksa başka bir yanlış ipucu mu olduğunu öğrenene kadar arabada beklemesi gerekecekti. Her iki durumda da, işim bittiğinde kendi tavsiyeme uyup Yunanistan'dan defolup gitmeye niyetliydim.

Umarım büyü kalkar kalkmaz Ian da kalkar. Burada kalıp beni aramaya devam edecek kadar pervasız olamazdı, değil mi? Karnım sıkıştı. *Evet. Ian korkusuzdu.* Ian korkusuzdu ve Dagon'un ne kadar güçlü olduğunu hatırlamıyordu. Ya da ne kadar kindar olduğunu.

Gittiğinden emin olmalıydım. Cep telefonumu bulmak için çantamı karıştırırken tek elimle arabayı sürdüm. Sonra birkaç hafta önce programladığım numarayı aradım. Beklediğim İngiliz erkek sesi yerine, Amerikan aksanlı bir kadın cevap verdi.

"Bones'un telefonu. Cat'i aldın çünkü o meşgul."

"Merhaba Cat," dedim sahte bir neşeyle. Hedeflediğim kurban o değildi ama Ian beni hayal kırıklığı ve korkuyla öylesine sarmıştı ki, o da işimi görürdü. "Sen ya da Bones Yunanistan'a yakın mısınız?"

"Veritas? Ne oldu?" Cat sordu, sesi artık temkinli geliyordu.

"Sorun nedir?" Silver'ı yerinden sıçratacak kadar yüksek bir sesle haykırdım. "Sen ve Bones Ian'ı güvende tutacağınıza söz verdiniz ama onu size bırakalı *bir ay bile* olmadan vampir toplumunun en yüksek mahkemesini kızdırıyor.

Dagon'a konumunu GPS'le bildirirken, konsey toplantı halindeyken *herkes* nerede toplandığını biliyor!"

"Şimdi, bak-" diye başladı Cat.

"Ian'ı ölüm cezasına çarptırmaktan alıkoyan Ian'ın verdiği müthiş rüşvet mi yoksa konseyin birinin kendilerine dava açacak cesarete sahip olmasından duyduğu şok mu hala bilmiyorum!" Öfkelenmeye devam ettim. "Her iki durumda da Ian'ı şafağa kadar Mencheres'le birlikte bir villada güvenli bir şekilde tutuyorum ama büyü kalkar kalkmaz Yunanistan'dan çıkması gerekiyor. Açıkçası, Ian'ın kendi başına tehlikeden uzak duracağına güvenemem, bu yüzden tekrar soruyorum, sen ya da Bones Yunanistan yakınlarında mısınız?"

"İşin bitti mi?" Cat sert bir ses tonuyla sordu.

"Evet ve cevabınızı bekliyorum."

"Konuşman bitti mi demek istemedim," dedi, şimdi sesi tehlikeli derecede neşeliydi. "Demek istediğim, kendini kaybetmeyi bıraktın mı? Çünkü Ian'la bir gece uğraştıktan sonra bıktığını düşünüyorsan, bir de son birkaç haftadır onunla uğraşmayı dene. Bones ve ben onu dünyanın dört bir yanında kovaladık, mantıklı düşünmesini sağlamaya çalıştık ve bu arada Ian'ın artık ışınlanabildiğini söylediğin için teşekkürler! Bir hayaleti kovalarken daha şanslıydım, bunu *gerçekten söylüyorum*."

"Ian ışınlanabiliyor mu?" Villada gördüklerimin sadece onun çok hızlı hareket etmesinden ibaret olmasını ummuştum.

"Evet, ve geçen hafta, Ian bizim için birkaç büyü bırakarak ona bebek bakıcılığı yapmamızdan bıktığını belli etti. Büyülerden biri beni iki günlüğüne dilsiz yaptı, diğeri de Bones'un dişlerini eritti! Ben bile Bunun *mümkün* olduğunu *biliyordum*-"

Bu hızlı bir şekilde geri tepiyordu. "Ah, çok üzgünüm-"

"-Ama dişleri *gitmişti!* Ian tekrar büyüdükleri için şanslı, yoksa onun peşine düşerdim ve o iblis, onu yakaladığımda Ian'a yapacaklarım karşısında hiçbir şey yapamazdı."

"Belki de seni aramak o kadar da iyi bir fikir değildi," diye mırıldandım.

"Emin ol öyle değildi," diye parladı. Sonra sesi yumuşadı. "Bak, onun için korktuğunu anlıyorum. Ben de Ian'ın zarar görmesini istemiyorum. Ama Bones, ben ya da bir başkası tarafından kontrol edilmeyeceğini açıkça belirtti. Senin büyüün bittikten sonra Mencheres'ten de kaçması için iki dakika veriyorum. Yani, Ian'ı Yunanistan'dan çıkarmak istiyorsan, onu kendin çıkarmalısın.

Zaten kafayı taktığı kişi sensin."

"Yapamam." Kontrolümü sürdürme çabama rağmen son kelimedede sesim çatallaştı. "Güvenli değil," diye daha güçlü bir tonda bitirdim.

Cat iç çekti. "İblislerin senin peşinde olduğunu söylediğini biliyorum ama bu Ian'ı durdurmayacak. O kaçıp saklanacak bir tip değil. O kalıp savaşı bir tip. İnan bana, onu değiştirmeye çalıştık ama başaramadık."

Neredeyse cep telefonumu ön cama fırlatacaktım, çünkü o haklıydı. Kahretsin, haklıydı! Ian, tehlike ne olursa olsun kavgadan asla geri adım atmazdı. Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

Cat sanki bunu yüksek sesle sormuşum gibi, "Yerinde olsam Ian'ı tehdit eden her kimse onu öldürmeye odaklanırdım. Bunun imkansıza yakın olduğunu biliyorum ama yine de bir grup öfkeli insana karşı daha fazla şansın olacağını düşünüyorum. Ian'ın aniden içeride kalıp örgü örmeye başlamasını sağlamaktan daha kötü."

Muhtemelen yine haklıydı ama yerine getirmem gereken bir yeminim vardı. Yine de bu, Dagon'un ölmesini istemek için bir başka nedendi ve Dagon'u öldürmek için diğer dirilen ruhları arama yeminimden *vazgeçmem* gerekmiyordu. Çoklu görev yapabiliyordum.

"Az önceki yanlış yönlendirilmiş öfkem için özür dilerim," dedim. Kedi homurdandı. "Merak etme. Aşk hepimizi delirtiyor-"

Telefonu o kadar hızlı kapattım ki, cevabının geri kalanını duymadım. Ian'a karşı hissettiklerim bu kadar açık mıydı? Silver başını koltuklarımızın arasındaki konsola yaslayarak sızlandı. Teselliye ihtiyacım olduğunu her zaman hissederdi ve evet, şu anda buna çok ihtiyacım vardı.

Yine de yapmam gereken bir iş vardı. Bu yüzden dikkatimi tekrar yola vermeden önce başını sadece bir kez okşadım.

Dünden önceki gün, bir adam bir trafik kazasına neden olduğu için tutuklanmıştı. Mycenae antik kentindeki ünlü Asanlı Kapı'da bir rahatsızlık. Cep telefonu videosunda M.Ö. altıncı yüzyıl Yunan lehçesinde bağırarak bir adamın görülmesi dışında olağandışı bir şey yoktu. Adamın en az beş güvenlik görevlisinden kamera dışında kaçışını da ekleyince, mahkemeye yetişmek zorunda olmasaydım bu ipucunu hemen araştırırdım.

Eğer bu başka bir dirilen ruh olsaydı ve Ian'ın davası Dagon'un beni tekrar yenmesi anlamına gelseydi, çok *kızardım*.

Hızlandım. Sonraki bir saat içinde şehir ışıkları yerini yıldızların soluk parıltısına bıraktı. Mycenae'ye ulaştığımda modern binalar görünürde hiçbir yer yoktu. Sadece Argos'un inişli çıkışlı tepeleri ve eski büyük kalenin kalıntıları vardı.

Homeros, Troya'nın Yunanlıların eline geçmesini anlattığı ünlü şiirinde "Miken altın zengini" diye yazmıştı. Miken'in zenginlikleri

çoktan gitmişti, ancak kalenin eski ihtişamının ipuçları kalmıştı, örneğin En yüksek tepedeki kale duvarı; Kral Agamemnon'un söylentilere göre mezarının bulunduğu yüksek taş giriş ya da iki aslan figürlü taş oymanın şehrin girişini işaretlediği yukarıda bahsedilen Aslanlı Kapı.

Gün boyunca bu bölge turistlerle dolup taşıyordu. Saat dört buçukta Sabah boştu. Ya da öyle olmalıydı. Tur otobüsleri için ayrılmış alana park ettiğimde, hafif bir kesik çılgılık duydum.

Savaş için değil, mahkeme için giyinmişim, bu yüzden üzerimde hiç silah yoktu. Birkaç iblis kemiği bıçağı ve gümüş bıçağı koyduğum çantamı aldım ve Silver'ı arabada bırakarak sese doğru uçtum. Uçarken, beni dinliyor olabilecek tanrılara dua ettim. *Lütfen çok geç kalmayayım, Lütfen çok geç kalmayayım.*

Kale artık sessizdi. Soluk taş kalıntıları arasında da hiçbir hareket algılamadım. Başka bir duyumu kullanmak için görsel avantajımı kaybederek alçaldım. Evet, orası. Yeraltı sarnıcının girişinde. Kan kokusu aldım.

Yere indim ve antik kentin eski su kaynağının depolandığı tünele girmek için eğildim. Artık kuruydu, ki bu talihsiz bir durumdu. Gücümü artırmak için suyun içerdiği enerjiyi çekebilirdim ama şu anda sarnıçta hissettiğim tek sıvı kandı. Dik eğimli tünelin kaba, engebeli basamaklarından inerken koku neredeyse boğucuydu. Ama iblis kokusu yoktu. Sadece kan ve dehşetin hastalıklı kokusu vardı.

Sonra daha ileriden yumuşak, acı dolu bir ses geldi. Tedbiri elden bıraktım ve yolun geri kalanında uçtum. Bu sesi tanıyordum. Birisi acı içinde ölüyordu.

İki dönüşten sonra dar tünelin sonu göründü. Beyaz saçlı, esmer tenli, çizgisiz yüz hatlarına sahip bir adam, gözleri ölümle parlayan başka bir adamın parçalanmış karnından başını kaldırdı.

Darbem katilin ağzındaki kanları akıttı.

Dar alanımız, momentumumun ikimizi de duvara çarpması anlamına geliyordu. Beyaz saçlı adam, artık inanılmaz boyutlara ulaşmış ağzıyla beni ısırmaya çalışırken klasik öncesi Yunancayla bana küfretti. Çenesini ısırmaktan kaçınarak geriye sıçradım.

İblis ya da vampir değil. Gulyabani, modern bir kelime kullanmak gerekirse. Normalde ölüleri yerlerdi, ama etrafa saçılmış dört cesedin durumuna bakılırsa

bu kurbanlar canlı canlı yenmişlerdi. Ve ben onlardan herhangi birini kurtarmak için çok geç kalmıştım.

"Katil," diye tükürdüm aynı klasik öncesi Yunan lehçesiyle.

"Ölü gezici," diye tıslayarak cevap verdi.

Vampirlere karşı eski bir hakaret. Bu çağdan olmadığına dair bir başka ipucu. "Dünyada sizin türünüzün ziyafet çekebileceği ölü sıkıntısı yok. Sen yedin

bu insanlar yaşıyor. Neden?"

Dişlerinin arasında hâlâ iç organ parçaları olduğunu göstererek gülümsedi. Midem bulandı. "Ölüler bedenleriyle güzel müzik yapmazlar. çılgınlıklar."

Serbest bırakılan ruhlardan bazıları çok karanlık, babam beni Dagon'un kendi içine hapsettiği insanlar hakkında uyarmıştı. Hadi canım. Bu hortlak, eğer dirilenlerden biriye, Dagon'un en iyi arkadaşı olabilecek kadar zalimdi.

Öğrenmek zorundaydım.

"Uyandığında dünyanın son gördüğünden bu yana büyük ölçüde değiştiğini mi fark ettin?" Beni bir sonraki yakalama girişiminden kaçınırken sordum. Tünelin dar sınırlarında, bunu yapmak için duvarlara çarpmak zorunda kaldım. Gulyabani sıırttı, beni acı içinde görmekten zevk alıyordu.

"Bildiğim her şey gitti." Ses tonunda kafa karışıklığı ve öfke tınılıyordu. "Şimdi, metal atlar şehrimin kemiklerine aval aval bakmaları için garip dilli istilacıları getiriyor, ben de onlarınkiyle ziyafet çekiyorum!"

Aradığım insanlardan biriydi ve hayattaki ikinci şansını masum turistleri yiyerek heba etmeyi seçmişti. Onu yeterince hızlı öldüremedim ama çantama sadece bıçak koymuştum ve gulyabaniler için bir kılıcı ihtiyacım vardı. Arabamda bir kılıç vardı. Gulyabani kaçmadan önce onu alıp dönebilir miydim?

Ghoullar uçamaz. Benim bir şansım vardı.

"Hiçbir yere gitme," dedim ve tünelden uçarak çıktım.

Arabaya döndüğümde Silver hırıliyordu. Muhtemelen et yiyenle yakın temasımdan kan kokusunu almıştı. Bunu yapacak zamanım yoktu. Onu rahatlatmak için. Kılıcı aldım, kapıyı kapattım ve sarnıca doğru uçtum.

Gulyabani tünelden çıkıyordu. Kılıcımı görünce yüzündeki alaycı ifade kaşlarını çatmaya dönüştü. Son birkaç bin yılı kaçırmış olmasına rağmen tanıdığı bir şeydi bu. Kılıçlar benden bile eskiydi.

"Masumları öldürme suçundan dolayı seni ölüme mahkûm ediyorum," dedim ve ona doğru uçtum.

Ona ulaşamadan, iki büyük form iki yanımdan bana çarptı. Aralarında ezildiğim için kemiklerim çatırdadı ve başım zangırdadı. Çarpışma beni öyle sersemletti ki uçup gitmem birkaç saniye sürdü. Bu saniyeler bana omuzlarımda derin, acı veren gözyaşlarına mal oldu ve neredeyse gulyabaninin beni yere yapıştırmasına izin veriyordu. Tam zamanında uçup gittim. Sonra, daha yüksekteki güvenli noktandan, nihayet bana neyin çarptığını gördüm.

"Oh, hadi ama!" İnleyerek söyledim.

İki devasa soluk gri aslan altımdaki gulyabaninin yanında volta atıyordu. Aslanlar uzun zaman önce Yunanistan'dan kaybolduğu için bu yeterince şok edici olabilirdi ama bu aslanlar taştan yapılmıştı. Sıradan bir kayayı sinsî, ölümcül kedilere dönüştüren büyüünün tadını alabiliyordum ve o kadar iğrençti ki öğürmek istedim.

Babam *en yaşlı ruhların en yavaş yenilenen ruhlar olacağını* söylemişti. *Ama bunu yaptıklarında, Dagon'un özünden aldıkları güç Onlar zorlu . . .*

Yine saçmalık. Büyülü taştan yapılmış yaratıklara karşı kendimi nasıl savunabilirdim ki?

Bölüm 7

"Sanırım senden aslanları tekrar gözden geçirmeni ve adil bir şekilde dövüşmeni istemek söz konusu olamaz?" Gulyabaniyi etkileyeceğine inanmaktan çok kendime düşünme şansı vermek için söyledim.

"Adil dövüş mü?" diye tekrarladı, sanki bu kavramı hiç duymamış gibi. "Ben de öyle düşünmüştüm." Aslanlara bakarak iç çektim.

Kılıcım katı taşa karşı pek bir savunma sağlamıyordu ve taş da aslanları etkisiz hale getirmek için koparabileceğim su içermiyordu. Kabul ediyorum, çoğu büyü süresi dolduğunda ya da büyü yapan kişi öldüğünde sona ererdi ama gulyabaniyi öldürmek için onun ve aslanların bulunduğu yerde olmam gerekiyordu.

Keşke gulyabaniyi öldürmek için zamanı dondurabilseydim! Ama o gücü daha yeni kullanmıştım, yani tekrar kullanabilmem için günler geçmesi gerekecekti. Hayır, bunu zor yoldan yapmalıydım. Kendimi hortlağa doğru fırlattım, onu yakalamaya çalışıyordum. Gardiyan. Sarnıcın girişindeki sığınağa doğru beklediğimden daha hızlı koştu. Kaya duvara çarpmamak için son saniyede geri çekildim, sonra tekrar hortlağa doğru hamle yaptım.

Ben ona ulaşmadan aslanlar sırtımı parçaladı.

Döndüm, kılıcımdan çıkan kıvılcımlar taş bedenlerine sertçe çarptı. Kılıcım girmedi ama dişleri girdi. O uzun taş dişler bir aslanın gerçek dişlerinden daha kör olabilirdi ama sanki büyüyle aşılınmış bedenlerinin taklit ettiği yırtıcılarım gibi içimi parçaladılar.

Başıma çarpan bir şey yıldızları görmeme neden oldu. Yarı sendeledim, yarı uçtum ve gulyabaninin bir sonraki darbesinden kaçtım. Beni kovaladı ama yeterince uzağa değil. Sarnıcın girişindeki korumayı uzun süre terk etmeyecek kadar akıllıydı.

Eğer onu yukarıdan pusuya düşürmek için sarnıçtan uzaklaştıramıyorsam, o zaman o konumu kendime uygun hale getirmeliydim.

Aşağıdaki son derece esnek taş aslanlara bakarken kendime, *acının seni öldürmeyeceğini* hatırlattım. *Sadece başını kesmek ya da kalbine gümüş saplamak öldürür. Yani, çiğneme oyuncağı olma zamanı.*

Gulyabaniye tekrar saldıracaktı gibi yaptım. Tünelin içine çekildi ve ayaklarım yere basar basmaz aslanlar üzerime atladı. Bu sefer, karşılık verip kaçmadan önce beni kısa bir mesafe boyunca aralarında sürüklemelerine izin verdim. Numaram bana bacaklarımdan iki parçaya ve vücudumda kocaman bir deliğe mal oldu.

Yaralar vampir hızıyla iyileşmeden önce yan taraftaydı ama hortlak artık tünelin içinde değil girişindeydi.

Ona saldırdım ve aslanlar beni tekrar parçaladı. Bu sefer, büyük canavarlarla savaşırken kılıcımı daha fazla tutamayacakmışım gibi düşürdüm. Gulyabani, kurbanlarını öldürmeden önce çığlıklarını duymayı sevdiğini söylemişti.

Kumarım işe yaradı. Gulyabani yere düşen silahımı görmezden geldi ve onun yerine bana doğru yaklaştı. Aslanlar beni gulyabaninin bulunduğu sarnıcın girişine doğru sürüklerken sendeleyerek geri çekilmeye devam ettim. Oraya ulaştığımda, yanından hızla geçtim, sonra da basamaklara takılmış gibi yaptım. Aslanlar bir anda üzerime düştü. Ağırlıkları eziciydi, ama merdivenin eğimi ve

Taş canavarları, artık gulyabani için görünmezdim.

Acıyı bir kenara itip, tüm sihrimi Vücudumun üzerinde kırılmaz bir bariyer. Aslanların kükremeleri, dişleri daha fazla et ve kemiği parçalamak yerine dirençle karşılaştığında birbirine çarpan kayalar gibi ses çıkarıyordu. Ama bu büyü uzun sürmeyecekti. Büyüye karşı büyü dengesizdi.

Hadi, katil. Gel ve beni yakala.

Gulyabani aslanlara geçmesine izin vermelerini emretti. Verdiler ve benim yayıldığım dar tünele girmek için aralarından sıyrıldı. Gülümsemesini açıkça görebileceğim kadar yaklaşıp kadar bekledim. Sonra ben de gülümsedim ve kafasına atladım.

Çığlıklarına ve korumasız gövdeyi acımasızca dövmesine aldırmadan tüm gücümle tutundum. Aslanlar tekrar kükreyerek onu savunmaya geldiler. Gulyabaniyi ve kendimi geriye doğru fırlattım, dik taş basamaklar daha da cezalandırıcı darbeler ekleyerek stygian karanlığına doğru yuvarlandık. Bu sırada gulyabaninin kafasını tuttum, düşüşümüzün her kemik kırıcı sarsıntısını ek bir ivme olarak kullanırken kolumu çenesinin

altına saktum ve bktm.

İlk inişe ulaştığımızda kafası kopmuştu. Birkaç dakika boyunca o kadar bitkin düşmüştüm ki kucağımda oturdum. Sonra onu bir kenara fırlattım ve dik merdivenin geri kalanından aşağıya doğru zıpladığını duydum. Gulyabaninin kafası çıkar çıkmaz aslanlar yere yığılmıştı. Şimdi, birkaç dakika önce oldukları katı, ölümcül yaratıklar yerine basamaklarda dağılmış taşlar topluluğuydular.

Basamakları tırmanırken taşların üzerinden geçtim. Neredeyse tünelin girişine varmışım ki yaklaşık yirmi metre ötede çömelmiş bir adam gördüm. Omzunda dengede duran uzun, boru benzeri bir nesne vardı ve tam bana dönüktü-

Oh, kahretsin!

Tünele doğru geri çekildim, ardından büyük patlamayla geriye doğru savruldu.

Her şeyi. Acıdı.

Gözlerimi açtım, sonra hemen çakılla dolunca kapattım. Onu silmeye çalıştım ama kollarım sıkışmıştı. Bacaklarım da öyle. Kıpırdayamıyordum bile.

Panik yükseldi. Ne olduğunu hatırlamaya çalışırken panikle savaştım. Doğru, tünelin dışındaki adam bana bir tür roketatar ya da askeri sınıf bir silah doğrultmuştu. Tünelin içine geri uçmuştum. vurulmamak için tünele girdim ama ağzımdaki kan ve çakıl tadına bakılırsa tünel üzerime çökmüştü.

Hareket edecek yerim olsaydı, müthiş gücümü kullanarak buradan çıkmaya başlayabilirdim. Ama kollarım ve bacaklarım çok sayıda ağır kayanın altında sıkışmıştı. İnsanlar kayaları temizlemeye başlayana kadar ne kadar zaman geçecekti?

Taşlar mı? Miken, Yunanistan'daki en popüler turistik yer değildi. Daha da kötüsü, sarnıç kalıntılarının en ünlü yönü sayılmazdı.

Ya kimse haftalarca kayaları temizleme zahmetine girmezse? Ya da daha uzun?

Peki ya tüneli havaya uçuran adam hayatta kalmamamı sağlamaya karar verdiyse? Kayaların üzerine dökülen yeterince alev hızlandırıcı eninde sonunda bana ulaşacaktı. O zaman hapishanemi taş kaplı bir cehenneme çevirmek için tek gereken bir kibrit olurdu. . .

Panik yapmayın! Tekrar yükseldiğini hissederek düşündüm. *Hareket edemezsin ama bu çaresiz olduğun anlamına gelmez.*

Ağır taşların verdiği sürekli acıyı görmezden gelmeye çalışırken içimdeki büyüye odaklandım ve onu ortaya çıkardım. Yeterince hissettiğimde

etrafımdaki taşları kaplamak için o büyüü gönderdim. Ardından, taşların etrafında bir çember oluşturmak için bir büyü fısıldadım. O sırada başım dönüyordu.

Ama sihir artık kurulu bir silah gibi hazırды.

Tetiği çektim. Etrafımdaki taşlar öyle bir patladı ki, kuma dönüştüler. Bunların üzerindikiler de şimdi etrafımda oluşan boş mağaraya çökmedi. Oluşturduğum çember onları ayakta tuttu.

Yavaşça ayağa kalktım, iyileşirken vücudumun dışarı attığı birçok parçadan dolayı yüzüm buruştu. Kulaklarım patlamadan dolayı hâlâ çınılıyordu ama çok geçmeden onlar da iyileşti. Sahip olduğum her şeyi kullanmam gerekecekti ama bu işlemi yüzeye kadar tekrarlayabilirdim. Neyse ki çok uzak değildi. O da neydi?

Daha sıkı dinledim, birkaç metre üstümdeki bir tartışmadan belli belirsiz parçalar yakaladım.

". . patlamayı hissettin mi? Sana söyledim, o ölmedi," diye hırladı bir erkek sesi.

". . . hala kalamam. Güneş doğuyor!" Farklı bir erkek sesi.

Öyle miydi? O zaman bir saatten fazla baygın kalmışım. İlk göçükte başım fena halde ezilmiş olmalı.

". ... onsuz geri döneceğiz... zaten ölü," dedi ilk adam. "O zaman *sen* kal ve yan!"

Sadece bir tür güneş ışığında yanardı. İblisler. Taştan hapishaneme acımasızca minnettar bir bakış attım. Beni ezen tüm o kayalar aynı zamanda beni kurtarmıştı.

Etrafımda hiç boşluk olmayınca iblislerin ışınlanacakları hiçbir şey kalmamıştı.

Artık vardı. Üzerindeki santimetrelerce kırılmış çakılı aradım. silahımın çantasını arıyordum. Bir noktada boynumdan koparılmıştı. Ama bulamadım ve büyü iblisler üzerinde işe yaramıyordu.

Kaya duvarı sırtıma aldım ve kendimi saldırıya hazırladım. Daha önce iblislerle silahsız savaşmışım. Tek yapmam gereken gözlerini oymak için kendi kemiklerini kullanmaktı-

Uzun boylu bir adam ışınlandı, sırtı bana dönüktü. Kendimi ona doğru fırlattım, ancak çerçevesini ve benimle yüzleşmek için dönerken sallanan omuz uzunluğundaki kumral saçlarını tanıdığımda yumruklarımı geri çektim. Yine de momentumum ona çarpmana neden oldu ve beni yakaladığında güldü.

"Kollarıma mı koşuyorsun? Burayı *gerçekten* sevmiyorsun."

Başka bir taş kafamı ezmiş ve halüsinasyon görmeme neden olmuş olmalı. *Ian'ın*, kolları ve bacakları olan kişi olmasının tek mantıklı

açıklaması buydu.

şimdi etrafımdaydı.

"Buraya nasıl indin?" İnanamayarak söyledim.

Cevap olarak kollarını sıktı. Mide bulandırıcı bir bulanıklığın ardından, tünelin içinde sıkışıp kalmak yerine girişindeydik. Cat, Ian'ın ışınlama becerileri konusunda abartmıyordu. O ve Bones'un onu tutamamasına ya da yakalayamamasına şaşmamalı.

"Nerede olduğunuza dair büyük bir gizem yok," diye cevap verdi. "O serseriler," dedi başıyla yanan göz çukurlarıyla iki adamın yakındaki cesetlerini göstererek, "hangisinin güneşin doğuşunu göze alıp aşağıya ışınlanacağını tartışıyorlardı.

ve seni öldüreceğim. Onlar kendi türlerinden biri yerine bir vampirin aralarına ışınladığını fark etmeden önce gözlerini oydum. Neredeyse çok kolay-"

"Ama *Miken*'de olduğumu nereden biliyorsun?" Sözünü kestim.

Turkuaz bakışları zümrütle parlıyordu. "İlk fırsatta kaçacağını bilmediğimi mi sanıyorsun? Villa büyüsunü beklemiyordum ama o zamana kadar takipçim çoktan yerini almıştı."

Hâlâ bunun gerçek olamayacağını hissediyordum ama yine de takip cihazını bulmak için ceketimin ceplerini aramaya başladım.

Sadece göz kırptı. "Eğer sıcak ve soğuk oynasaydık, şu anda buz gibi olurdu."

"O zaman nerede?" Hâlâ sersemlemiş bir halde sordum.

"Endişelenecek daha iyi şeyleriniz yok mu? Örneğin, iki iblisin sizi nasıl bu kadar etkileyici bir şekilde pusuya düşürmeyi başardığı gibi?"

Bu konuda zaten bir teorim vardı. "Dagon izini sürdüğüm insanların peşinde. Beni buraya getiren videonun aynısını görmüş olmalı. Bu yüzden, ortaya çıkma ihtimalime karşı iki şeytanını buraya gönderdi."

Dagon henüz benimle yüzleşmek istemiyor olmalı. Hâlâ çok zayıf olmalı ama bu uzun sürmez. Dagon kadar kararlı biri, bulabildiği her gücü elde etmenin bir yolunu bulurdu. Belli ki hâlâ kin besliyor.

O iblisler benimle karşılaştıklarında *yanlışlıkla* bir tankı devirecek kadar güçlü bir silah taşıyorlardı.

Ian homurdandı. "Bu Dagon tam bir otuzbirci."

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandım, hafızama saplanan bir bıçak beni ondan uzaklaştırdı.

"Dikkatli ol," dedi Ian, dalgınlığım yüzünden ayağımın altındaki gevşek zemini görmezden geldiğimde. Neredeyse ayağım takılıyordu ama kendimi tuttum, sonra sarnıcın girişini oluşturan eski duvarın olduğu yerdeki taş yığınınına baktım.

Bu kalıntılar birkaç bin yıldır ayakta kalmayı başarmıştı ama bugünün tek paha biçilmez kaybı onlar değildi. Öldürülen dört insan hâlâ bu moloz yığınının altında gömülüydü. Daha hızlı, daha zeki, daha sinsi olsaydım kurtarabileceğim dört masum hayat. . . sadece *daha fazla*!

Şimdi onlara verebileceğim tek şey bulunmuş olmanın onuruydu. Daha sonra Yunan makamlarına onlar hakkında isimsiz bir telefon açacaktım. Kendimi çok yetersiz hissediyordum ama katillerini öldürmek dışında onlara yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Yaşadığım hayal kırıklığını ve suçluluk duygusunu örtmek için yakınlardaki iblis cesetlerinden birini tekmeledim. "Bana bir silahla ateş edersen böyle olur.

anti-tank silahı," diye mırıldandım. "Tanrılar, iblislerden nefret ediyorum!"

Ian, "Ve şu anki şirket hariç, aynasızlardan hoşlanmıyorum," diye cevap verdi. "Patlamalardan biri müzenin alarmini çalıştırdığı için yakında her yer onlarla dolup taşacak."

Evet, harabelerin içindeki tek modern binadan gelen mekanik feryadı da duymuştum. Ben cevap veremedim Ian ortadan kayboldu. Silver'ı bir kolunun altına sıkıştırmış ve çantamı omzuna asmış bir halde hemen yeniden ortaya çıktı.

Sonra beni yakaladı ve her şey yeniden bulanıklaştı. Durduğunda, şaşkın bir bakış, Atina tanrıçasının tapınağından uzun taş sütunların şafağın ilk ışıklarında parıldadığını ortaya çıkardı.

"İşte geldik," dedi Ian, sanki bizi yüz kilometre ötedeki Parthenon'a ışınlamak olağanüstü bir şeymiş gibi. Silver bu hızlı ve köklü yer değişikliğinden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Ian onu bıraktığında, Simargl yeni çevresini keşfetmek için koşuşturmaya başladı.

Sonra Ian bana gülümsedi, hâlâ savunmasız olan kalbim için baştan çıkarıcı ve bir o kadar da tehlikeli. "Sonunda yalnızsın."

Bölüm 8

Kavrayışından geri çekildim. Sırtışı aramıza koyduğum mesafeyle alay ediyordu. Öfke, kollarının etrafımda ne kadar iyi hissettirdiğine fazlasıyla odaklanmış olan parçamı bastırdı.

"Etkileyici yeni yeteneklerinin aklını başından almasına izin verme," dedim en soğuk ses tonumla. Ian'ın beni nasıl etkilediğini bilmesine izin veremezdim. Bunu sadece bana karşı kullanırdı. "Artık ışınlanabildiğine göre senden kaçamayabilirim ama senden kaçabilmemin başka yolları da var."

"Hepsi benim şiddetli acımla ilgili, şüphesiz." Sesi eğleniyor gibiydi. "Ne kadar cazip olursa olsun, bu tür önlemlere ihtiyacın olmayacak. Daha önce benimle konseyin bizi duyamayacağı bir yerde konuşmayı kabul ettin ve

Mencheres bizi engelleyemezdi. Bu, her iki gereksinimi de karşılıyor."

Bunu sadece tuzağımı ortaya çıkarmak için villanın eşiğinden geçmek amacıyla söylemiştim! Onunla gerçekten konuşmak niyetinde değildim. Anlamsızdı. Ona gerçeği söyleyemezdim ve o da bana yalan söyleyemeyecek kadar zekiydi.

Oyalanma ihtiyacım, kendime asla izin vermediğim bir şeyi yapmama neden oldu: Parthenon'un yeni olduğu zaman nasıl görüldüğüne dair anılara geri dönmek, sütunları bütün ve parlak Grek güneşi altında parıltıyordu, yıkık haliyle yapay ışıklarla vurgulanmak yerine.

Sonra bundan yüzyıllar öncesine geri döndüm ve daha küçük, çok daha az ondan önceki etkileyici tapınak. Birkaç bin yıla geri sardım. Bundan önce, bu dağ boşken ve şehir seyrek nüfuslu birkaç tahta kulübeden başka bir şey değilken.

Gözlerimi kırptığımda, Parthenon'un uzun süredir ayakta duran kalıntılarının görüntüsü, tüm yıllarımın bana geri dönmesine neden oldu. *O zaman ve şimdi* arasında bocalarken, efendimin sık sık tekrarladığı uyarı kafamın içinde çınladı. *Asla izin vermemelisin*

Kendini kadim geçmişe kaptıracaksın. Türümüzden sayısız yaşlı bu şekilde kendilerini deliliğe kaptırdı. Daima bugüne odaklanın. Modern dili konuşun. Modern kıyafetler giyin. Modern düşüncelerle düşünün. Hayatta kalmanın tek yolu budur, Veritas. . .

Tenoch'un tavsiyesine biri hariç her şekilde kulak vermiştim. Yaptığım işkencelerin ve infazların günümüz Irak'ının kumlarında gömülü kalmasına izin veremezdim. Bunun yerine, bir gün Dagon'un tüm bunların bedelini ödeyeceğine yemin ettim.

İşkence ettiği ve öldürdüğü insanlar, ben de dahil. Dört bin yıldan fazla bir süre sonra, hala bu sözün yansımalarıyla uğraşıyordum.

Ian da öyleydi.

"Zamandan daha acımasız bir şey yoktur," diye mırıldandım. "Acı çektiğinde seni esnetir, mutluysan uçup gider ve artık geride kalan onca yılı hatırladığında seni ezer."

Ian konunun değişmesine şaşırmış gibiydi. Sonra bakışları kapüşonlu bir hal aldı. "Doğru. Ve sık sık, zaman da sizden çalınabilir. Benden çalındı ve her bir parçasını geri kazanana kadar durmayacağım."

Kısa bir kakhaha attım. "O zaman o küçümsediğin 'migren' sorunlarının en küçüğü olacak. Her şeyi bilmek istemezsin Unuttun, ama sana şunu söyleyeyim, Dagon'un artık ruhun üzerinde hiçbir hakkı yok. O artık senin."

Kaşları kalktı. "İblis ölmediği sürece iblis anlaşmaları bozulamaz. Dagon'un öldüğünü mü söylüyorsunuz?"

"Keşke," dedim içimden. Sonra buz gibi Kanun Koruyucusu kişiliğime geri döndüm. "Dagon'un seninle yaptığı anlaşma geçersiz kılındı. Detaylar önemsiz. Önemli olan özgür olman, o yüzden özgürlüğünü al ve git."

Bakışları yeşil ışıklarla parlıyordu. "Evliliği tanımlamak için kullanabileceğim pek çok kelime var. 'Özgür' bunlardan biri değil."

"Kimin suçu bu?" Kendimi tekrar toparlamadan önce tersledim. "Senin üzerinde hak iddia etmek gibi bir niyetim yok. Eminim sen de benim için aynı şeyleri hissediyorsundur. Bu da evliliğimizi bir ilişkiden başka bir şey yapmaz.

talihsiz bir teknik ayrıntı."

Çenesine vurdu. "Aynı fikirde olduğumdan emin değilim. Xun Guan'ın durmadan seninle göz göze gelmesinden dolayı kafasını koparmak istedim. Sevgililer için genelde ne kadar çok o kadar iyi derim ama seni kıskanıyor ve sahipleniyor gibiyim."

Bunun üzerine yaşadığım şoku daha soğuk bir şekilde geçiştirdim. "Sevgili olduğumuzu sana düşündüren ne?"

Sırıtişı Ian'ı unutulmaz kılan her şeydi. "O anılardan bende çok var." Sonra sesi derinleşti. "Yine de bazen gerçek olup olmadıklarını merak ediyorum."

"Neden?" Bunu sormamalıydım. Neden sormuştum? Belki de Mencheres'in daha önce üzerimde yaptığı doğruluk büyüsü henüz geçmemişti.

Yaklaştı, kollarımı en hafif darbelerle okşadı ama yine de tüylerim diken diken oldu. "Çünkü o kadar iyi olan hiçbir şey gerçek olamaz," diye mırıldandı ve başını eğdi.

Ağzı ağzıma değmeden önce arkamı döndüm. Sonra onu geri ittim. İkisini birden yapmak tüm gücümü aldı.

"Anıların yanlış," dedim ve Mencheres'in büyüsünün artık beni etkilemediğini kanıtladım çünkü bu bir yalandı. Sonra söylediklerim de öyle. "Kısa süreli ittifakımız sırasında, evet, Dagon'a tuzak kurmanın monotonluğunu kırmak için seks yaptık, ama istisnai bir şey değildi. İkimiz de Dagon'dan istediğimizi aldıktan sonra birbirimizle yollarımızı ayırmaktan memnun olduk."

Kalpsiz yorumumun başında Ian'ın kaşları kalkmıştı. Sonunda neredeyse saç çizgisine gelmişlerdi. Sonra bir kahkaha patlattı.

"Bu kadar komik olan ne?" En soğuk sesimle sordum.

"Sen," dedi, hâlâ kıkırdayarak. "Crispin'i beni hatırlayamadığım bir iblisten korumak için kıcını yırtarak yalan söylemeye ikna etmek için benden hoşlanıyor olman gerektiğini biliyordum ama *bunu* fark etmemiştim."

"Neyin farkına varmak?"

Bana güneşli bir gülümseme verdi. "Bana deli gibi aşıksın." "Ne?"

Soluk soluğā kalışımı elinin tersiyle itti. "Utanacak bir şey yok. Çok sayıda insanla birliktesin, *ama* hiçbiri beni senin yaptığın gibi meşhur alter'e götürmedi. Bunun ne kadar etkileyici olduğunu söylemiş miydim? Vay canına, imkansız gerçeğē dönüştürmekten bahsediyoruz."

Öfke beni kekelemeye itti. "Sen tam bir pisliksin-"

"Kızıl Ejder'i de suçlayamam," diye devam etti sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Onunla birkaç kez kafayı buldum, ama hiçbir zaman

Daha önce de karım oldun. Demek ki ben de seninle evlenmek istemiş olmalıyım, her ne kadar bu düşünce şok edici olsa da."

"Küstahlığınız *hayret verici*-"

"Ama yine de benim olduğunu biliyorum," diye devam etti, gözleri parlıyordu Şimdi. "Sana bazen bazı şeyleri olmadan önce hissettiğimi söylemiş miydin? Ah, yüz ifadenden hissettiğimi anlayabiliyorum. Seni ilk gördüğümde benim olduğunu hissettiğimde yaşadığım şaşkınlığı bir düşünsene. Seninle ilgili her anımda bunu tekrar hissettim. Konseye yalan söylediğinde hissettim.

Ben de otel odana girip gerçek kokunu içime çektiğimde bunu *gerçekten* hissettim." Yaklaştı ve tekrar içine çektiğini görmeme izin verdi.

"Ayaklarımı yerden kesti," diye mırıldandı. "Elbette, bu da olabilir ortaya çıkardığı yeni bir anı olabilir, ama her iki durumda da, benim olduğunu biliyorum. Sen de öyle."

"Saçmalık," dedim inkar ettiğim tüm duygularımla.

Ian sadece gülümsedi. "Öyleyse rol yapmaya devam et. Kaybettiklerimi geri kazanmama yardım etmen için ne hissettiğini itiraf etmene ihtiyacım yok. Bana gösterebilirsin."

"Sana nasıl *göstereceğim*?" diye soracak kadar kontrolümü geri kazandım.

"Senin yanında olmak şimdiden yeni bir anıya ilham verdi. Birlikte olduğumuz süre uzadıkça daha fazlasının geleceğini umuyorum." Bakışları bilerek döndü. "Bunu fark ettin mi? Benden uzak durmak için bu kadar çabalamanın diğer nedeni de bu mu?"

"Hayır." Ama artık bildiğime göre, öyle olacaktı.

Eğer Ian her şeyi hatırlasaydı, dirilişinin bedelini tek başıma ödememe asla izin vermezdi. Onur duygusu benimle birlikte diğer ruhları da avlamasını gerektirirdi, tehlikeye aldırılmazdı. Bu olmadan önce ondan uzaklaşmalıydım. Ama artık ışınlanabildiğine göre, nasıl kaçabilirdim?

Tabii ki. Ian zorlu *biriydi* ama oldukça büyük bir zayıflığı vardı.

Ona doğru geldim ve cazibemi bıraktım. Gulyabani dövüşü ve diri diri gömülmekten dolayı etek takımım zaten yırtılmıştı, bu yüzden gerçek kıvrımlarım neredeyse yırtık kumaştan taşıyordu, artık çok dardı. Bakışları gümüşi saçlarımın tepesinden ayaklarıma kadar beni taradı ve gerçek kokumu aldığı anda burun delikleri alevlendi.

"İşte buradasın," dedi gırtlaktan gelen bir sesle.

"Buradayım," diye usulca onayladım.

Sonra kollarımı ona doladım, onun hissinde kaybolmamak için kendimi zor tuttum. Beni kendine çekti, vücudu benimkiyle aynı hizadaydı. Sahip olduğum her sinir ucu alev aldı. Kontrolü sağlamak buraya kadarmış. Yine de şimdi duramazdım. Başımı arkaya yatırdım ve dudaklarımı ayırdım, bu beni öpmesi için bir davetti.

Teklifimi kabul ederken gözleri zümrüt gibi parlıyordu.

Bölüm 9

Ağzı benimkinin üzerine eğildi. Tırnaklarım omuzlarına saplanırken Dilim, içimi acıtan, yakan ve sonra tekrar acıtan şehvetli hareketlerle istila etti. Onu daha yakına çekmek için ellerimi saçlarına doladım. Uzandı ve sanki onu daha sıkı kavramam için bana meydan okurcasına ellerimi sıktı. Dikkatinin dağılmasına ihtiyacım vardı, bu yüzden bir iniltiyle saçlarını, ağzını ağzıma sıkıştırarak kadar sert çektim.

Verdiği yanıt beni ayağa kaldırdı. Her derin, sahiplenici Sanki beni havada tutan gerçek şey kolları değilmiş gibi saçlarını kavrarken dilini okşadım. Büyümü gerçekleştirmeye odaklanmalıydım ama onun tadı, dokunuşu, vücudunu hissetmek... Buna ihtiyacım vardı. Kandan daha çok ihtiyacım vardı.

Kalçamı yukarı çekti, böylece pantolonundaki şişkinlik duysal olarak merkezime yaslandı. Duygular içimde patladı ve boğuk bir nefes verdim. Tekrar yaparken öpücüğü onu yuttu. İçimdeki sinir uçları öylesine keskin bir coşkuyla parçalandı ki neredeyse boşalıyordum.

Buna neden başladığımı artık hatırlayamıyordum. Tek bildiğim kokusu, tadı, bana ne kadar sıkı sarıldığı ve ona sürtündüğümde çıkardığı sest. Elleri kalçalarımda sıkılaştı ve bakırımsı bir tat aniden öpüşmemizi tatlandırırdı. İkimizden birinin dili bir dişe çarpmıştı. Ian bu tat karşısında şaşkınlıkla kaskatı kesildiğinde, bunu yapanın ben olduğumu anladım. Kahretsin! Kanımın neden normal olmadığını, onu uzak tutmaya çalıştığım karmaşanın daha da derinlerine sürüklemeyi açıklayamazdım. Sanırım o büyüü bitirmem gerekiyordu.

Başını tuttu ve tüm vücudu sarktı. Yere düşmeden önce onu yakaladığımda içimi korku kapladı. Ne oluyordu? Ben vurmamıştım.

ona bir büyü daha!

Gözlerinden kan damlamaya başladığında anladım. Yeni bir anıyla sarsılmıştı. Ayrılabilmek için onu bir büyüyle bayıltmak istemiştim ama onu *bu* şekilde etkisiz hale getirmeyi düşünmemiştim. Kulaklarından daha fazla kan geldi ve panik arzumu yok etti. Bu yeni anı onun zihnini yok edecek miydi? Babam Ian'ı bunun olabileceği konusunda uyarmıştı ve ... ellerim neden hâlâ kafasına yapışmış durumdaydı?

Onları kurtarmaya çalıştım ama başaramadım. Ne? Daha çok denedim. Saçını bile çekemedim. Bu nasıl olabilir? ?

"Beni heceledin." Ellerimi sıktığını hatırlayarak inledim. Ian beni çekingenliğimi bırakmam için cesaretlendirmiyordu. Üzerimde dokunsal büyü yapıyordu. Onu bir büyüyle vurmak için arzuyla dikkatini dağıtmaya niyetlenmişim ve sinsi piç beni yenmişti!

Kadınsı bir kahkaha başımı kaldırmama neden oldu. Püriten giysili bir hayaletin ipliksi bedeni üzerimde süzülüyordu; hınzır sırıtışı, sıkıcı ve aşırı mütevazı giysisinin ciddiyetiyle çelişiyordu.

"Seni bir flüt gibi çaldı," dedi Leah, hâlâ gülerek. "Sence senin üzerinde hangi büyüü kullandı?"

"Muhtemelen Sampson'ın Gücü. Kırılmaz." Elleriyle ne yaptığına neden dikkat etmemiştim? Dokunsal büyüünün onun güçlü yanı olduğunu biliyordum. Şimdi, zihni yeni bir anı yüzünden paramparça olabilirken ona yardım bile edemezdim!

Leah, Ian'ın gözlerinden ve burnundan akan kanı umursamaz bir bakışla süzdü. "Telaşlanmayın, bu daha önce de oldu. Görünüşe göre onun üzerinde kalıcı bir kötü etki bırakmayacaktır."

Rahatlamıştım ama yine de sinirlenecek kadar stresliydim. "Bundan daha önce bahsedebilirdin *ve* Ian'ın beni hatırladığından da bahsedebilirdin."

Leah bana bıkkın bir bakış attı. "Bana onun yanından asla ayrılmamamı söylemiştin. Onun yanından ayrılmadan sana nasıl bir şey söyleyebilirdim ki? Işınlandıktan sonra onu takip etmek yeterince zor oldu ve bildiğin gibi ölülerin cep telefonu yok."

"Mesajı iletmesi için *başka bir* hayalet gönderemez miydiniz?"

Omuz silkti. "Beni görseydi bir hayaleti önemsiz sayabilirdi. Ama iki hayalet ve bu hayaletlerden biri diğerine kendisi hakkında bir mesaj iletmesini söylüyor?"

"Haklısın," dedim iç çekerek. "Senden sadece gerekirse Ian'ı korumanı istedim. Benim için casusluk yapmanı istemedim."

Leah mükemmel bir muhafız olmuştu. Hayaletler büyük ölçüde Çünkü vampirler sadece aynı aktiviteyi tekrarlayan akılsız enerji parçacıkları olma eğilimindeydiler. Ancak Leah'nın benzersizliği bilinçli olmasıyla bitmiyordu. Korkunç halüsinasyonlar yaratma yeteneğini de silah haline getirmişti.

Ian sert, zeki ve yetenekliydi ama yeterince büyük bir iblis grubu tarafından saldırıya uğrarsa, bir avantaja ihtiyacı olacaktı. Leah o üstünlüktü. Şimdi, onu gölgelemek için o kadar iyi bir iş çıkarmıştı ki, onun tarafından tuzağa düşürüldüğüme tanık olmuştu. Gülmesine şaşmamalı. Ben de gülebilirdim, eğer Ian için endişelenmeseydim ve aynı zamanda onun öpücüğüne kendimi kaptırıp bana taktığı sihirli kelepçeleri fark etmediğim için kendime lanet okumasaydım.

Leah bana spekülatif bir bakış attı. "Cevap arayışından vazgeçmeyecek, biliyorsun."

Sihirle bağlanmış ellerimi ona doğru salladım. "Bu izlenimi edinmeye başladım, teşekkürler."

Tekrar güldü. "Ondan neden hoşlandığını anlayabiliyorum. Her zaman beklenmedik şeyler yapıyor, değil mi?"

"Bir de bana sor," dedim kuru bir sesle. "I-"

Leah aniden ortadan kaybolunca konuşmayı bıraktım. Birkaç dakika sonra Ian ayağa kalktı, kafasını temizler gibi salladı ve yüzündeki kanı sildi. Sonra ellerimin hâlâ kafasına yapışmış olduğunu görünce sırtıttı.

"Ah, o büyü sende işe yaradı."

"Beni kandırdın."

Bunun üzerine öfkemi toplamaya çalıştım ama yok olmuştu. O kadar rahatlamıştım ki, her ne hatırladıysa zihnini bozmamıştı.

Bana bir parmak salladı. "Önce beni kandırmaya çalıştın. Yoksa beni bayılma büyüyle vurma girişimiyle hiçbir ilgisi olmayan ani bir öpme dürtüsüne kapıldığına mı inanmam gerekiyor?"

Küstah herif. "Belki de seni öpmek istemişimdir."

Sırtışı kayboldu, yerini o kadar yoğun bir ifadeye bıraktı ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. "O zaman kanıtla. Beni tekrar öp."

Birdenbire bacaklarımın onunkilere nasıl dayandığının ve ağzının benimkinin sadece birkaç santim üzerinde olduğunun farkına vardım. Daha da kötüsü, hâlâ dudaklarımda onun tadını alabiliyor, vücuduma sinen kokusunu duyabiliyor ve kaslarının her esnemesini hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapattım ve tutkumuzla çevremizdeki uzun süredir ayakta duran harabelerin çoğunu yıkana kadar kontrolümü bırakmak için duyduğum neredeyse ezici dürtü dışında herhangi bir şeye odaklanmaya çalıştım.

"Bırak gideyim, Ian." Bu sözler bir ricadan daha fazlasıydı. Neredeyse bir duaydı.

Üzerimdeki büyüü bozarken ellerim başından düştü. Bir anda ayağa kalktım ve uzaklaştım ama o daha hızlıydı.

"Benden kaçmanın işe yaramayacağını biliyorsun. Ayrıca, bana bir randevu borçlusun." Bu beni sersemletti ve durmamı sağladı. "Ne?"

"Bir randevu," diye tekrarladı, muzip bir gülümseme ağzını kıvrarak. "Platonik bir randevu, gerçi *bunu* bana nasıl kabul ettirdiğini hayal bile edemiyorum. Yine de, bir Söz sözdür ve ikimiz de hayatta kalırsak sana iyi vakit geçirteceğime söz vermiştin."

Ona bakakaldım. Yeni bir anı neredeyse kafasını yaracaktı ve o bir *randevudan mı* bahsediyordu? "Ciddi olamazsın."

Gözleri turkuazın daha zengin bir tonuyla parlıyordu. "Daha önce hiç böyle olmamıştım.

Yine de, eğer sözünüze sadık kalacak biri değilseniz-"

"Ben her zaman sözümü tutarım," diye araya girdim, sonra Ian'ın omzunun üzerinden Leah'yı görünce durdum. Gülmekten iki büklüm olmuştu. *Seni yine tuzağa düşürdüm!* diye mırıldandı.

Haklıydı ama yakalanmak istemeseydim Ian beni tuzağa düşürmeye devam etmezdi. Basit ve acımasız gerçek buydu.

Hem onu nasıl yalnız bırakabilirdim ki? Tehlikeden uzak durmaya hiç ilgi göstermiyordu. Belki bir randevuya çıkmayı kabul etmek en azından Yunanistan'dan ayrılmasını sağlayabilirdi. Yine de bu kadar kolay pes edemezdim. Tuzağın kokusunu alırdı.

"Hadi ama Ian, senin adına neredeyse utanıyorum," dedim. "Eskiden binlerce insan seninle birlikte olmak için sıraya girerdi. Şimdi randevu için eski bir sözünü mü arıyorsun?"

Yaklaşırken sırtıttı. "Arzunun kokusu hâlâ üzerimde olmasaydı bu çok daha aşağılayıcı olurdu."

"Dikkatini dağıtmak için seni öptüm," diye karşı çıktım. "Ben sana büyü yapamadan sen bir anının içinden çıkıp gittin."

"Beni büyüledin, hiç şüphelen olmasın." Sesi bir anda derin, şehvetli bir törpüye dönüştü. "İşin içinde büyü olmadığı için daha güçlü bir büyü. Birlikte geçirdiğimiz zamanın tamamını hatırlamıyor olabilirim ama *hatırladıklarım*dan dolayı randevu sözünü yerine getiriyorum."

Vücudumun onun sesindeki yeni, zengin tınıya tepki vermemesi için mücadele etmek zorunda kaldım. Yatakta da sesi bu şekilde çıkıyordu ve bu beni tehlikeli derecede güçsüz hissettiriyordu.

"Ne hatırlıyorsun?" Sesim olması gerekenden daha boğuk çıkmıştı.

Eğildi, ağzını kulağıma yaklaştırdı, böylece sözleri sıcak bir okşamaya dönüştü. "Bunu ancak bu gece bana eşlik edersen öğrenebilirsin."

Reddetmeliydim. Etmeliydim, ama ... yine, kendi başına beladan uzak duracağına güvenemezdin. En azından Ian'la birlikte olursam, kendini sokabileceği tehlikeyi azaltabilirdim. Bu işe yaramazsa, her zaman kafasına onu bayıltacak kadar sert vurabilir, sonra da onu uygun bir kaçış geçirmez zindana hapsedebilirdim. Vlad'da onlardan bir tane vardı. Eminim içinde Ian için de bir yer ayırırdı.

"Bir randevu," dedim.

Gülümsemesi etrafımı saran saten kaplı bir tuzak gibiydi. "Pişman olmayacaksın o."

Bundan şüpheliydim. Sadece er ya da geç pişman olup olmayacağımı bilmiyordum.

Bölüm 10

Ian bize Paris'e bir uçak bileti ayarlamıştı bile. Bu randevuyu kabul edeceğimden o kadar emindi. Silver'ı dahil etmeyi unutmuştu ama Ian uçuş görevlisini Silver'ı "duygusal destek" hayvanım olarak eklemesi için büyüledi.

Sonra üçümüzü Hotel Plaza Athenée'ye yerleştirdikten sonra beni yalnız bıraktı. Süitimizde iki yatak odası vardı, bu da bana mahremiyet sağlarken Ian ve benim aynı çatı altında kalmamızı sağlıyordu. Böyle önlemlere ihtiyacı yoktu. Gizlice kaçmayacaktım. Bu gece için yeni bir stratejiye karar vermiştim.

Öğleden sonraydı -şeytanların olmadığı bir zamandı- ve ben de Montaigne caddesinde alışverişe çıktım. Paris'in ağaçlarla çevrili bu pitoresk caddesi yüksek moda mağazalarıyla ünlüdür. En iddialı mağazadan kıyafetimi aldım, bir tezgâhtardan bir şeyler atıştırdım, sonra otele döndüm ve hazırlanmak için tam bir saat harcadım.

İşim bittiğinde, saçlarım tel tel bukleler halindeydi, ağır makyaj yüzümü kaplamıştı, parfüm doğal kokumu örtüyordu, boynumdan ve kulaklarımdan şatafatlı mücevherler damlıyordu ve elbisem sadece çok zayıf kadınlara yakışan gülünç derecede pahalı bir tasarımdı. Her zamanki ince formlu cazibemle bile üzerimde durmazdı. Gerçek formundayken kıvrımlarım yanlışı yerlerden kabarıyordu ve dar kılıfı sadece küçük, narin adımlarla yürüyebileceğim anlamına geliyordu.

Ian savaşı bir kadına aşık olmuştu. Artık taksiye binmek için yardıma ihtiyacı olan şımarık bir moda kurbanına benziyordum. Tehlikeyi gördüğüm anda baygınlık geçirebilirim, onun için mükemmel bir itici olabilirdim.

Saat tam yedide yatak odamın kapısı çalındı. Ian'ın bakışları şaşkınlıkla üzerimde gezinirken gülümsememi gizleyerek kapıyı açtım. Sonra da Gülümseme, bazı kadınların utangaçmış gibi davranırken iltifat edilmeyi beklerken yaptıkları gibi nazlı bir şekilde ağzımı sarana kadar çiçek açtı.

"Son moda olmadığını biliyorum ama giyecek bir şey bulmakta zorlanıyorum," dedim özellikle sinir bozucu bir reality TV yıldızıyla aynı kof tonlamayla.

Ondan kahkaha olabilecek bir ses geldi. Sonra o kadar yumuşak bir sesle, "Saçmalama, harikasin," dedi ki, gülme konusunda yanıldığımı düşündüm.

İçeri girdi ve arkasına sakladığı bir buketi ortaya çıkardı. Bir düzine kırmızı gül, ancak yaprakları doğal olamayacak kadar kalındı ve ince kesilmiş kristaller gibi parlıyorlardı.

Parlak çiçeklerden birine dokundum. Kristal gibi soğuk ve sertti ama yaprakları sanki gerçek bir çiçekmiş gibi parmağımın altında eğildi. "Bunlar ne?"

"Bunlara Faerie Queen Crimsons deniyor."

Göz kamaştırıcı buketin üstünden ona bir bakış attım. "Bir Kanun Muhafızına yasadışı sihirli çiçekler mi veriyorsun?"

Gülümsemesi bana kristal gülleri hatırlattı: Tehlikeli derecede güzeldi çünkü bir kez gördüğünüzde başka hiçbir şey onunla kıyaslanamazdı. "Hayır, *karıma* hoşuna gideceğini düşündüğüm bir hediye veriyorum."

Sanki aniden beni yakmışlar gibi çiçekleri geri ittim. "Ben senin gerçek karın değilim."

"Bir Kanun Muhafızı vampir toplumundaki en yüksek mahkemeyeyle aynı fikirde değil mi?" Cık cık etti. "Dünya ne hale geliyor?"

"Yasalar umurunda bile değil," diye terslendim, suratımdaki yapmacık tarih maskesi düşüyordu.

Sırıttı. "Saçından, elbisenden ve o gülünç ayakkabılarından nefret ediyorsun ama işte buradayız."

İçeri girdi ve çiçekleri sehpanın üzerine koydu. Güller sanki uzun sapları görünmez bir vazo tarafından muhafaza ediliyormuş gibi dimdik duruyordu. Tepedeki ışık onlara vurduğunda, o kadar parlak bir şekilde parlıyorlardı ki, sayısız renk odanın her tarafına dağılıyordu. Muhteşem ötesiydiler ve o kadar büyülüydüler ki onları asla kendim için almazdım. Riskin çok yüksek ve mutluluğumun çok ... önemsiz olduğunu düşünürdüm. Her zamanki gibi.

Ian bunu hatırlıyor muydu? Bilemiyordum ama onu boş randevu numaralarımınla kandıramayacağım çok açıktı. Ya her şeyi görmüştü ya da gerçeği hatırlamıştı.

"Bu ayakkabılar *çok* saçma," diye kabul ettim ve tekmeleyerek çıkardım. Modern kadınlar neden bu tür aletlerle kendilerine işkence ediyorlardı? "Ayrıca saçlarımın bu kadar sert olmasından, bu parfümün kokusundan ve içinde zar zor hareket edebildiğim bu iğrenç elbiseden de nefret ediyorum. Siktir et, duş alıp baştan başlayacağım."

Banyoya geri döndüğümde Ian'ın kahkahası beni takip etti. "Ben burada bekleyeceğim."

Hızlı **bir** duş, fön ve normal miktarda makyajdan sonra siyah ipek bir pantolon giydim. Bir randevu için yeterince şıktı ve aynı zamanda bana silahlarımı saklamak için cepler. Mycenae harabelerinden neredeyse kaçışımdan sonra, özellikle iblislerin serbestçe dolaştığı gecelerde bir daha asla yanımda olmayacaklardı.

Ian'ın üzerinde siyah bir pantolon, siyah bir ceket ve saçlarıyla uyumlu olması gereken ama olmayan koyu sarı renkli bir gömlek vardı. Onun yerine kumral saçları ve gömleği giderek derinleşen bir alevin farklı tonları gibi görünüyordu. Ne planladığını merak ederek buna odaklanmamaya çalıştım. Paris'in birçok simgesel yapısı, kulüpleri, opera binaları ve restoranları ona kesinlikle seçenek sıkıntısı. Ama otuz dakika sonra, Ian beklediğim son yere yanaştı: bir lunapark.

Sertleştım. "Neden buradayız?"

"Sizin gibi uzun ömürlü biri zaten en iyi restoranlarda yemek yemiş, en iyi şarapları içmiş, tüm müzeleri gezmiş ve Sayısız opera izledim ve o kadar çok kulübe gittim ki hepsi birbirine benziyor," diye cevap verdi. "Ama bahse girerim bunlardan birine sadece eğlenceli bir akşam geçirmek için hiç gitmediniz."

Benden boğuk bir kahkaha kaçtı. "Haklısın. Son gittiğim lunapark *hiç* eğlenceli değildi."

Arabayı kapattı. "Bu olacak."

Neredeyse içeri girmeyi reddediyordum. Sonra neden Ian'dan uzaklaşmam gerektiğini daha iyi hatırlatacak bir şey isteyemeyeceğimi fark ettim. Dagon, Ian'ı bir lunaparkta öldürmüştü. O bunu hatırlamıyor olmalıydı ama ben hatırlıyordum.

"Sabırsızlanıyorum," dedim sertçe.

İlk bir saat boyunca bu katılığı korudum. Sonra buzlarım çözülmeye başladı. Bu park, daha önce mücadele ettiğimiz parktan daha farklı

olamazdı.

Dagon'da. Orası uzun süredir terk edilmiş olmanın verdiği sessizlikle dolu kırık dökük bir kabuktu. Burası, ana parkın üzerinde yükselen masalsı kale gibi, gezinti yerleri, mağazalar ve yükselen atraksiyonlardan oluşan özenle hazırlanmış bir harikalar diyarıydı.

Kabul ediyorum, ilk başta çocuklardan gelen heyecanlı çığlıklar bana o günkü iblislerin ölüm çığlıklarını hatırlattı ama ikinci saatten itibaren çığlıklara gülümsüyordum. En son ne zaman etrafım *sevinç* çığlıklarıyla çevrilmişti?

Üçüncü saatte, Ian beni parkın birçok atraksiyonundan bazılarına binmem için kandırdı. O her zamanki rahatlığıyla bu atraksiyonlardan keyif aldı ama beni şaşırtan şey benim de keyif almamdı. Birkaç dakikalığına, etrafımdaki çocuklar gibi davranmak sürekli stres ve korkudan kurtulmamı sağladı.

başarısızlık ve son birkaç haftadır beni tüketen üzüntü. Ian buna ihtiyacım olduğunu nereden biliyordu? Ben bile bilmiyordum.

Dördüncü saate geldiğimizde, rollercoaster'ın beni sadece bir ölüm maçına kilitlendiğimde hissettiğim türden bir güçle savurmasına izin verirken sırtıyordum. Hatta vagonlar bizi dibe doğru savururken kollarımı kaldırıp rüzgârın ellerimle oynamasına izin verdim. Yolculuk durduğunda, "Tekrar!" dedim.

Bu akşam sayısız çocuktan duyduğum aynı açgözlü neşeyi duydum.

Evet, bunun için binlerce yıl yaşlıydım ama ne olmuş yani? Hayatımın geri kalanında yaşıma göre davranacaktım.

Ian güldü ve ışıltılı bakışlarını görevliye yöneltti. "İkimiz için de bir kez daha."

"Bir kez daha" üç oldu, ta ki başım tekrarlanan yerçekimi kuvvetlerinden ve anın tadını çıkarmanın basit neşesinden dönene kadar. Parkın kapanışını işaret eden havai fişekler kalenin üzerinde patladığında, gecenin başında mümkün olabileceğini düşündüğümünden daha mutluydum.

Gökyüzünün renklerle dolmasını izlerken "Bu çok güzeldi," dedim. Biz.

Güldü. "Normalde böyle hafif bir övgüyü başarısızlık olarak kabul ederdim, ama Bu da demek oluyor ki bu gece müthiş bir başarıydı."

"Evet, randevularınıza iyi vakit geçirtme konusundaki siciliniz hâlâ bozulmamış," diye onu temin ettim.

"Korumam gereken bir itibarım var," dedi sinsi bir sırıtışla. Sonra bu sırıtış kayboldu ve ifadesi ciddileşti. "Doğrusunu söylemek gerekirse, ikimizin o sefil anısının yerine iyi bir anının olmasını istedim. tema parkı."

Damarlarımdaki kan cama dönüştü. Ian bunu *hatırladı* mı?

"Şimdi, son sözlerim neydi?" diye neredeyse gelişigüzel sordu. O kadar şaşırmıştım ki kekeliyordum. "Ne?"

"Ölmeden önceki son sözlerim. Neydi onlar?"

Geriye doğru birkaç adım attım, sonra metal bir kapıya çarptım. Hızlı bir bakış, Ian'ın bunu üzerime atmak için çıkışı olmayan ıssız bir yer seçtiğini ortaya çıkardı. Ondandır kaçamazdım. Aydınlık parkta çok fazla güvenlik kamerası vardı.

"Bedenimin Leila'ya neden yeni gibi görüldüğünü anladım," diye devam etti Ian o aldatici ve rahat ses tonuyla. "Bu yüzden iblis damgası olmadan bir iblisin yeteneklerine sahibim ve neden artık Dagon'a ruhumu borçlu değilim. Öldüm ama yine de buradayım. Nasıl olduğunu anlatmak ister misin?"

"Ian . . ." Onu kurtardığımı söyleyemezdim. Kendisini ödemekle yükümlü hissedeceği bir borcu ona yüklemeyi reddettim.

"Sanırım biliyorum," dedi hafifçe. "Azrail'i ilk gördüğümde çok korkmuştum, gerçek görünüşünü unutmam kolay oldu ama saçları oldukça farklı." Bir elini benimkinin üzerinde gezdirmek için durakladı. "Gözleri de öyle ve senin kanın vampir, iblis ya da gulyabani değil. Bir vampirden daha fazlası olduğunu biliyordum ama bu 'daha fazlasının' ne olduğunu hatırlamıyordum. Artık hatırlıyorum.

Sen o her neyse onun yarısısın, yani ya sen ya da o beni cehennemden çıkarıp geri getirdiniz."

Kahretsin, çok şey biliyordu! Ona bir şey söylemek zorundaydım.

"Cehennem değildi." Kendimi çelikleştirerek bakışlarına karşılık verdim. "Dagon pazarlık yaptığı ruhları kendi içinde biriktiriyormuş. Onu öldürene kadar bunu bilmiyorduk ve kendini diriltmek için onlardan birini yaktı. Sonra seni öldürdü ve ruhunu yuttu, yani hatırladığın karanlık onun içinde hapsolmuş olmak. Onun gücünün bir kısmını da bu şekilde emdin. O gece benim hayatımı kurtardığın için babam seni dışarı çıkardı, ben de karşılık olarak seninkini kurtardım, böylece ödeştik."

Bana hiçbir şey borçlu değilsin, sözü aramızdaki havada asılı kaldı. Bunu vurgulamak istedim ama bu onu şüphelendirirdi. Hayır, soğukkanlı davranmalıydım.

Ian bana baktı, bakışları acımasızdı. "O hikâyenin bir kısmını çok farklı hatırlıyorum. Canımı Dagon almadı, o son kemik bıçağı gözüme ben soktum."

Anısı beni o kadar derinden haşladı ki, onu uzağa fırlattım. Gözümü kırpmama fırsat vermeden beni yakaladı. Her şey bulanıklaştı ve durduğunda, geniş otoparkın boş bir bölümündeydik, artık uzakta olan parkın gürültüsü uzakta kayboluyordu.

"Bunu neden yaptım?" diye devam etti. "Sana söylemiş olmalıyım." "Hatırlamıyorum," diye yalan söyledim.

Yanağımı okşadı, kollarımdaki demir tutuşuna rağmen dokunuşu nazikti. "Son hatırladığım yüzündeki ifadeydi. Hiçbirini unutmuş olma ihtimalin yok."

Dört buçuk bin yıl daha yaşasam bile yoktu.

Ama yine de ona söyleyemedim. Çok acı veriyordu.

Ian'ın arkasında iki kişi belirdi. Bir an için, canlı halüsinasyonlarla TSSB atağı geçirdiğimi düşündüm, çünkü onlardan birini tanıdım ve bu *olamazdı*. Yine mi?

Çocuksu yakışıklı, sarı saçlı iblis, birkaç hafta önce Ian'ın gözüne o kemik bıçağı soktuğunda olduğu gibi sırttı. Ancak bu kez Dagon'un elindeki bıçak gümüş rengindeydi ve Ian'ın sırtına doğrulturken sırtıyordu.

Bölüm 11

Diğer doğam sanki onu zapt edecek gücüm hiç olmamış gibi serbest kaldı. Görüşüm karardı, duygularım buz tuttu ve içimden patlayan güç yüzünden derim yarıldı. Dagon'un dizlerinin üzerine düştüğünü göremedim ama hissedebiliyordum. Onu duyabiliyordum da. Kulağıma gelen sesle çığlık atıyordu.

İnanılmaz bir acı gibi.

Ne kadar ilginç. Daha onu parçalamaya bile başlamamıştım ve Ian beni kenara iterek ne yaptığını sanıyordu?

"Arkama geç," diye tısladığını duydum Ian'ın. "Buraya bir düzine iblis daha ışınladı!"

Ian'ın ceketinden çıkardığı kemik bıçağı hissettim. İçinde titreşen suyu hissettim, gücü beni çağırıyordu. Sonra görüşüm açıldı ve yeni iblisleri gördüm. Yeni bir anı onu ele geçirdiğinde Ian'ın yaptığı gibi yerde kıvranan Dagon'un arkasındaydılar.

Ah, evet, babam Dagon'un sakatlayıcı bir acı olmadan Ian'a yaklaşamamasını sağlamıştı. Müdür bunu Dagon'a söylememiş olmalı. Tahmin edilebileceği gibi ne kadar da kaçamak cevaplar veriyor. Şimdi, Dagon çaresizdi ve ışınlanıp kendini kurtar-

Ian bıçağını savurdu ve Dagon'u gözünden mızrakladı. Ian bir sonraki silahına uzandı ama onu elinden aldım. Dagon benim avımdı, benim! Sonra Dagon'un suyunu çıkardım, kanlı tufan etrafındaki sersemlemiş iblisleri kaplarken gülümsedim. Suyun çoğunu onlardan da çektim ve Ian'a kırmızı bir dalga gibi çarpması için ileri doğru çektim. Su Ian'ı kaplarken beni zar zor ıslattı çünkü beni hâlâ arkasından tutuyordu.

Bu Ian'a kendi başımın çaresine bakabileceğimi hatırlatırdı.

Tam kanlı suyu buzdan bıçaklara dönüştürmek üzereydim ki Dagon, "Beni buradan çıkarın!" diye bağırdı. Sonra Dagon ve ona en yakın iblis, iblisin onları ışınlamasıyla ortadan kayboldu.

"Hayır!" diye bağırdı vampir doğam.

Öfkesi onu tekrar zirveye fırlattı. Diğer iblisler ışınlanmaya çalıştı ama çoğu gerekli gücü toplayamayacak kadar kurumuştı. Ian aralarına ışınlanmaya başladı ve yok olacak kadar iyileşmeden önce bıçağını gözlerine sapladı. Yine de birkaçı ışınlandı Ian onlara ulaşmadan önce.

Vampir yarım, "Bırak geri döneyim," dedim. "Bunu bitirebilirim." Ölümelerini garantilemek için diğer iblislerden biraz daha su koparmam gerekiyordu.

-

"Dagon'un kaçmasına izin verdin!" diye bağırdı vampir yarım. "Şimdi kapa çeneni ve yerde kal!"

Ian katliamına ara vererek bana doğru şaşkın bir bakış fırlattı. "İkinizin bunu çözebilmesi için biraz yalnız kalmaya ihtiyacınız var mı?"

Kalan iblislerden biri Ian'ın dikkatinin dağılmasından faydalandı. Bir büyü mırıldandı ve parlak kırmızı bir ışın oluşarak Ian'a doğru fırladı. Ian ışınlanarak uzaklaştı ama ışın ısı güdümlü bir füze gibi onu takip etti. Ian ellerini uzattı, bir engelleme büyüğü yaparken parmakları bulanıklaştı.

Göksel yarım, ışını yakalamak için kanlı sudan donmuş bir duvar göndererek tepeye geri ateş etti. Işın sanki orada değilmiş gibi içinden geçip gitti. Ian hâlâ engelleme büyüünü yapıyordu ama zamanı kalmamıştı. Kırmızı ışın ona çarptığında, vampir yarım kontrolü geri aldı.

Işın Ian'a zarar vermeden geri döndüğünde rahatlayarak içime bir nefes çektim. Bunun yerine, rotasını tersine çevirdi ve onu atan iblisi hedef aldı. Kaçmaya çalıştı ama su kaybından dolayı çok zayıf düşmüştü. Ceketimden kemik bidentimi çıkardım ve yüzüne doğru fırlattım. Bir ucu gözünü ıskaladı ama diğer ucu yuvasına battı.

Ona doğru uçtum. Ian benden önce davranarak ışınlandı ve ben iblise ulaşmadan ikinci ucu yerine sapladı. İblisin yüzü bir duman ve sülfür bulutu içinde patladı.

Leah aniden yanımdan geçti. Kalan iblisler hayaletin zihinlerine zorla soktuğu halüsinasyonlar yüzünden çılgılık atmaya ve dehşet içinde kendilerini parçalamaya başladılar. Bu sayede Ian ve ben onları öyle bir kolaylıkla katlettik ki, eğer bizi öldürmek için Dagon'la birlikte gelmemiş olsalardı zalimce gelebilirdi.

Ian bıçağını son iblisin gözlerine saplamak üzereyken, "Yapma, bir tanesine canlı ihtiyacım var!" diye bağırdım.

İblisin sadece bir gözünü oydu ve mırıldandı: "Acıtıyor, değil mi? *Bunu* kesinlikle unutmadım."

Leah park yerinin diğer ucuna doğru hızla ilerlemeden önce, "Bu alanı temiz tutacağım ama oyalanmamalısınız," dedi.

Ian bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce ona baktı. "O iblisin bana fırlattığı büyü üzerimden sekti. Nasıl?"

"Senden ayrılmadan önce sana bir saptırma büyüğü yaptım. Benden gelmeyen herhangi bir büyüğün sana dokunmasını engelliyor ama sadece bir kez işe yarıyor." O büyüğü yapmak için *çok fazla* güç gerekiyordu ama o kısmı atlamıştım.

Ian homurdandı. "Bana bakıcılık yapan bir hayaletin vardı ve bana bir saptırma büyüğü mü yaptın? Vay canına, iş aşırı korumacılığa gelince Mencheres'i bir amatör gibi gösteriyorsun! Bunu duyduğunda seni aileye kabul ederken kendinden geçecek."

"Ben ailenin bir parçası değilim," dedim, onun meydan okuyan kaşlarını görmezden gelerek.

"Evet öylesin, peki kaçmadan önce dizlerinin üzerine çöktürdüğün o sarışın herif kimdi?"

Şokum sadece bir saniye sürdü. Elbette Ian Dagon'u tanımayacaktı. İblis, babamın Ian'ın hafızasından söküp aldığı her şeyin başlangıç noktasıydı.

"O Dagon'du. Madem kim olduğunu bilmiyordun, neden bıçağını gözüne soktun?"

Ian omuz silkti. "Ona ilk sen saldırdın, ben de öldürülmesi gerekenin o olduğunu düşündüm."

Dagon'un öldürülmesi gerekiyordu, tamam, ama Dagon'u çığlık atarak dizlerinin üzerine çökerten babamın Ian'ın yakınlığına tepki veren büyüğüydü, ben değil. "Sen," dedim konuyu değiştirmek için, bidentimi iblisin kalan gözünün altına sokarak. "Konuşmaya başla. Dagon'un bu gece burada ne işi vardı?"

"Öldürün onu," dedi iblis, bakışlarıyla Ian'ı işaret ederek. Sonra kuru, çatırtılı bir sesle güldü. "Burada olmaman gerekiyordu. Buçukluk. Onu terk ettiğini duyduk."

"Buçukluk. Ne kadar da aşağılayıcı," dedim alaycı bir şekilde. "Yine de daha iyi bir şey düşünerek kendini yorma. Dagon'un peşinde olduğu her şeyi bana anlatmak için tüm zekana ihtiyacın olacak."

"Öldürün onu," diye tekrarladı iblis, tek gözü Ian'a dik dik bakarken.

Diğer doğam kafesinin parmaklıklarına, görüşümü kısa süreliğine karartacak kadar sert bir şekilde çarptı. Onu yerde tuttum ama sarsılmıştım. Bu hep böyle mi olacaktı? Stres seviyem yüksek olduğunda diğer yarım ile savaşmak?

"İçindeki son suyu da çıkarıp seni onunla boğabilirim," dedim umursamaz bir ses tonuyla. Diğer doğamın tekrar kontrolü ele geçirmesine izin vermeyebilirdim ama veriyormuş gibi yapabiliyordum. "Ya da bana bilmek istediğim şeyi söyleyebilirsin."

"Dagon daha zayıf." İblisin sesi daha da çatallaştı. Konuşmak buruşmuş ses telleri için zor olmalı. "Ondan çaldıkları gücü geri almak için kaçan ruhları katletmesi gerekiyor. Dagon Mısır'daki kadını ve diğerlerini neden öldürdü? . . ve diğerlerini. Ama gerçekten onu istiyor." Ian'a sertçe başını salladı. "Onu bulmak için büyü yapmak üzere eski bir lunaparktan topladığı kanı kullandı-"

Bıçağı gözüne sapladım. Ya bu olacaktı ya da diğer doğamın tekrar zirveye çıkmasına izin verecektim. Dagon'un Ian'ın ölümünü ne kadar titizlikle planladığını duymak kontrolümü parçaladı.

Ian bıçağını artık ölü olan iblisin diğer gözünden çekerek, "Bu erken oldu," dedi. "Daha fazla bilgiye sahip olabilirdi."

"Belki farkında değilsin," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Ama şu anda bir sorun yaşıyorum."

"Karanlık bir pelerin gibi arkasında dalgalanırken bu sorunun gümüş ışınlar saçan gözleri var mı?" Sırıttı. "Gördüğümde taş gibi oldum."

Benim doğaüstü sosyopat diğer yarım ile mi tahrik oldu? "Sikeyim. Sen," diye ısırıldım.

Başını salladı. "Sağlam plan."

Beni kendine çekti, onu itmeye çalıştığımda "Yapma" diye mırıldandı. "Sen benim kollarımdayken diğer yarın asla kontrol için savaşmaz, Öyle mi?"

Lanet olası seçici hafızası! Evet, Ian'ın kollarımdayken çok fazla şey hissettim. Bu duygular onun kafesinin parmaklıklarını kilitleyebilirdi ama şimdi kalbimi nasıl da parçalıyorlardı.

Her seferinde bir kriz.

Bu düşünceyle -ve evet, biraz da kişisel motivasyonla- kollarımı Ian'a doladım ve onu daha önce kendimi tuttuğum her şeyle öptüm.

Şaşkınlık homurtusu saf şehvet iniltisine dönüştü. Geri çekildiğimde dudağı kanıyordu. Saçlarımı tuttu, gözlerimin içine baktı, sonra beni öyle vahşi bir tutkuyla öptü ki, tüm vücudum arzudan titredi.

"Veritas!" Belli belirsiz duydum. Leah'nın tekrar, daha yüksek sesle, "Veritas!" dediğini duyacak kadar erotik sisi aştım.

"Defol git, hayalet," diye homurdandı Ian.

Ağzımı geri çektiğimde Leah'nın Ian'ın omzunun üzerinde durduğunu gördüm. "Kendini fazla kaptırıyorsun," dedi bana hayattayken bir Püriten olduğunu hatırlatan bir ses tonuyla. "Zaten ikinizle çok fazla şey gördüm."

Ian'a baktım ve Leah abartmamıştı. Koyu sarı gömleği, tenine dokunmak için körü körüne yırttığım yerden lime lime olmuştu. Ceketini daha iyi durumdaydı ama o kadar da değil ve belindeki bir yırtık daha pantolonunu çıkarabilirdi. Bu haliyle, kalan kumaşlarından çok Ian'ın ereksiyonu tarafından tutulmuş görünüyorlardı. Buna bir de ona vurduğum kırmızı dalga yüzünden vücudunu kaplayan kanı eklersek, dağ aslanları tarafından parçalanmış ve daha iyi durumda görünen insanlar görmüştüm.

"Oh," dedim, hafifçe utanarak. İyi tarafından bakarsak, artık diğer doğamı *hiç* hissetmiyordum.

"Oldukça," dedi Leah sert bir ses tonuyla. "Seni yalnız bırakmaya da cesaret edemiyorum. Daha önce bu nedenle ayrıldım, bu yüzden iblisler size ilk saldırdığında orada değildim. Ayrıca iblislerin sizi bulduğu yerde buluşmanıza devam etmeniz de akıllıca olmaz, öyle değil mi?"

Yaptım ve eğer alt kısımlarım yerine beynimle düşünseydim, bunu fark ederdim.

"Haklı olduğu bir nokta var," dedi Ian. "Dur bakalım."

Başka bir şey söyleme şansım olmadı. Ian'ın kolları sıkılaştı, sonra etrafımızdaki her şey yeniden bulanıklaştı.

Bölüm 12

Sesi kesildiğinde otel odamıza geri dönmüştük ve Silver aniden ortaya çıkmamızın sevinciyle etrafta uçuşuyordu. Yine de onu sevmek için zaman ayırmadım. Odadan çıktım ve doğruca bitişikteki otel odasının kapısına gittim. Ian, hiç şaşırmadım, beni takip etti.

"Ne yapıyorsun?"

"Dagon'un üzerindeki kan izini engelliyorum." Birkaç sert vuruştan sonra kapı açıldı ve ellili yaşlarında, buruşuk bir adam ortaya çıktı.

"Ne?" diye Fransızca başladı, sonra dehşet içinde Ian'a baktı.

Çılgılık atamadan, bakışlarımdaki güçle ona vurdum. "Son derece sakinsin," dedim ona Fransızca, odasına girmek için onu kenara iterek. "Yaptığımız hiçbir şeyle ilgilenmiyorsun."

İçeri girdiğimde, odanın ikramı olan kahve fincanlarından birini aldım ve gümüş bıçağımı çıkardım.

"Acı hissetmiyorsun," dedim ona, kahve fincanını altında tutarken bileğine küçük bir kesik attım. Fincan dolduğunda, parmağımı bir dişin üzerinde kestim ve kanımı adamın bileğindeki dilimin üzerine sürdüm. Saniyeler içinde iyileşti.

"Biz gittikten sonra ne bizi ne de yaptığımız hiçbir şeyi hatırlamayacaksın," dedim ona. "Şimdi, uyumaya devam et."

Yatağına geri döndü. Ian ve ben gittiğimizde gözleri çoktan kapanmıştı.

"Dagon o kadını dört gece önce öldürdü, yani o zamandan beri seni takip etme gücüne sahipti," dedim odamıza döndüğümüzde. "Işınlanma yeteneğin başlangıçta onu şaşırtmış olabilir, ama sana saldırmak için neden bu geceye kadar bekledi?"

Ian omuz silkti. "Muhtemelen o zamanın yarısını tüm vampir konseyiyle geçirdiğim içindir."

Gözlerimi ona diktim. "Haklısın."

Dagon Ian'ın ölmesini istiyordu ama iblis aptal değildi. Vampir toplumundaki en yüksek mahkemenin koruması altındayken Ian'ı öldürmek bir savaş eylemi olarak görülecekti. Vampirler ve iblisler birbirlerinden nefret edebilirler.

ama iki taraf da savaş istemiyordu. Ian'ın dava dublörü muhtemelen hayatını kurtarmıştı.

Neşeli bir sırıtış fırlattı. "Evli erkeklerin bekarlardan daha uzun yaşadığının bir kanıtı daha."

"Işınlanma konusunda nasıl bu kadar iyi oldun?" Bunu görmezden gelerek sordum. Sonra lavabo dolana kadar su akıttım. "Bu yeteneğe sadece üç haftadır mı sahipsin?"

"Dört," diye cevap verdi, ona dönüp baktığımda kaşlarını kaldırdı. "Crispin ve Cat başımda dolanırken pratik yapmak için bolca nedenim vardı. Sonunda onlardan nasıl kurtuldum sanıyorsun? İnsanların bana kendi hayatım hakkında en iyisini bildiklerini söylemelerinden bıktım."

Bu bana yönelikti ve ikilemde kaldım. Ian'ın yerinde olsaydım, insanların geçmişimden bir şeyler saklamasına ben de katlanmazdım. Elini tuttum ve lavabonun üzerinde tuttum. Sonra bir parmağımı otel komşumun kanına batırdım ve engelleme büyüsünü güçle doldurmaya başladım.

Lavabodaki suyun gücünü tükettiğimde, hislerimi dışarı gönderdim ve otelin geri kalanındaki suyun gücünü kullandım. Diğer yarım tepki verdi elbette. Suyu olan yakınlığımı vampir tarafıma değil, o tarafıma borçluydum.

Büyü hazır olduğunda, suyun bir kısmını buz parçasına dönüştürdüm. Sonra o parçayı Ian'ın avucuna sürdüm. Onun kanı suyu kararttı ve aynı anda fincandaki diğer adamın kanı kaynamaya başladı.

Parmağımı kaynayan fincandan çıkardım ve Ian'ın alnına bir engelleme sembolü çizdim. İşim biter bitmez fincan paramparça oldu ama fayansa kan bulaşmadı. Büyü kendini Ian'ın derisine mühürlediğinde hepsi birden kaynayıp gitmişti.

"İşte," dedim memnuniyetle. "Dagon artık seni bulmak için kanını kullanamayacak."

Ian'ın ağzında yavaş bir gülümseme belirdi. "Yasak büyüü kullandığında karşı konulmaz derecede çekici olduğunu söylemiş miydin?"

"Evet," dedim ve sonra kendimi tekmeleyebilirdim. Şimdi bakışları yeşil alevle doluyordu.

Bana doğru uzandığında "Yapma," dedim.

Gözlerindeki bakış beni ürpertti. "Beni istiyorsun ve ben de seni hayatım boyunca istediğim her şeyden daha çok istiyorum."

Başka tarafa bakmalıydım. Bunu yapmazsam, bakışlarındaki her çöküş vaadini yerine getirecektim. "Evet, seni istiyorum. Ama arzu bir duygudur, bir karar değil ve ben hâlâ hayır diyorum."

Yeşil alev bakışlarını terk etti ve gözleri sertleşerek turkuaz mücevherlere dönüştü. "Pekâlâ, kararına saygı duyuyorum. Şimdi sen de benimkine saygı duy ve benden sakladığın her şeyi anlat."

"Her seferinde gözlerinizden, kulaklarınızdan ve burnunuzdan kan sızdığını fark ediyorsunuz.

Yeni bir hafızaya sahip olduğun zaman? Bu büyük bir beyin kanaması, yani kendi bedeninin sana bu işin peşini bırakmanı söylüyor. Azrail de sizi anılarınızın peşinden gitmenin zihninizi yok edebileceği konusunda uyarmadı mı?"

"Öyle yaptı," dedi Ian hemen. "Ona ne olursa olsun anılarımı geri istediğimi söyledim ve o, bana hiç saygı duymayan bir yaratık, yine de kararına saygı duydu. Sen neden yapamıyorsun?"

Kaçınmayı, yarı gerçekleri, düpedüz yalanları ve sahte kişilikleri denedim. Hiçbiri işe yaramadı. En iyisi gerçeği söylemektir.

"Çünkü haklısın! Evet, seninle seks yapmak harikaydı. Evet, kendini neden öldürdüğünü biliyorum ve *evet*, son sözlerini hatırlıyorum. Bu yüzden onlar hakkında konuşmaya dayanamıyorum. O zamanlar sana karşı binlerce yıldır hissetmediğim şeyler hissediyordum. Ve senin isteklerine saygı *duydum*. Bu yüzden, benimle Dagon'un karşısına çıkmakta ısrar ettiğinde seni durdurmadım ve ne oldu? Sen *öldün*."

Kendimi, tuttuğum hıçkırıklar şimdi bedenimin sınırlarına çarpıyormuş gibi nefes alırken buldum.

"İnsanlar ölür, Veritas." Ian'ın sesi yumuşaktı ama yine de daha az vurgulu değildi. "Bu benim isteklerime saygı göstermekte hatalı olduğun anlamına gelmez. Bu sadece hiç kimsenin ölümsüz olmadığı anlamına gelir."

"Eskiden öyleydim," diye mırıldandım. "Ne?" dedi sertçe.

Ian'la ilgili her neyse, sırlarımı dökmeme neden olan şey lanet olsun! "Boş ver. Önemli olan, eğer her şeyi hatırlarsan, beyin ölümünün vampir versiyonuna yakalanabilirsin. Sırlarını sakla

Düşmanlarınızı manipüle etme zekası çünkü hepsi şu hatayı yapıyor

Sizi küçümsüyorlar, peki şimdi hayatınızla hiçbir ilgisi olmayan birkaç ayrıntı için *tüm* bu bilgiyi riske mi atacaksınız?"

"Evet."

Yumruklarımı kemiklerimi kıracak kadar sert bir şekilde bacaklarıma vurdum. Ian'ın bakışları endişeyle karardı. Boğulmakta olan bir insanın can simidine tutunması gibi ben de buna tutundum.

"Peki, kendine yönelik tehlike umurunda değil mi? Peki ya benim için olan tehlike?"

Şimdi tüm dikkati bendeydi. "Ne tehlikesi?"

Bu, açıklamak istediğimden daha fazlasıydı, ama gerisini öğrenmesini engelleyecekse, bırakırdım.

"Bölünmüş kişilik sorunumu ne zaman yaşamaya başladım biliyor musun? Sen gözümün önünde öldükten sonra. Diğer doğamın serbest *kalabileceğini* bile bilmiyordum, ama o serbest kaldı. Şimdi"-kendime sinirli bir tokat attım-"eğer dikkatli olmazsam, kontrolü kalıcı olarak ele geçirecek. Bu yüzden, seni ölümden döndürdüğüm için minnettarlık duyuyorsan, kalarak *ya da* seni tehlikeye atacak detaylar için beni sıkıştırarak beni tehlikeye atma, çünkü fark etmediysen, ne zaman tehlikede olsan serbest kalıyor."

Yüzündeki çatık kaşlarla beni dinliyordu ama oradan defolup gitmesi için iyi bir argüman olduğunu düşündüğüm cümlenin sonunda kaşları çatıldı.

"Ah, sorunu anlıyorum." Sesi o kadar hafifti ki, neredeyse neşeliydi. "Çok güçlüsün, kışına tekme yi yemeyeli uzun zaman oldu.

Ayrıca çok cesursunuz, korkuyu hissetmeyeli çok daha uzun zaman olmuş olmalı. Her ikisiyle de daha yakın zamanda deneyimim oldu, bu yüzden size hatırlatmama izin verin: yere düştüğünüzde ayağa kalkarsınız ve korktuğunuzda ne olursa olsun devam edersiniz. Ne derler bilirsiniz, bazen korktuğunuz şeyi tekmelemeniz gerekir.

gün ışığına çıkana kadar karanlık. Ayrıca, korku iyi bir şey olabilir. Size önem verdiğiniz şeyleri hafife almamanız gerektiğini hatırlatır."

"Hafife almak mı?" İnanmayarak tekrarladım. "Söylediğim hiçbir şeyi dinlemedin mi?"

"Hepsini dinledim ve ikimiz de bir sorunu görmezden gelmenin onu ortadan kaldırmayacağını biliyoruz. Ayrıca," dedi sevimli bir gülümsemeyle, "engelleme büyün şu anda Dagon'u oyalayabilir ama onu sonsuza dek engelleyemez. Beni orada sadece bir hayaletin izlemesini gerçekten istiyor musun?"

Endişelendiğim her şeyi kelimelere dökmüştü. "Beni manipüle etmek için korkumu kullanıyorsun. "Korkumu beni manipüle etmek için

kullanıyorsun.

Korkular mı?"

Dişlerinin parlaması bir gülümseme değildi. Bu bir uyarıydı. "Adil davranacağımı mı sandın? Oynamayacağım ve madem dürüst davranıyorsun, ben de aynı şekilde dürüst olacağım: İblislerin peşinde olması umurumda değil. Belirsiz doğaüstü kökenli savaşçı bir doğaya sahip olman umurumda değil.

Bana karşı hissettiklerinden korkuyorum. Ben sadece bunu hissetmeni önemsiyorum ve bunu itiraf ettiğine göre, sana başka bir sır vereceğim."

Birden omuzlarımı kavradı ve bakışları beni olduğum yerde sabit tutan gerçek ağırlık oldu.

"Son sözlerimi hatırlamıyor olabilirim ama tüm bu zaman boyunca, onları söylediğimde ne hissettiğimi hatırladım."

Bölüm 13

Bu ifade tüm bedenime bir darbe gibi çarptı. Son sözleri "*seni sevebilirdim*" *olmuştu*. O zamandan beri, Ian'ın benim için hissettiği her şeyin anılarıyla birlikte kaybolduğuna inanmıştım.

"Nasıl?" Elimden geldiğince sakın bir sesle sordum.

Kaşları kalktı. "O genelevde şiddetli bir baş ağrısı ve başka *bir* yerde olmam gerektiğine dair yakıcı bir inançla uyandım.

Başka biri. Crispin'in yalanlarının hiçbirini beni caydıramadı. Bir noktada dedim ki, "Nerede o? Sonra baban ortaya çıktı. Crispin neredeyse bayılıyordu ama Crispin'e perdenin bu tarafında sadece korktuğu şeyi gördüğünü söyledim."

"Nasıl?" Bu sefer hiç sakinleşmeden patladım. "Müdür bana benimle geçirdiğin zamanın her bölümünü sildiğini söyledi!"

Ian'ın omuzlarımdaki tutuşu okşayıcı bir hal aldı. "Bana bunu, sana karşı hiçbir şey hissetmemem ihtimaline karşı acını hafifletmek için söylediğini ama duyguların derinlere indiğinde asla tam olarak silinemeyeceğini söyledi."

Kelimeler bana çarptı ve beni açıkta kalmış bir sinir gibi ham ve savunmasız hale getirdi. Hayatımı insanlardan uzak durarak geçirmiştim çünkü hayatta kalmam kimsenin sırlarını öğrenecek kadar yaklaşmamasına bağlıydı. Şimdi her şeyi hissediyordum ve bununla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Daha fazla açıklamaya ihtiyacım olacak," derken buldum kendimi. Sonra inledim. Dört bin yılı aşkın bir süredir devam eden soğuk hayatta kalma zihniyeti, sesimi bir vergi mükellefini şüpheli bir kesinti hakkında sorgulayan IRS ajanı gibi çıkarıyordu!

Homurdandı. "*Açıklığa kavuşturmak gerekirse*, adını, nasıl bir araya geldiğimizi ya da beni neden terk ettiğini bilmiyor olabilirim ama *sen* silinmedin. Bu yüzden evliliğimizi kanıtlamak için seni takip etmeye istekliydim.

konseyinden nefret ediyorum. Aynı zamanda bu yüzden şu anda hiçbir yere gitmiyorum. Küçük bir tehlikenin beni istediğim şey için savaşmaktan alıkoymasına izin vermeyeceğim."

Çıkardığım boğuk ses yarı kahkaha yarı çaresizlikti. "Bu 'küçük bir tehlike'den daha fazlası ve sen de bunu biliyorsun."

"O zaman en sevdiğim tür," dedi kara bir kahkaha atarak.

"Seninle yeniden bir şeyler başlatmak istediğimi varsayıyorsun." Sesim neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Ya istemiyorsam?"

Gülümsedi, şehvetli ve kesinlikle acımasız. "Bana karşı hissettiklerini durdurabilseydin, çoktan durdurmuş olurdun, bu yüzden enerjini kaybedeceğin bir savaşta harcama."

Benden boğuk bir kahkaha kaçtı. "Acıyı ne kadar sevdiğini bilmesem, bu kibir yüzünden suratına yumruğu yapıştırırdım."

Kıkırdaması kötülükle sıırıslılandı. "Şiddet tehdidi mi? Şimdi de beni tahrik etmeye çalışıyorsun, değil mi?"

Üzerime bir sıcaklık yayıldı. Elleri hala omuzlarımdaydı ve Kıyafetler o kadar yırtık pırtıktı ki bir çekişte yere düşüyorlardı. Bunu yapmayı o kadar çok istiyordum ki ellerim ağrıyordu. Ama Ian yaklaşınca geri çekildim.

"Önce temel kurallara ihtiyacımız var."

"Hayır, yok." Sesi hırıltılıydı. "Bana ne istersen yap. Hepsini seveceğime söz veriyorum."

Aklımdan binlerce açık düşünce geçti ve geri çekilirken bir adım kaybetmeme neden oldu. "O değil," demek için kendimi zorladım.

"Anılarını geri kazanman için temel kurallar."

Gözleri zümrüt gibi parlıyordu. "Detaylandırma sırası sende."

Bir nefes aldım, kokusu içime dolduğunda pişman oldum. Şehvetle baş döndürücüydü - irademi bir kez daha yıktı.

"Riske rağmen kayıp anılarınızı geri almak istiyorsunuz. Haklısınız; bu sizin seçiminiz, benim değil. O yüzden bana bir şey sorarsan sana gerçeği söyleyeceğime yemin ederim. Ama sonra gitmeyi ve ben Dagon'un icabına bakana kadar saklanmayı kabul edeceksin."

Burun delikleri alevlendi. Öfke mi, beklenti mi, anlayamadım. "Teklifin bu mu?"

"Evet."

"Karşı koyuyorum." Şimdi parlamanın ne olduğunu biliyordum. Öfke. "Bana hiçbir şey söylemeyeceksin ama ben kalıp Dagon'u alt etmene yardım edeceğim ve neyi hatırlayıp hatırlamayacağıma kader karar verecek."

Gözlerimi kapattım. "Ian . . ."

"Evet, biliyorum. Tehlike, kargaşa ve acımasız iblisler bekliyor." Sesinde şimdi bir eğlence vardı. "Seni terk edersem ve Dagon beni bulursa beni de aynı şey bekliyor, o yüzden tekrar soruyorum, sence hangisinde hayatta kalma şansım daha yüksek? Seninle mi yoksa sensiz mi?"

Tam olarak nereye saldıracağını bildiği için ona lanet olsun. İşi zorlaştırdığımdan değil. Hayır, en savunmasız noktayı ortaya çıkarmıştım ve Ian'ın acımasız dövüşçüsü gibi o da tam orayı hedef almıştı.

Ben de onun zayıflıklarından birini biliyordum. "Seks yok," dedim gözlerimi açarak. "Sen kal, sikini kendine sakla."

Ellerini ciddi bir yemini mühürler gibi üyenin üzerinde kenetledi. "Pekâlâ. Siz aksini talep edene kadar -ki edeceksiniz- bunu kilitli tutun."

"Hepsi bu kadar değil," dedim, kararlılık daha kırılgan duygularımı örtüyordu. "Eğer diğer doğam kontrolü ele geçirirse, ışınlanarak uzaklaş, çünkü o tehlikeli."

Kaşları kalktı. "'O' sensin, biliyorsun."

"Hayır değil ve sana benim gibi değer verdiğini düşünme, çünkü vermiyor."

Sanki tartışacakmış gibi dudaklarını araladı. Sonra omuz silkti. "Pekâlâ."

Bu çok kolaydı. Ian bir şeylerin peşinde olmalıydı.

"Benim de bir an önce gitmemi gerektirecek sorumluluklarım var ve hayır, sen gelemezsin. Anlaştık mı?"

"Egonuzu tebrik ederim," diye cevap verdi sırtarak. "Oldukça Günün her anında senin yanına zincirlenmekte ısrar edeceğimi düşünmen çok etkileyici."

"Peki," dedim hayal kırıklığı içinde. "Bu işi hallettiğimize göre artık gitmemiz gerekiyor. Dagon artık kanından seni takip edemeyebilir ama yine de seni arıyor olacak, o yüzden hızlıca uzaklaşmamız gerek."

Ian kollarını gerdi ve sanki bir bükülmeden kurtuluyormuş gibi sırtını kamburlaştırdı. Bu hareket yırtık giysilerini yerinden oynattı ve gergin karnını ortaya çıkardı.

Bir sürü kasık dekoltesi. Bunların hiçbirinin tesadüfi olmadığını bilerek başka tarafa baktım. Geri dönüp baktığımda, ağzında küçük bir gülümseme belirdi.

Hayır, hiç de tesadüfi değil.

"Üstünü değiştirmek isteyebilirsin," dedim sanki gösteriye hayran hayran bakarken yakalanmamışım gibi. "Yarı çıplak ve iblis kanıyla kaplanmış olmak

yanlış türden bir bildirim."

"Mmm, evet. Ayrıca duş almalıyım ki Dagon'a halkının kanıyla beni takip etme şansı vermeyeyim, tabii bunu düşünecek kadar zekiyse _."

Ian konuşmayı kesti ve gerildi. Hemen etrafımda bir tehlike olup olmadığına baktım. "Ne oldu?"

"Birinin izini sürmenin en yaygın yolu kandır." Ian sanki hâlâ kafasında bir şeyler tasarlıyormuş gibi konuştu. "Eğer yeterince güçlü bir psişik tanıyorsanız, bir sonraki yol öz izleridir ama her ikisi de engellenebilir. Engellenemeyen şey güçtür ve bir iblisin gücü de kanı kadar kendine özgüdür."

"Olabilir," dedim, şimdi ben de olasılıkları düşünüyordum. "Ama güç izleri çabuk kaybolur. Dagon'un gücünün bir kısmının nerede olduğunu biliyorum.

Geceler önce, ama izlerin bir yer bulma büyüsü yapmak için kullanabileceğimiz kadar yoğunlaşacağından şüpheliyim, bir iblisi sadece güçleriyle izleyebilecek bir büyüünün nasıl yapılacağını bulabileceğimi varsayarsak," diye ekledim.

"Burada onun gücünün daha yoğun bir dozu var." Ona şaşkın bir bakış attım. Sonra anladım.

Ian iblisin içinden pençeleriyle çıkarken Dagon'un gücünün çoğunu emmişti. Ya Ian'ın bedenindekini Dagon'u bulmak için kullanabilirsem? Eğer öyleyse, bunu diğer dirilen ruhları bulmak için de kullanabilirim! Ama . . .

Ya Dagon onları zaten bu şekilde izliyorsa? Kara büyü konusunda benden çok daha bilgiliydi ve Dagon'un kendisinden çaldıkları gücü telafi etmek için diğer dirilen insanları öldürmek gibi bir çıkarı vardı. İblis ayrıca Dagon'un Mısır'daki kadını "ve diğerlerini" de aynı nedenle öldürdüğünü söylemişti. Kaç kişi daha?

Babama bir yemin etmiştim ama Dagon bulmakla görevlendirildiğim insanları öldürürse bu yemini tutamazdım. Hayır, önce Dagon'u bulmalı ve durdurmalıydım.

Ian'a seviyeli bir bakış attım. "Bu tür bir büyüyü nasıl yapacağımı bilmiyorum ama yine de denemek zorundayız."

Kurt gibi sırtıyordu. "Tüm yanlış yerlerde arkadaşları olan, kanunları çiğneyen bir alçakla evli olmanın bir avantajını biliyor musun? Ben biliyorum.

Bu büyüyü yapabilecek biri olmalı."

Bölüm 14

İki gün sonra Ian bizi Pennsylvania'daki Centralia kasabasının sınırlarına götürdü. Bölge, terk edilmiş ve aşırı büyümüş olsa da yeterince zararsız görünüyordu, ancak bir koku bana Ian'ın bir sonraki planından hoşlanmayacağımı söyledi.

"Burası neden iblis kokuyor?"

Ian umursamaz bir sırıtış fırlattı. "Peşinde olduğumuz türden bir büyüyü yapabilecek güce başka kim sahip olabilir ki?"

"Ben, nasıl olduğunu anladıktan sonra, çünkü aklı başında hiç kimse iblisleri başka bir iblisi tuzağa düşürmek için kullanmaz," diye belirttim.

Bana hoşgörölü bir bakış attı. "Bütün iblisler kötü değildir."

Teknik olarak doğru. Birkaç bin yıl önce ilk kez arkadaş olduğum şeytani bir cin olan Nechtan, daha zalim kardeşleri tarafından istismar edilmiş tatlı bir yaratıktı. Ama Nechtan istisnaydı, kural değil.

"Burada kötü olmayan bir iblis tanıyor olsanız bile, bu kasaba birkaç iblis kokuyor. Bir değil."

"Burada birkaç kişi yaşıyor," diye kabul etti Ian. "Altındaki kömür tünelleri alev alıp söndürülemeyince, insanlar yıllar önce burayı terk ettikten sonra bazı alt düzey iblisler buraya taşındı. Ama çoğu bir kömür madeninin içinde ve çevresinde yaşamayı küçümsedi."

Buna inandım. İblisler büyük yaşamayı severdi; doğaüstü yetenekleri olan, uzun ömürlü ve kesinlikle ahlaksız bir tür için bu hiç de zor değildi.

"İblislerin, diğerlerinin yanı sıra, kaçak iblisleri barındırmak için gizli bir güvenli evleri de var," diye devam etti Ian. "Böyle bir evin sahibini tanıyorum

Kurulması. Bizim büyüümüzü yapabilecek kadar güçlü ama nerede olduğunu bilmesem de bilen bir iblis tanıyorum."

"İblis kültürünün sınırlarını ne kadar zorlayabilir ki Bazıları saklanıyor mu?" Yine de muhtemelen bilmek istemiyordum. Zaten kâbuslarımı dolduracak yeterince dehşete sahiptim.

"Genellikle, farklı olmak kadar basittir," diye yanıtladı Ian ve bıkkın bir tonla ekledi. "Çoğu türün *bunu* suç saymaya ne kadar eğilimli olduğunu en iyi sizin bilmeniz gerekir."

Ben öldürdüm. Vampirler genellikle varlığımız öğrenilir öğrenilmez benim gibi türler arası insanları katlederlerdi. Korku tellallığı aynı zamanda büyüünün yasaklanmasına da yol açmıştı, uzun zaman önce yeterince vampir büyüü olanların

büyücü olmayan kardeşlerini köleleştirmeyi planlıyorlardı. Elllerinde kanıt yoktu ama önemli değildi. Büyü yasadışı ilan edildi ve büyü yaparken yakalanan tüm vampirler idam edildi. Bu acımasız tasfiyeden Konsey, Kanun Koruyucuları ve İnfazcılar doğdu. Onların arasına katılmamın tek nedeni, işimin bana sağladığı erişimi kullanarak bu yasalar tarafından istismar edilen insanlara gizlice yardım etmektir.

Ian bunu hatırladı mı?

Hatırlamasa bile, ne hatırlayacağına kaderin karar vermesine izin vermeyi kabul etmiştim, bu yüzden tek söylediğim "Buraya görmeye geldiğin iblise güveniyor musun?" oldu.

"Bana ihanet ederse pişman olacağına inanıyorum," diye cevap verdi rahat bir ölümcüllükle. "Yeteneklerimin boyutunu bilmiyor. Sen de yeteneklerini ona açıklayamazsın. Bu yüzden ben şehre giderken sen arabada kalacaksın."

"Tabii," dedim. "Sadece tırnaklarımı yaptırmam gerektiğini düşünüyordum."

Alaycılığım sadece sırtımasına neden oldu. "Bazen özel işlerim yüzünden bir anda ayrılmak zorunda kalabiliyorum ve sen de *her* an kalçama zincirlenmiş olmayı bekleyemezsin, değil mi?"

Ohhh, kinci pislik! Kendi sözlerimi bana fırlatmasını ona ödetirdim. Ama önce . . . "Seninle bu iblisle buluşmaya gittikten *sonra* istediğin kadar kişisel zamanın tadını çıkar."

"Öyle bir şey olmayacak, aşkım. Bu iblisin yeteneklerinden biri insanların büyü kaynağı. Eğer gelirsen, sen daha merhaba diyemeden yarı-tanrı doğanı fark edecektir."

Ve hakkımda söylentiler dolaşmaya başlamıştı bile. Tenoch, biri benim ne olduğumu görür ve bunun hakkında konuşacak kadar yaşarsa bunun olacağı konusunda beni uyarmıştı. Dagon'un hayatta kalması beni başka bir şekilde ısırarak için geri dönüyordu. Ama ben hala

Sırf bir kişinin daha sırrımı öğrenmesini engellemek için Ian'ın iblislerle dolu bir kasabaya tek başına girmesine izin vermeyeceğim.

"Gözden uzak duracağım o zaman."

"Evet, burada kalarak," diye cevap verdi sert bir ses tonuyla. "Baş edemeyeceğim bir sorun çıkarsa, sihirli bir işaret fişeği gönderirim. Sen onu görüp koşarak gelebilecek kadar yakında olacaksın."

Caydırılamayacaktı. Tamam. Tartışmayı bırakacağım. "Pekala, o zaman."

Arabadan inerken bana neşeli bir gülümseme verdi. "Sadece birkaç saat sürer."

Kahverengimsi aşırı büyümenin asfalta sızmasına izin verecek kadar büyük çatlakları olan bir yolda yürümesini izledim. Sonra muhtemelen bir zamanlar kasabanın ana caddesi olan yerden sağa döndü. Gözden kaybolduğunda, beş dakika daha arabada kalmaya devam ettim.

Sonra arabadan indim ve peşinden koştum. *Bunca* zaman geride kalacağımı düşündüyse, hafızasının çoğuyla birlikte aklını da kaybetmiş olmalı.

Kükürt kokusu ve daha hafif yanan kömür kokusuna rağmen Ian'ın kokusunu takip etmek kolaydı. Kokumu almaması için rüzgârın altında kaldım ve onun kıştan kurumuş yapraklar üzerinde yürürken çıkardığı çıtırtı seslerini benim ayaklarımın çıkarmaması için uçtum. Birkaç dakika sonra Ian mağara benzeri bir yapının içine girdi. Madenin girişi olmalı.

Eski bir benzin istasyonunun çatısının arkasındaki tüneğimde durakladım. İlerlemeden önce kamuflaja ihtiyacım vardı. Neyse ki kendimi nasıl saklayacağımı çok iyi biliyordum. Sadece biraz yardıma ihtiyacım vardı.

Parmağımı kestim ve kanımı kullanarak çatıya birkaç sembol çizdim. Sonra onları çok az miktarda güçle doldurdum. Sihrimin kasabanın iblisleri tarafından algılanmasını istemedim.

"Siobhan'ın kızı Leah'nın ruhunu çağırıyorum," diye fısıldadım sembollere. "Leah, çağırımı duy."

Birkaç dakika sonra, siyah-beyaz, keskin kesimli bir elbisenin ana hatları belirdi, ardından Leah'nın kendisi odak noktası haline geldi.

"Senin arabada kalacağına neden inandığını anlayamıyorum," ilk sözleri oldu. "Senin hakkında *hiçbir şey* hatırlamıyor mu?"

Bir kahkahayı bastırdım. "Ian'ın hafızası düzensiz olabilir ama inatçılığı aynı, bu yüzden bir iyiliğe daha ihtiyacım var."

Beklentiyle gülümsedi. "Gizleme mi?"

"Lütfen."

Leah kollarını uzattı. Bir kadının bedensel formu yerine gücün rpertisini hissederek onu kucakladım. Ama Leah'nın gücü et ve kemikten daha büyüktü. Bu aynı zamanda ironikti. Leah, Amerikan kolonilerinde bir cadı olarak idam edilinceye kadar cadı olmamıştı. yeniydi.

Leah'nın gücü, buzlu suya dalmış gibi hissedene kadar beni kaplamaya devam etti. Sonra vücudumun tamamen yok olmadan önce onunki gibi filmsi bir hal almasını izledim. Kaybolduğunda, Leah'nın formu da kayboldu. Böylece onun gücüyle sıırıslıkam olarak beni kucağına aldı ve ikimizi de madene fırlattı.

İlk başta, terk edilmiş bir madenin nasıl görünmesini bekliyorsam öyle görünüyordu; yıkık dökük destek kolonları ve taşlı zemine yarı yarıya gömülmüş ekipman parçaları. Ancak karanlığa doğru uzanan kömür yolu tertemizdi.

Leah onu takip etti ve dakikalar sonra ışıklar uzakta altın bir parıltı oluşturdu ve ben kakhaha ve müzik sesi duydum. Sağa döndükten sonra keskin bir virajda, terk edilmiş bir madenin n cephesi kayboldu.

Gördüğüm şey bir caz kulübü olarak ikiye katlanabilirdi. Yakınlardaki bir sahnede yetenekli bir dörtlü duygulu bir müzik çalarken puro dumanı havada asılı duruyordu. Kanepeler, sandalyeler ve masalar ana o d a d a k i taştan oyulmuş bir bardan yayılıyordu ve ayrı bir odanın dans pistinin ötesinde iki küçük ahşap ve elik bar görünüyordu. Yüzen küreler rahat bir ışıltı yayarken, karanlık köşelerinin, sakinlerinin ruh haline bağlı olarak tehlikeye veya romantizme ev sahipliği yapmasına izin veriyordu. Mahremiyeti, insan eksikliği ve mükemmel müziğiyle, iblislerle dolu olmasaydı müdavimi olabilirdim.

En az bir dzinesi ana salondaki koltukların üzerine yayılmıştı. Diğerleri dans pistinde birbirine karışmış, bir dzinesi de üç barın önündeki taburelerde oturuyordu. şehirdeki "birkaç" iblismiş, hadi oradan!

Ian ise sanki etrafı her an kendisine düşman olabilecek düşmanlarla çevrili bir vampir değil de müziğin tadını çıkaran başka bir iblismiş gibi koltuklardan birine yayılmıştı.

Bölüm 15

Kötü bronzlaşmış, deri pantolonlu ve deri sütyenli kızıl saçlı bir iblis Ian'ın yanına gitti. Gerildim ama tek söylediği "Ne istersin güzelim?" oldu.

Bir garson. İblisler arasında hiçbir şeyin bedava olmaması şaşırtıcı değildi, gizli bir yeraltı caz kulübünde bile. Sonra Ian'ın garsona gülümsemesi beni hâlâ görünmez olduğuma sevindirdi. Aksi takdirde, kıvrımlı iblisin göz hizasında olduğundan emin olduğu göğüs dekoltesine baktığı için ona dik dik baktığım delikleri görebilirdi.

"Ruh halime göre değişir," diye cevap verdi bereketli bir tonda. "Bazı geceler yumuşak brendiyim. Diğer geceler, tek malt burbon olurum. Arada sırada kaliteli şarap bile olurum ama bu gece sert viskiyim, sek."

Bakışları onun üzerinde geziniyor, son gördüğümünden beri gömleğinin birkaç düğmesini açtığı için göğsünün kaslı düzlemlerini inceliyordu. Hatta sanki görüldüğü kadar tatlı hissedip hissetmediğini anlamak istercesine elini uzatıp göğsünün izini sürdü. Öyle olduğunu biliyordum ve dudağını ısırtışındaki baştan çıkarıcı tavırdan onun da öyle düşündüğü anlaşılıyordu.

Elini tokatla ve ona siktirip gitmesini söyle! Öfkelendim. Ian ikisini de yapmadı. Sadece daha geniş gülümsedi.

Onu öldürecektim. Onu da öldürecektim ama bana sürekli evli olduğumuzu hatırlatan o olmadığı için bu konuda nazik davranacaktım. Bu yüzden onu öldürdüğümde zar zor hissedecekti. Ama Ian? Oh, evet, hissedirdi.

Yatak odası sesiyle mırıldanarak, "Sert viski, soğutucusuz, hemen geliyor," dedi, sonra dönüp bara gitti.

Ian'inki kadar solgun tenli, siyah saçlı bir iblis koltukta onun yanındaki boşluğu doldurdu. "Michael," diye selamladı Ian onu. "Uzun zaman oldu, dostum."

"Uzun zaman oldu," diye kabul etti iblis. "Seni burada gördüğüme şaşırdım, özellikle de duyduğum dedikodulara bakılırsa."

Ian hoşgörölü bir kahkaha attı. "Hangileri?"

Michael gülümsedi ama kırmızıya çalan gözlerinde mizah yoktu. "Senin ve bir Buçukluk'un benim türümden düzinelerce kişiyi öldürdüğünüz yer."

Bu birkaç kişinin başını döndürdü. Sertleştirm ama kimse bakmaktan başka bir şey yapmadı. Henüz bakmadı.

"Bir Buçukluk, ne kadar egzotik." Ian'ın sesi sıkılmış gibiydi. "Söylesene, ben ve bu tuhaf yaratık bu kadar iblisi nasıl katlettik?"

Garson kız Ian'ın içkisiyle döndü ve Michael'ın cevabını beklemeye başladı. Ian, yüz dolarlık bir banknotu eline sıkıştırmadan önce kadehiyle onu selamladı.

"Gelmeye devam et, poppet."

Faturayı göğüs dekoltesinin içine soktu, sonra da sanki para bir şekilde göğüslerini düzleştirmeyi başarmış gibi göğüslerini kabartma gösterisi yaptı.

İşte acısız ölümün!

"Detaylar yarım yamalak," dedi Michael o uzaklaştıktan sonra. "Bazıları Buçukluk'un bir iblis-vampir melezi olduğunu söylüyor. Bazıları onun vampir-cadı melezi olduğunu söylüyor. Bazıları da hikâyenin diğer insanları korkutmak için uydurulmuş bir saçmalık olup olmadığını merak ediyor.

şeytanlar Dagon'u destekliyor."

"Eh, Dagon," dedi Ian sanki iblisle ilgili her şeyi hatırlıyormuş gibi. "Her zaman bir şeyler planlamaya çalışır."

Michael'ın kaşları kalktı. "Bunların hiçbirinin doğru olmadığını mı söylüyorsun?"

"Sana doğrusunu söyleyeyim, Ashael'le konuşmam gerek," diye yanıtladı Ian ve kadehini kaldırdı. "Ashael, ben Ian. Eğer hemen bana gelersen bir çanta dolusu mücevher senin olacak."

Bu alışılmadık kadeh kaldırmayla birlikte Ian kadehini yuvarladı ve yeni bir kadeh için elini salladı, çok dikkatli garson da ona uzattı. Sonra kadeh kaldırmayı tekrarladı ve tekrar içti.

Kadeh kaldırma değil o zaman. Alkol bazlı bir çağırma ritüeli. Ashael ya Ian'ın çağrısını bu kadar zayıf bir kanalla duyacak kadar güçlüydü ya da içkiye o kadar düşküncüydü ki hemen bir AA sponsoru bulmalıydı.

Öte yandan Ashael çok zeki de olabilir. İnsanlara kullanmaları

için zayıflatılmış bir ağıрма ritüeli vererek, Ashael bunu görmezden gelmeyi seçebilir,

Oysa olağan kan, özel semboller ve gerçek isim ritüeli bir iblisin ortaya çıkmasını isteğe bağlı değil, zorunlu kılıyordu.

Michael homurdandı. "Ashael'i çağıracak kadar cesursun. Eğer bu söylentilere inanırsa, seni gördüğü yerde katleder."

Güçlü ve zeki o zaman. Dişlerim sıkıldı. *Onu aramayı kes, Ian! Zaten boyundan büyük işlere kalkıştın.*

"Hâlâ o saçmalıktan mı bahsediyorsun?" Ian alay etti. "Peri masallarına inanmak için çok yaşlı olduğumu düşünürdüm."

"Yani, bu doğru değil mi?" Michael ısrar etti.

Ian ona hoşgörülü bir bakış attı. "Dostum, eğer öyle olsaydı, böyle bir yerde tek başıma içki içer miydim?"

Evet! Sessizce çılgılık attım. Çünkü sırf stres yüzünden başka bir vampiri öldüren ilk vampir olmaya çalışıyorsun! Tanrım, eski mutlu ilgisizliğimi özlediğim günler oldu. Birini bu kadar önemsemek çok yorucuydu.

Michael omuz silkti, ama bakışlarındaki kasıttan eser yoktu. "Sanırım öğreneceğiz."

Diğer iblisler Ian'ın masasına yaklaşmaya başladı. Daha da kötüsü, daha fazla iblis madenden gelip odanın tek çıkışının yakınında toplanıyor gibiydi. Hissedebildiğim her yerden güç çekmeye başladım. Su. Bu kasabada onlarca yıldır süren yeraltı kömür yangınları nedeniyle fazla su yoktu. Duyularımı daha da zorladım. Diğer doğam uyandı ve kafesinin parmaklıklarını tıkırdattı. Sanki uğraşacak yeterince şeyim yokmuş gibi.

"Zoru mu oynuyorsun, Ashael?" Ian sanki etrafındaki tuzağın farkına varmamış gibi kadehini kaldırdı. *İki torba mücevher vereceğim, ama sadece kıcını kaldırıp buraya gelersen."*

Elbette, başka bir güçlü iblis getirmeye çalışmaya devam et! Sessizce öfkelandim. İki kişiye karşı kırk ya da elli iblis intihar olasılığıdır, ama iki kişiye karşı kırk ya da elli bir kişi bir partidir!

Michael arkasına yaslanıp Ian'a kibirli bir bakış atarken odadaki iblisler Ian'ın masasının etrafında toplanmış, yeni iblisler de çıkışta bir bariyer oluşturmuştu. Grup bile tehditkâr kalabalığa katılmak için enstrümanlarını bıraktı.

Ian boş kadehini yere bırakırken onlara baktı. "Yerinizde olsam daha fazla yaklaşmazdım, dostlar."

Michael'ın kaşları kalktı. "Nedenmiş o?"

Ian bereketli bir tehditle gülümsedi. "Çünkü yapacağım şey hoşuna gitmeyecek. Dahası, kokusuna bakılırsa karım çoktan sinirlenmiş. onunla kızginken tanışmak istiyorum."

Kokusundan. . . Ian burada olduğumu biliyor muydu?

Michael güldü. "Sen, evli misin? Bu neredeyse bizi burada olmayan biriyle tehdit etmen kadar komik."

"Oh, o burada," diye yanıtladı Ian, sesi artık eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Burası tehlikeli ve ona gelmemesini söyledim. Bu hiçbir şeyin onu uzak tutamayacağı anlamına geliyordu."

Hakaret bile etmedin. *Demek beni hâlâ tanıyorsun*, diye düşündüm karanlık bir takdirle.

Michael'ın ifadesi sertleşti. "Bu kadar oyalama yeter. Başına konan ödülü şimdi tahsil edeceğiz-"

"İki çanta dolusu mücevherimi almadan olmaz," diye araya girdi yumuşak bir ses.

Buraya ışınlanan birini görmemiştım ve izliyordum. Hayır, uzun boylu, kırpık saçlı, yakışıklı yüz hatlarına sahip, koyu kahverengi tenli ve kirli çeneli adam, sanki odadaki tüm gölgeler aniden bir insanda birleşmiş gibi ortaya çıkmıştı. Ondan da normalde sadece Usta bir vampirden hissedebileceğim türden bir güç yayılıyordu. Bu da yetmezmiş gibi iblis dönüp Leah ve benim süzöldüğümüz köşeye baktı.

Hareket etmedim. Belki de bu iblis genel konumumuzu biliyordu çünkü Ian'ın yaptığı gibi kokumu alabiliyordu. Ama beni göremediği için nerede olduğumdan tam olarak emin olamazdı.

İblis bize doğru eğilerek, "Zekice kamufleji bırakabilirsiniz," dedi. "Burada kimsenin size zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Ashael?" Michael etrafına bakındı. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Ian'a doğru tehditkâr bir hareket daha yaparsanız hepinizi katletmeye hazır olan kişi," diye cevap verdi Ashael ipek gibi.

Ian, *bu iblisin yeteneklerinden birinin herkesin büyüünün kaynağını görmek olduğunu* söylemişti. Görünmez olduğumda bile Ashael beni bu şekilde mi "görebiliyordu"? Eğer öyleyse, bu diğer yorumunu da açıklıyordu. *Eğer seni görürse, sen daha merhaba diyemeden yarı-tanrı doğanı fark edecektir.* . .

"Merhaba," dedim Leah'nın kollarından düşerek. Bunu yapar yapmaz görünür hale geldim. Bana anlaşılmaz bir ifadeyle bakan Ashael dışında her iblis afallamış görünüyordu.

"Benim güzel gelinim," dedi Ian. "Bize katılman ne güzel."

Bölüm 16

Kendime, durumun gerginliğinin beni en şirret cevabı seçmeye ittiğini söyledim. "Evli olduğumuzu *şimdi mi* hatırladın? Daha önce garsona mamografinin görsel versiyonunu verirken bunu hatırlamıyor gibiydin!"

Ian'ın kıkırdaması sanki dikenlerle kaplanmış gibi sinirlerimin üzerinde yuvarlandı. "Kıskandın mı? Güzel, bunu kastetmişim. Evliliğimizi bir evlilik olarak görmüyorsun değil mi?"

'talihsiz teknik ayrıntı' diyorsun, değil mi?"

Onu kanlı bir şekilde dövecektim. Onun bile zevk alamayacağı kadar acı verecektim. Ama etrafımız iblislerle çevriliyken değil, en tehlikeli olanı değiş tokuşumuzu ilgiyle ölçerken.

Ashael, "Onu bilerek kızdırmak için ne olduğu hakkında hiçbir fikriniz olmamalı," dedi.

Ian gözlerimin içine bakarak, "Onun tam olarak ne olduğunu biliyorum," diye cevap verdi. "Daha da önemlisi, onun benim olduğunu biliyorum."

Yalnız olsaydık bu ifade romantik olabilirdi. İblislerle dolu bir odada, erkek sahipleniciliği kokuyordu. Yine de, az önce onu başka bir kadına *baktığı için azarlamıştım*, bu yüzden şikayet edecek fazla yerim yoktu. Ama kaşlarımı kaldırarak ona meydan okuyan bir ifade takındım ve "*Öyle miyim?*" diye sordum.

Ian'ın anlık, şehvetli sırıtışı "*Evet, öylesin*" dedi.

Sonra Ashael'e iki kadife çanta fırlattı. İblis ağırlığını test ettikten sonra minnettar bir homurtuyla onları cebine koydu. "Başka ne olursan ol, ucuz değilsin. Bu sana kesintisiz bir saatimi satın almaya yeter."

"Burada değil," dedi Ian, etrafına durgun bir bakış atarak.
"Misafirperverlik azalmış gibi görünüyor."

Ian'a doğru geldim. Ashael'in tek bir bakışıyla iblisler bana yol açmak için ayrıldılar. Konuşmadan bile böylesine anında itaat toplayabildiğine göre gerçekten de müthiş biri olmalıydı.

"Ben de seninle geliyorum," dedim, ses tonum Ian'ı tartışmaya cesaretlendiriyordu. Sadece bir kolunu bana doladı ve diğer eliyle Ashael'e uzandı. "Gidelim mi?"

"Öyle yapacağız," dedi Ashael, Ian'ın elini tutup diğer elini hafifçe sırtıma koyarak.

Bunu yapar yapmaz, her şey bulanıklaştı. Tüm bu ışınlama yüzünden kusmasaydım, şaşırırdım. Birkaç dakika sonra, parlak güneş ışığı gözlerimi kamaştırdı.

Şimdi kalabalık bir şehre bakan bir balkondaydık. Uzakta uzun, çok belirgin bir dağın karla kaplı zirvesini görene kadar hangi şehir olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bekle. . . bu olamaz. Ama şehirdeki binaların çoğunda benzersiz noktalarda doruğa ulaşan kavisli çatılar bunu doğruladı.

"Fuji Dağı," diye mırıldandım şaşkınlıkla. Ashael bizi Pensilvanya'dan Japonya'ya saniyeler içinde ışınlamıştı.

Balkonda aralık duran bir shoji vardı. Kâğıt ve ahşap kapıyı kenara ittiğimde, alçak tavanlı, mobilyasız ve dekorasyon için sadece bir kaligrafi parşömeni bulunan geleneksel bir Japon çay odası ortaya çıktı. Ashael güneş ışınlarının kendisine ulaşamayacağı bir yere oturdu.

"Gel," dedi. "Bana katıl."

Bir iblisle çay partisinin neden iyi bir fikir olmadığına dair binlerce neden düşünebilirdim ama ayakkabılarımı çıkardım ve Ian'ı da aynısını yapması için dürttüm. Bir başka shoji açıldı ve uzun siyah saçlı hoş bir Asyalı kadın elinde terliklerle öne çıktı. "Teşekkür ederim," dedi Ian Japonca. Terlikleri giydikten sonra Ashael'in yanında yere oturduk.

"Özgürce konuşmak güvenli mi?" Ian İngilizceye geçerek sordu.

Ashael, önüne dumanı tüten çay fincanlarıyla bir tabak koyan kadına gülümsedi. Bu da resmi çay ritüelini bozuyordu ama belki de Ashael resmi bir adam değildi. "Evet. Mao ve ailesi yedi nesildir bana sadıktır."

"Yeterince iyi," dedi Ian. "Yonah'nın evine gitmem gerekiyor."

Ashael'in çay fincanı ağızının yarısına kadar gelmişti. Bunun üzerine fincanı yere bıraktı ve diğ er doğam görüşümü karartacak kadar sert bir şekilde parmaklıklara saldırana kadar Ian'a baktı. Bir  l m tehdidini gördüğünde anlardı.

Ian parmaklarını benimkilere geçirdi. Bu basit hareket beni sakinleştirdi. *Yerde kal*, diğ er yarıma emrettim. *Ben hallederim*.

Görüşüm netleştiğ nde Ashael'in kenetlenmiş ellerimize ince bir gülümsemeyle baktığını gördüm. "Onu yanında getirmekle akıllılık etmişsin. Aksi takdirde, bana o ismi s ylediğ in için çoktan ölmüş olurdun."

"Yonah'ı reddetmek zorunda olduğunu biliyorum," diye cevap verdi Ian soğukkanlılıkla. "İblis dünyasının en çok aranan adamıyla hâlâ dost olduğunun ortaya çıkmasına izin veremezsin, değ l mi?"

"Dikkatli ol," diye yanıtladı Ashael o tehlikeli derecede yumuşak sesiyle. "Satın aldığınız iyi niyetin neredeyse tamamını zaten kullandınız."

Ian öne doğru eğıldi. "Bana güvenmiyor olabilirsin ama onun ne olduğunu görüyorsun, bu yüzden ona güvenebileceğini biliyorsun. Eğer Yonah konusunda sana ihanet etseydi, sen de onu diğ er vampirlere karşı ele verirdin." Ian'ın ağızında mizahsız bir gülümseme belirdi. "Tıpkı nükleer caydırıcılık gibi, kimse karşılıklı garantili yıkımdan hoşlanmaz."

Ashael kısa bir kakhaha attı. "Gördüğüm kadarıyla, sözde yerleşik hayata geçmiş biri için daha az cesur değ lsin."

"Ben evliyim, yuva kurmadım," diye karşı ıktı Ian, öpmek için elimi kaldırarak. "Aslında beni daha yükseğe çıkaran biri hiç olmadı."

Gözlerim yanmaya başladı. Ian birlikte neler yaşadığımızı hatırlamıyor olabilir ama böyle şeyler s ylediğ nde aynı şeyleri *hissedi-yordum*. Ve daha iyi bilmeme rağmen, bu duyguyu o kadar özlemiştim ki, boğulana kadar içine dalmak istiyordum.

Bu yüzden Mao'nun önüme koyduğu çay fincanını incelemeye devam ettim. Ashael'in Ian için hissettiklerimi gözlerimde görmesine gerek yoktu. şansım yaver giderse iblis bakışlarımı utangaçlık olarak algılayacaktı.

"Yonah'la nasıl bağlantı kuracağımı bilsem bile," dedi Ashael uzun bir aradan sonra, "bunu senin için yapma riskini neden alayım?"

Ian'ın gülümsemesini görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım. " nk  Dagon'dan nefret ediyorsun ama onu  ld remiyorsun. İçinizden biri kendi cinayetini işlediğ nde iblisler irkinleşir ve Dagon peşinden sıradan bir vampir ya da hortlak g nderemeyeceğ n kadar güçlü. Ama o ve ben onu  ld rebiliriz. Daha fazla kızgın iblis bizi korkutmaz; zaten başımıza ödül kondu. Hepsinden iyisi, tek bedelimiz Yonah ile buluşmak."

Şimdi Ashael'in bakışlarıyla buluştum, böylece benimkindeki soğuk amacı görebilecekti. "Dagon'u toprağa gömeceğiz, sana söz veriyorum."

Ashael'in ağzından ince bir gülümseme yayıldı. "Sana inanıyorum. . . Ariel."

İçimde bir şok patladı. Ariel'in gerçek adım olduğunu sadece iki kişi biliyordu: uzun zaman önce ölmüş olan babam Tenoch ve hafıza kaybı öncesi Ian. Şimdi bu sayı üçe çıkmıştı.

Bölüm 17

Yüz hatlarımı donuk maskelerinin içinde tutmak için tüm kontrolümü kullandım. "Ne kadar iyi bir tahmin. Bir karnavalda hit olurdun. Sırada boyum ve kilom var, denemek ister misin?"

Ashael güldü ve bana bir iblisin beni eğlenceli bulması kadar az şeyin beni tedirgin ettiğini hatırlattı. Yasaklanmamış anılar zihnime hücum etti. *Derimi kaplayan kan. Çıglık atmaktan sesim kesilmişti. Yanımda kızıl yılanlar gibi kıvrılmadan önce bağırsaklarımdan dökülen ıslak ve ağır bir şey ...*

Gözlerimi kırıştırdım, o işkence ve cinayetin anısını gözümün önünden kovdum. Yüzlercesi onun yerini aldı. Dagon diriltme yeteneğimi kendi tapınmasının temeli olarak kullanmış, beni ölümden diriltenin *kendisi olduğunu* iddia etmişti. Hayatımın ilk yirmi yılında ona inandım. Kendisine güç kazandırmak için beni defalarca öldürmüştü ve ben de bunun için ona tapmışım.

Dagon'un bana yaptığı tüm zalimlikler arasında bu en affedilmez olanıydı.

"Boyunu ya da kilonu bilmiyorum çünkü bu mavi gözlü ve sarı saçlı kız görüntüsü gerçek sen değilsin." Ashael bana mırıldandı.

Cazibemi bıraktım. Bu artık sırlarımın en küçüğüydü. Gümüş mavisi ve altın sarısı uzun saçlarım sırtımdan aşağı dökülürken vücudum giydiğim kot pantolonu zorlayacak kadar dolgunlaşmıştı. Kazağım soğuk havalardan korunmama yardımcı olmak için büyüktü, bu yüzden en azından hala rahatça sığıyordu.

Ashael'in bakışları, Ian'ın kokusunun öfkeyle keskinleşmesine neden olan bir titizlikle beni taradı. *İyi*, diye düşündüm küskünce. Hâlâ dublörün üstesinden gelememişim.

Garson kızla henüz çekişmemiştir.

"Sersemletici," dedi iblis.

"Sabırsız," diye karşılık verdim. "Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

Ashael Mao'ya el salladı, sonra da konuşmadan önce Mao'nun perde kapıyı arkasından kapatmasını bekledi. Sanırım ona duyduğu güvenin de bir sınırı vardı. Ashael, "Şartlarıma uyarsan yapabiliriz," diye cevap verdi.

"Açgözlülük iblisler için doğaldır, ama kendini dizginlemeye çalış," dedi Ian yumuşak bir sesle. "Elde edeceğin tek şey Dagon'un ölümü olacak."

Ashael omuz silkti. "Nasıl olsa Dagon'u öldüreceksin, bu yüzden Benim için bir teşvik. Ama ilgilediğim eski bir kalıntı *var*. Onu benim için getir ve anlaşılm."

Ian ona hissettiğim tüm ihtiyatla baktı. "Önce bizi Yonah'a götürebileceğini kanıtla."

Ashael çay fincanının içindekileri tabağın üzerine boşalttı. Sonra bileğini kesmek için tırnağını kullandı. Fincan kanıyla dolduğunda Ashael gözlerini kapattı. Konuşmadı, elleri de hareket etmedi ama büyü tüylerini diken diken edene kadar aktı. Tepe noktasına ulaştığında, Ashael gözlerini açtı.

Kanı fincandan yükseldi, uzayarak Romalı burunlu ve derin gözlü orta yaşlı kel bir adamın kafasını oluşturdu. O kafa üçümüzü görmek için döndüğünde ve yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdiğinde, yaratımın sadece sihirle aşılınmış bir kalıplama olmadığını anladım. Bu kanla kaplı bir konferans görüşmesiydi.

"Yonah," dedi Aşela, ona döndüğünde Aramca bir sesle. "Sana iki yolcu gönderiyor olabilirim."

Yonah bana ve Ian'a baktı. "Bunlar gezginler mi?" Ashael bize doğru soğuk bir sırtış fırlattı. "Eğer testimi karşılayabilirlerse."

Ian başıyla yüzleşene kadar hareket etti. "Eğer bu gerçek Yonah ise," dedi yine Aramice, "bana birkaç yıl önce seninle tanışan ve sığınma talebinde bulunan kızıl saçlı iblis kılıklı herifin adını söyle."

Yonah hemen, "Nathanial," diye cevap verdi.

Ian tatmin olmuş gibi başını salladı. "Bana bu kalıntıdan bahset," dedi Ashael'e.

Kanla şekillenen kafa tekrar sıvıya dönüştü ve tabağa sıçradı. Bu bana aç olduğumu hatırlattı, iblis kanıyla besleneceğimi değil. Türlerine duyduğum tiksintinin yanı sıra, iblis kanı aynı zamanda bir vampir sarhoş ediciydi.

"Bu eski bir boynuz," diye yanıtladı Ashael. "Elbette korumalı, ancak korumalar vampir, bu yüzden onları geçmen kolay olacaktır. Bu yüzden yalnız gidiyorsun, Ian."

"Cehennem gibi," dedim hemen.

Ashael iç çekti. "Ariel-"

"Veritas." Sesim keskindi. "Diğer ismi nereden duydunuz bilmiyorum ama ben ona cevap vermiyorum."

Ashael başını eğdi. "Veritas, o zaman. Bu şart hoşuna gitmeyebilir ama pazarlığa açık değil. Ayrıca, Dagon'un gücünün de katkısıyla, Ian yarım düzine kadar vampir muhafızın üstesinden gelmekte zorlanmayacaktır."

Ian'ın ifadesi değişmedi ama hâlâ elimi tutuyordu, bu yüzden ateşinin bir kademe yükseldiğini hissettim. "Bunu görüyorsun, değil mi?" diye sordu umursamaz bir ses tonuyla. "Güçlerinin bir iblisin kanıtlarını tespit etmeyi de içerdiğini bilmiyordum. marka."

Ashael gülümsedi. "Artık Dagon tarafından damgalanmıyorsun. Bir şekilde onun gücüne başka bir şekilde sahipsin."

Ian'ın ateşi tekrar yükseldi; bu normal bir vampir için mümkün olmayacak bir şeydi ama Ashael, Ian'ın normal olmadığını bildiğini doğrulamıştı. Daha da önemlisi, Ashael bir iblisin güç imzasının umduğumuz kadar benzersiz olduğunu doğruladı. Şimdi Yonah'ın izleme büyüsunü yapmasına *gerçekten* ihtiyacımız vardı.

"Neden Veritas'ın burada kalmasını istiyorsun?" Ian sanki önemli bir şey olmamış gibi sordu.

Ashael'in gülümsemesi kayboldu. "Sana güvenmiyorum. Evet, Veritas hakkında bildiklerim bana ihanet etmemesi için her türlü nedene sahip olduğu anlamına geliyor ama boynuzu sakladığını ve Yonah'ın yerini en yüksek teklifi verene sattığını ve bedelini ödemeyi ona bıraktığını görebiliyorum."

Ian, "Böyle bir şey olmayacak," diye ısıırken bile küçümseyici bir kahkaha attım. "Kanıtla," dedi Ashael. "Paha biçilmez bir eser çal ve bana ver.

kendin için saklamak yerine. O zaman ona, geniş nadir koleksiyonuna yeni bir hazine ekleme konusundaki kötü şöhretli eğiliminden daha fazla değer verdiğini bileceğim."

Ian elimi bırakarak, "Tamamdır," diye cevap verdi.

Sümerce bir lanet mırıldandım, sonra Ashael'in fincanını aldım ve iblisin kalan kanını ondan boşalttım.

Ian bana şaşkın bir bakış attı. "Ne yapıyorsun?"

"Sarhoş olmak," diye cevap verdim alaycı bir şekilde. "Ayıkken öldürülmeye bu kadar hevesli olmana daha fazla katlanamam."

Homurdandı. "Birkaç vampir muhafız beni zor öldürür-"

"Eğer bu kadar kolay olsaydı, Ashael bunu kendi başına yapardı," diye araya girdim. Lanet iblisin kanı bana bir şişe tekila kadar güçlü gelmeliydi. Bunun yerine, sadece birkaç shot gibi geldi. "Tehlike hakkında yalan söylüyor ve sen de bunu biliyorsun."

"Tabii ki öyle," dedi Ian bıkkın bir ses tonuyla. "Ama ben yine de o."

Muhtemelen yapabilirdi. Bunu kaldıramayan bendim. sürekli, mantıksız korkumu nasıl durduracağımı biliyordum. Ian söz konusu olduğunda bu kadar kontrolsüz olmaktan nefret ediyordum! Eğer duygularımı söküp atabilseydim, onları öldürürdüm.

"Sırf seni takip etmemi istediğin için mi bana geri durmamı söylüyorsun?" Sert bir tonda sordum. İçimden geçen sınırdaki paniği hissetmektense ona kızmak daha iyiydi.

"Ashael'in bize Yonah'a geçiş izni vermeden önce senin ne olduğunu bilmesi gerektiğini söyleseydim, istesen de istemesen de ona gösterecektin," diye cevap verdi Ian, öfkemden çekinmeden. "Sana Ashael'in senin doğanı görür görmez fark edeceğini söyleyerek ve aynı zamanda gelmemeni söyleyerek, ona kendini gösterme seçimini sana bıraktım. Benim değil."

Duygularım tam ortadan ikiye bölündü ve Ian'ı tokatlamak, sonra da ikimiz de düşünemez hale gelene kadar öpmek istedim. Beni utanmazca manipüle etmişti ama bunu beni korumak için yapmıştı. Onca insan arasında ben bunu nasıl anlayamamıştım?

"O gerçek bir sürtük," diye mırıldandım. Ian bana temkinli bir bakış attı. "Kim?"

"Karma. Bir kadın olmalı. Başka hiçbir şey bu kadar acımasız, sabırlı ya da etkili olamaz."

Ian'ın ağzını bir gülümseme kapladı. "Ne kadar sarhoşsun, aşkım?"

"Yeterince sarhoş değilim," dedim suratsızca. "Ama bunu yalnız yapacaksan, sana bir şey vermem gerek. Özel olarak."

Ashael ayağa kalktı. "İkinize de bir dakika vereceğim-"

"O tür bir mahremiyet değil," diye araya girdim, gözümü Ian'dan ayırmadan. "Beni kimsenin bizi göremeyeceği ya da duyamayacağı bir yere götür."

Ian beni kollarına çekti ve "Birazdan dönerim. Hiçbir yere gitme," dedi Ashael'e.

Sonra bizi oradan ışınladı.

Bölüm 18

Fuji Dağı'nı birçok kez görmüştüm ama zirvesine hiç çıkmamıştım. Dizlerime kadar kar vardı, bulutlar ufku uçsuz bucaksız bir Beyazın genişliği ve soğuk, raylarına bağlı birine çarpan bir tren gibi bana çarptı. Yine de bu benim ihtiyaçlarımı fazlasıyla karşılıyordu. Yakınımızda *kimse yoktu*.

Ian sırtını dondurucu rüzgâra dönerken kollarını bana doladı, böylece rüzgârın yükünü bedeni çekti. Ona doğru eğildim ve çenesinin başımın üstünde durduğunu hissettim. Bizi neden buraya getirdiğini sormasını bekliyordum ama sormadı. Sadece gözlerim yaşarana kadar bana sarıldı, ki bunun için buz gibi rüzgârı suçlayamazdım çünkü rüzgârın çoğunu engellemişti.

Onun hakkında böyle hissetmemem için pek çok neden vardı. Çok erkendi, onun için çok yaşıyordım, zamanlama daha kötü olamazdı, hafızasının yarısından fazlasını kaybetmişti, ben ölümsüzlüğümü kaybetmiştim, Dagon ikimizi de öldürmeye kararlıydı ... ve eğilip dudakları dudaklarımı kapladığında hepsi silinip gitti.

Artık soğuğu, rüzgârı ya da karı hissetmiyordum. Tek hissettiğim bana ne kadar sıkı sarıldığı, gücünün tenimde nasıl kıvılcım çıkardığı ve beni nasıl narin bir vahşilikle öptüğüydü, sanki kargaşamı hissetmiş ve onu ham bir ihtiyaca dönüştürmeye çalışmış gibiydi.

Başarabilirdi. Buz gibi çevremiz beni durduramazdı. Onu duygusal açıdan uzak tutmaya yönelik önceki kararım da beni durduramazdı, bunda zaten başarısız olmuştum. Ama ona olan arzumdan bile daha güçlü bir şey vardı.

"Dur," diye mırıldandım, yüzümü başka yöne çevirerek. "Sana söyledim, sana göstermem gereken önemli bir şey var."

Rüzgâr iniltisini alıp götürdü. "Ne, ölümcül bir mavi top vakasından kaynaklanan üzücü ölümüm mü?"

Homurdanmamı bastırdım. "Bekâr kalmak seni öldürmez ama Ashael'in seni bir tuzağa düşürmeyeceğine güvenmiyorum. Evet, kendi başının çaresine bakabilirsin ama ben iflah olmaz bir paranoyağım, o yüzden bana aldırma. Ayrıca, yeni bir hafıza seni yanlış bir anda düşürebilir."

Omuz silkti. "Hayalet arkadaşın beni takip etsin o zaman, eğer bu seni daha az endişelendirecekse. Tek bildiğim, şu anda burada olduğu."

"Leah?" Seslendim, yanıt gelmeyince iç geçirdim. "Muhtemelen Ashael'in bizi ışınlamasına ayak uyduramadı. Bir şey hakkında İblisler hayaletleri kovar ama bu konu dışı. Eğer bu kalıntı bulma işi bir tuzaksa, beni nasıl çağırabileceğinizi size göstermek istiyorum."

Soğuk ve sert rüzgârdan daha fazlası beni kıvrandırana kadar bana baktı. "Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?"

Sanki en tehlikeli sırrımı açıklamıyormuşum gibi omuz silktim. "Diğer doğam her neyse, iblislerle aynı şekilde çağrılabilir. Neyse ki ritüel babamı çağırmak kadar karmaşık ve tehlikeli değil. Bu ölümcül bir şey ama beni çağırmak için sadece kanıma, gerçek adıma ve bu sembollere ihtiyacınız var."

Böyle söyleyerek parmağımın ucunu bir dişle deldim, sonra da Ian'ın avucundaki sembolleri kanımla boyadım. Soğuk onları dondurdu ve Ian'ın bakışları sembollerin her kıvrımını içine çekti. İşim bittiğinde bilinçsizce yer değiştirdim.

"İsterseniz cep telefonunuzla fotoğraf çekebilirsiniz."

"Gerek yok." Sesi kalındı. "Onları ezberledim."

Artık ikimiz de ondan bir daha kaçamayacağımı biliyorduk. Beni çağırırsa, dünyanın neresinde olursam olayım onun yanına çekilirdim. Ama zaten daha önce kaçamamıştım. Uzun süre kaçamadım. Beni ona çeken şey tüm ritüellerden daha güçlüydü.

Bunu yüksek sesle söylemeye hazır değildim, bu yüzden avucumu bir dişin üzerinde sürükledim, sonra düşen kanı buzla çevreledim ve büyüyle kapladığım küçük bir silindir haline getirdim. Artık kan dolu buz silindirinin erimesi dakikalar yerine haftalar alacaktı. Silindiri Ian'a uzattım. gözleri.

"Bunu yanında tut."

Öpücüğünün gücüyle beni geriye doğru eğdi. Acımasız soğuğa rağmen içim yanmaya başladığında beni serbest bıraktı.

"O kutsal emaneti alıp döndükten sonra," dedi sert bir sesle.
"Yatağında *olacaksın*."

Daha önce ona bakamamıştım. Şimdi ise başka tarafa bakamıyordum.
"Neden? Daha önce hiç yatak kullanmamıştık."

Çıkardığı ses inleme olamayacak kadar sertti. "O zaman bir tanesini
kırmanın tam zamanı."

Bölüm 19

Döndüğümüzde Ian silahları Ashael'den ödünç aldı. Ölümcül seçimlerini yaparken Ashael Ian'a boynuzun Japonya'nın en batısındaki Yonaguni adasının açıklarında bir su altı yapısının içinde bulunduğunu söyledi. Bulduğumuz yer Ian'ın ışınlama becerilerinin ötesinde olduğundan, Ashael bizi Taipei'deki bir apartman dairesine ışnladı ve Ian'ı kalıntıların menziline soktu.

Oraya varır varmaz Ian bana hızlı ve sert bir öpücük verdi, sonra da tek kelime etmeden ışınlanıp gitti. Genelde hücumları yöneten ben olurdum, bu yüzden geride kalmanın işin kolay kısmı olduğunu düşünürdüm. Yanılmışım. Saatin her tik takını sanki en savunmasız yerlerimi kesen bir düşman bıçağı gibi hissediyordum.

Dikkatimi dağıtmak için şehre baktım. Ashael'in dairesi Taipei'deki çok sayıda yüksek binanın harika bir manzarasına sahipti. Burada ve orada, kentsel peyzajdan yeşil bakışlar göze çarpıyordu, ancak daha çok doğal oluşumlar

bahçe ya da park gibi yerler çok azdı.

Yüksek binalara karşı duyduğum nefretin geçeceğinden şüpheliydim. Hâlâ yanlış geliyorlardı, muhtemelen hayatımın büyük bölümünde yapılar, ben insan olduğumda eski Mezopotamya'yı süsleyen zigguratlardan çok daha yüksek olmadığı için.

Sanayi çağının yarattığı diğer değişikliklere ağıt yakmadan önce durdum ama şehirle ilgileniyormuş gibi yapmaya devam ettim. Bu bana güneş ışınlarının altında kalmak için bir bahane veriyordu. Ashael, tamamı mermer, şık metaller ve ferforje demirle dekore edilmiş dairenin en karanlık köşesindeki bir kanepeye oturdu. Eskiden yaşayan organizmalara dair tek iz, gümüşü gri kanepelerin üzerindeki ipek minderler ve ipek kaplamaydı.

"Bir grup vampir neden bir su altı yapısını bir kalıntı saklamak?" Ian'ın gidişinden bu yana geçen dakikaları saymaya daha fazla dayanamadığımda sordum.

"Birincisi, iblis geçirmez," diye yanıtladı Ashael, dudaklarını büken bir gülümsemeyle.

"Önemli miktarda tuzlu suyun içinden ışınlanamayız. Bunu biliyor muydun?"

Bilmiyordum ama bunu unutmayacağımdan eminim. "Diğer sebep ne?"

Omuz silkti. "Binlerce yıl boyunca tarih tarafından unutuldu. Dalgıçlar birkaç on yıl önce tesadüfen buldular ama hiçbir insan bunun insan yapımı bir yapı mı yoksa doğal bir oluşum mu olduğu konusunda hemfikir değil, bu yüzden kazılmıyor. Uzak konumu, güçlü akıntıları ve köpekbalıkları da çoğu insanı uzak tutuyor."

Bir grup vampirin burayı bir kasa olarak kullanmasına şaşmamalı. Ashael'in Ian'ı kutsal emanetin peşinden göndermeye neden bu kadar hevesli olduğu da şimdi anlaşılıyordu. Başka herhangi bir vampir kalın taşların arasından geçip muhafızları uyarmak zorunda kalacaktı. Ama Ian içeri ışınlanabilir, boynuzu alabilir ve dışarı ışınlanabilirdi. Eğer Ashael doğruyu söylüyorsa, basit bir parçala ve kap.

Hâlâ öyle olduğuna inanmıyorum. Bana bıkkın diyebilirsiniz ama en son bir iblise güvendiğimde, yirmi yıl boyunca ritüel olarak öldürülmüştüm.

"İçecek bir şey ister misin?" Ashael kendine bir bardak üç maltlı Balvenie viskisi doldurarak sordu.

"Hayır, teşekkürler."

Ashael'in elinde gümüş bir bıçak belirdi. Gerildim ama tek yaptığı bıçağın ucunu bileğine bastırmak oldu. "Daha güçlü bir şey mi?"

Ona düzgün bir bakış attım. "Hayır."

Ashael bıçağının sapıyla oynayarak arkasına yaslandı. "Ian için duyduğun endişe boşa gidiyor, biliyorsun."

Ses tonuna bakılırsa, bu Ian'ın dövüş becerilerini onayladığı anlamına gelmiyordu. Kısa bir kahkaha attım. "O kalıntıyla ortaya çıktığında şaşırmayacak mısın o zaman? Eğer zaten onun için bir yer seçmediysen, onu kışına sokmanı önerebilir miyim?"

Ashael alınmak yerine güldü. Sonra kıkırdaması kesildi ve bana alaycı bir bakış attı. "Ian'a vurulmuş pek çok kadın ve erkek gördüm. Hepsi de onun için özel olduklarına inanıyordu. Bu konuda çok yetenekli. Yalan söylemesine bile gerek yok. Söylemediği her şeyden duymak istediklerini çıkarıyorlar."

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?" Ashael muhteşem, tehlikeli ve güçlüydü; Ian'ın cazip bulacağı bir kombinasyon.

Ashael hoşgörülü bir kahkaha attı. "Hayır. Ian'la olan ilişkim tamamen iş ilişkisiydi. İkisini birbirine karıştırmamak konusunda çok kurnazdır. Sen de onunla ilişkini sadece iş olarak tutmalıydın."

Neden erkekler her zaman bir kadının cinsel yaşamı hakkında yorum yapma hakkına sahip olduklarını düşünüyorlardı?

"Beni, sizin fikirlerinizi önemseyen biriyle karıştırmış olmalısınız."

Ashael'in koyu kahverengi gözlerindeki kırmızı ışıklar parlamaya başladı. "Olmayabilirsin, ama Ian seni umursamaz yapıyor ve senin çok fazla sırrın var.

Hayatta kalmak istiyorsan pervasız olmalısın."

Efendimiz Tenoch hayatta olduğundan beri bu kadar azar işitmemiştim. "Bir kez daha soruyorum, bu seni neden ilgilendiriyor?"

Sadece gülümsedi. "Uzun ömrün gerçek lanetini anladın mı? Can sıkıntısı. Monotonluk insanı yıpratıyor, değil mi? Eğer şanslıysan, her birkaç bin yılda bir ilgini çekecek bir şey bulabilirsin. Eğer bu şey yasaklanmışsa, o zaman daha da heyecan verici olur."

Ian'ın benim için böyle bir şey olduğunu mu düşünüyordu? Can sıkıntısından bir kaçış mı? Umursasaydım yanlış varsayımını düzeltirdim ama umursamadığım için tek yaptığım gülmek oldu. "Çocukların dediği gibi, her *neyse*."

"Senden bahsetmiyordum." Ashael'in sesi keskinleşti. "Babandan bahsediyordum."

Şimdi dikkatimi çekmişti. "Peki ya babam?"

Gülümsemesi bir başarı elde ettiğini gösteriyordu. "Yaşamla ölüm arasındaki nehrin vücut bulmuş halinin, nasıl olup da kendini alçakgönüllü bir kapıcı gibi davranırken bulduğunu hiç merak etmedin mi? Cehennem mi? Yoksa gerçekten annenizin onun ilgisini yasak olan yerlere çekecek kadar uyandıran ilk kişi olduğuna mı inanınız?"

Yaşam ve ölüm arasındaki nehrin vücut bulmuş hali ...

Babam böyle biri miydi? Eski Sümerler ona su tanrısı Enki olarak tapmışlardı. Mısırlılar ona ölümlerin ruhlarını yeraltı dünyasına taşıyan teknenin bekçisi Aken olarak saygı duymuşlardı. Yunanlılar ona Styx nehrinin kayıkçısı Charon diyorlardı ve babamı her gördüğümde, saf karanlıktan oluşan bir nehirde bir kayığın dümenindeydi.

Ama eğer babam buysa, bu beni ne yapıyordu? Cehennem'in yan deresinin doğaüstü eşdeğeri mi?

Ashael'e ölçülü bir bakış attım. "Babam hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

Ashael bıçağı bileğinde gezdirerek görmezden geldiğim boş bardağı onun kanıyla doldurdu. Dolduğunda, başka bir kristal bardağı kanıyla doldurdu. Ve bir tane daha.

"Sana söyledim: Onu içmeyeceğim."

"Ian'ı kontrol etmek istersin diye düşündüm," diye cevap verdi.

"Üzerinde bir vücut kamerası yok, o yüzden bu bir sonraki en iyi şey."

Bununla birlikte Ashael'in gücü patladı ve kanı havaya yükseldi. Kan, dar bir koridorda yürüyen Ian'ın kırmızı kaplı görüntüsüne dönüşmeden önce odanın yarısını kaplayan imkansız miktarlara ulaştı.

Hareketlerine bakılırsa Ian suyun altında değildi, bu yüzden monolitin iç kısmı kuru olmalıydı. Yonah'ın aksine, Ian bizim onu izliyorlardı. Her adımında, kan değişiyor ve bir Ian'ın ve yakın çevresinin gerçek zamanlı görüntüsü. Nefes kesiciydi. -Ve korkutucu.

Ashael bu şekilde herkesi gözetleyebilirdi. Yoksa görebildiği şeyler sınırlı mıydı? Her iki durumda da, Ashael'in kutsal emanetin yerini ve onu kaç vampirin koruduğunu nasıl bildiğini açıklıyordu.

Kanla kaplı iki figür aniden şekillendi ve Ian'ın üzerine atladı. "Eh, sizden daha mı çok var?" Ian bir dokunma büyüsü yapmadan önce kızgınlıkla konuştu. Geriye doğru savrulan saldırganlar yere çarptıklarında şiddetli bir elektrik çarpmış gibi seğirdiler.

Ian onların üzerinden geçti, devam etmeden önce bileğine zayıfça uzanan birini tekmelemek için durakladı.

"Onları o öldürmedi." Ashael'in sesi şaşırması gibiydi. "Neden öldürsün ki?" Başka bir yere bakmadan sordum.

Ashael, sanki ben fark etmemişim gibi, "Ona saldırdılar," dedi.

Gerçekten açıklamam gerekiyor muydu? Elbette vardı, merhamet iblisler için yabancı bir kavramdı. "Kasalarını savunuyorlar. Ian bunu kişisel olarak almazdı. Ayrıca kendisine yanlış yapmayan insanları, onları başka yollarla alt edebilecekse öldürmez."

Şu anda bile Ian'ın parmakları hareket ediyor, başka bir dokunsal büyü oluşturuyordu.

Bir köşeyi döndüğünde, başka bir muhafız ikilisi ona saldırdı. Bu sefer, daha kendisine dokunmadan onları bayılttı ve üzerlerinden atlarken ısıklık çaldı.

Boşuna endişelenmişim. Ian yeni bir hafıza tarafından engellenmiyordu ya da beklenenden daha büyük bir muhalefetle boğuşmuyordu. Henüz ödünç aldığı silahları çekme zahmetine bile girmemişti.

Kutsal bir odaya girmeden önce büyü kullanarak beş muhafızdan daha geçti. Bir sunağı gördüğümde tanıyacak kadar çok sunakta öldürülmüştüm. Bu, yükseltilmiş bir taş kürsünün üzerindeydi ve üzerinde mumyalanmış gibi görünen bir ceset vardı. Kalıntıların üzerinde geniş bir kılıç kadar uzun siyah bir boynuz duruyordu. Ucu sivriydi, kabzası ise ön kolum kadar genişti. Boynuzun ortasındaki çift kıvrıma bakarak Afrika boğa kudu olduğunu tahmin ettim. Eski kültürlerde sık sık silah olarak kullanılırlardı.

Dörtlü yeni muhafız sunağın arkasından fırladı. Ian'ın etrafında sertleşmiş askerlerin hassasiyetiyle döndüler. Ian elini kaldırdı, parmakları başka bir büyü örüyordu. Ne yaptığını anlamış olmalıydılar çünkü ona saldırmak için düzenlerini terk ettiler.

Ian büyüü fırlattı, sonra durdu ve dört muhafızdan sadece üçünü yere serdi. Elini hâlâ kaldırmış olan dördüncüye baktı.

"Timothy mi?" diye sordu inanamayarak.

Tek gördüğüm tamamen Ashael'in kanıyla kaplanmış kaslı bir erkekti, ama konuştuğunda sesi sersemlemiş gibiydi. Ve İngiliz.

"Ian? Sen misin, dostum?"

"Daha iyi bir soru," dedi Ian, sesi şimdi kızgın geliyordu, "neden benim ve diğer arkadaşlarının senin öldüğüne inanmasına izin verdin!"

Bölüm 20

Ian ve Timothy'nin formları, Ashael'in onları oluşturmak için kullandığı kan apartman dairesinin zeminine sıçradığında aniden parçalandı.

"Bekle!" diye bağırdım.

Ashael çekingen bir şekilde el salladı. "Bunu daha fazla tutarak kendimi zayıflatmayacağım. Ayrıca, eğer bu Ian'ın arkadaşıysa, o zaman tehlikede değil, ancak Ian'a neyi koruduklarını söylese, onu *gerçekten bir* daha asla göremezsin."

"Beni rahatsız etmek senin mastürbasyon yapma şeklin mi?" Tersledim. "Yoksa herkese karşı bu kadar mı piçsin?"

Ashael bana güler yüzlü bir gülümseme verdi. "İyi davranıyorum. Piçlik yaptığımda neler yapabileceğimi görmek istemezsin."

Ian'ın en sevdiği repliklerden birini kullanarak, "Ben de sana," dedim.

"Neler yapabileceğini biliyorum," dedi Ashael ipeksi bir sesle. "Tüm gücünü serbest bıraktığın iki seferde de bunu hissettim."

Ne? "Kaç kez kontrolü ele geçirmesine izin verdiğimi bilmek bir yana, diğer doğamı nasıl hissedebilirsin?"

Ashael'in gülümsemesi genişledi. "Tahmin etmedin mi?"

Neyi tahmin etti? Ashael babamın kim olduğunu ve gerçek adımı biliyordu. İlkini Dagon'dan almış olabilirdi ama ikincisini nasıl öğrendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca insanların büyülerinin kökenini de görebiliyordu; herhangi bir iblisin yapabileceğini bilmediğim bir şey, ama bu bana ne söyledi?

Biliyorsam ne olayım.

Diğer doğamdan gelen gücümü kullandığımda bunu hissedebiliyordu. Garip ama ben de onun gücünü hissedebiliyordum, yani ödeştik. Onun kanını içmek beni olması gerektiği kadar sarhoş etmemişti. Buna ne sebep olabilirdi?

Belki de bir melezdi. Eğer bir vampir-iblis meleziyse, bu onun güç dolu aurasını ve olması gerekenden daha az zehirli kanını açıklardı. Açıklayamadığı şey ise Ashael'in nasıl olup da kanı benim suyu manipüle edebildiğimden daha büyük bir beceriyle manipüle edebiliyordu. Bu bir vampir özelliği değildi. Suyu olan yakınlığımı diğer doğama borçluydum.

Buz aniden omurgamdan yukarı sıçradı.

Hiç merak etmediniz mi, yaşam ve ölüm arasındaki nehrin vücut bulmuş hali nasıl oldu da kendini alçakgönüllü bir kapıcı rolünü üstlenirken buldu? Cehennem Kapısı'nın bekçisi mi? Yoksa gerçekten annenizin onun ilgisini yasak olan bir yere çekecek kadar uyandıran ilk kişi olduğuna mı inandınız?

Hayır. Hayır. Olamaz. Olamaz mı?

Eğildim ve parmağımı zemini kaplayan çok sayıdaki kırmızı sıçramalardan birine daldırdım. Bu kez, Ashael'in kanını tattığımda, beklenenden daha az sarhoş edici etkisine odaklanmadım. Bunu ve iblislerin iğrenç tadını bir kenara itip başka bir şey aradım. Tanıdık bir şey.

Onu bulduğumda, umutsuzluk ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla gözlerimi kapattım. Her zaman dışarıda benim gibi birinin daha olabileceğini ummuştum. Artık olduğunu ve onun bir iblis olduğunu biliyordum.

Ya da daha doğrusu, yarım bir iblis. "Kardeşim," dedim gözlerimi açarak.

Ashael'in gülümsemesi sıırıtmaya dönüştü. "Küçük kardeşim."

Konuşmadım. Milyonlarca sorum vardı ama dürüstçe cevap verip vermeyeceğini kim bilebilirdi ki? İblisler güvenilir değildi ... ve karma yine beni kışkırmadan ısıracaktı. Tüm türler arasında, *bununla* akraba olmak zorundaydım! Bağnaz olmanın bir anlamı olmadığını kanıtlıyordu. Küçümsediğiniz şey eninde sonunda kendi ailenize de giriyordu.

"Ne zaman öğrendin?" Sonunda sordum. "Bugün beni madende gördüğünde mi? Yoksa sevgili yaşlı babam gibi, hayatım boyunca beni biliyordun da yine de görmezden mi gelmeye karar verdin?"

Başını öne eğdi. "Dagon, gümüş gözlü bir Buçukluk'un en azılı askerlerinin kanını emdiğine dair hikâyeler anlatmaya başladığında merak ettim elbette. Ama kesin olarak bugün seni gördüğümde anladım."

"Sularını çıkardım, kanlarını değil," diye düzeltiltim.

Homurdandı. "Kanın yüzde doksanından fazlası sudur, bu yüzden ikisini de söktün."

Yeterince doğru. Herhangi bir ortak noktamız olup olmadığını görmek için yüz hatlarını inceledim. Benim altın sarısı ve maviye çalan gümüşü saçlarım onda yoktu ama o saçlarını sadece siyah buklelerini gösterecek şekilde boyamış olabilirdi. Benimki altın sarısı bronzken onun teni koyu kahverengiydi ve benimkiler gümüşken onun gözleri koyu ceviz rengiydi. Ama babamızın çarpıcı güzelliğine sahipti ve Ashael benim yaptığım gibi cazibesini gizlemeye çalışmıyordu. Hayır, Ashael görünüşünü tıpkı Ian'ın kendi görünüşünü sergilediği gibi sergiliyordu.

Erkekler. Birçok güçlü yanları vardı ama incelik nadiren bunlardan biriydi. "Bana gerçek gözlerini göster," dedim. Bütün gerçekler onun benim

Ama yine de kanıt istedim.

"Güvenilmez," dedi Ashael, onayladığı ses tonundan belliydi. "*Bazı* erkekler hakkında temkinli olduğunu bilmek güzel."

Bir Ian azarı daha. Tam bunu nereye sokacağını söyleyecektim ki gözlerindeki kırmızı parıltı delici bir gümüşe dönüştü. Karanlık da arkasında çiçek açtı ve dairenin mobilyalarını bir Dipsiz obsidyen - Ian dönüşümümü tam olarak böyle tarif etmişti. Dönüşüm gerçekleştiğinde aynanın karşısında durmaya ara vermediğim için onu hiç görmemiştim. Ama bu Ashael'in söylediği kişi ve şey olduğunu kanıtlıyordu.

Sonra gözlerindeki gümüş parıltı tekrar doğal rengine döndü. O uhrevi alan yok olurken, önce şizofrenik bir savaş vermem gerekmeyecekti.

"O yarınızı savaşmadan nasıl kilit altına alırsınız?"

Kaşları yukarı kalktı. "Diğer doğanı kilit altında mı tutuyorsun?" Başımı salladığımda Ashael gülmeye başladı. "Sonunda tüm güçlerini kullandığın iki seferde bunu hissetmeme şaşmamalı! Onları koyduğun kafesten patlayarak çıkmak zorunda kalmış olmalılar."

Cevap vermek için ağzımı açtım ve Ian bana doğru ışınlandı, beni yere düşürdü çünkü aynı alanı aniden işgal eden büyük bir erkek bedenine hazırlıklı değildim. Sağ kolunu kullanarak beni yakaladı. Sol kolu vücudundan uzağa doğru uzanmıştı.

Ian, Ashael'e, "İşte lanet olası kornan," diye çıkıştı.

Onu son gördüğümünden beri kafası ve kıyafetleri kan içindeydi. Gömleği de omzundan bileğine kadar yırtılmıştı ve eskiden sert olan boynuzun şimdi Ian'ın sol ön kolunun etrafında birkaç kez kıvrıldığı görülüyordu. Nasıl kıvrılmıştı? Kudu boynuzu bükülmez!

Ashael sanki o da gördüklerine inanamıyormuş gibi kutsal emanete baktı. Sonra güldü, keskin, gıcırtilı bir sesle.

"Komik bir şey göremiyorum," dedi Ian soğuk bir sesle.

"Evet," dedi Ashael, hâlâ kıkırdayarak. "Ve şaka benim üzerimde. Belli ki boynuz senin hakkında Veritas'la aynı fikirde."

"Benim bununla hiçbir ilgim yok," diye itiraz ettim.

"Sen de boynuz da Ian'ın özel olduğunu düşünüyorsunuz." Ashael gülmeyi bırakıp Ian'a sert bir bakış attı. "Buna katılmıyorum ama o boynuz kadar eski olan büyü, sahibini seçer ve sadece nadir, ham güç artı daha fazlası için potansiyel onu çeker."

Kullanıcısını seçer. Bu tür nesneleri duymuştum ama daha önce hiç görmemiştim. "Bu boynuzun *yapıldığını* mı söylüyorsun?"

Ian bana sanki yakın zamanda kafama sert bir darbe almışım gibi baktı. "Bu bir koç boynuzu; bunu lanet olası bir koç yaptı."

"Demek istediği bu değil." Ashael'in bakışları şüphelerimi doğrularcasına benimkileri tuttu. Sonra Ian'a döndü. "Silahların çoğu insanlar tarafından dövülmüştür, ancak seçkin birkaç tanesi tanrılar tarafından yapılmıştır. Thor'un çekici, Arthur'un Excalibur'u, Poseidon'un üç çatal mızrağı ve Apollo'nun yayı gibi ünlü olanları duymuşsundur ama Hang Tuah'ın hançeri, Ninurta'nın gürzü, Huitzilopochtli'nin ışını ... ve Kabil'in boynuzu gibi daha az bilinenleri de var."

Ian homurdandı. "Sakin bana o kurumuş cesedin de Kabil olduğuna inandığını söyleme? Timothy'nin çılgın bir Kabil tarikatına katılmak için nasıl kandırıldığını anlayamıyorum, ama o her zaman hayalperestti-"

"Sunaktaki iskelet Kabil mi?" Şaşkınlıkla araya girdim.

"Eşim öyle iddia ediyor," diye cevap verdi Ian, alaycı bir ses tonuyla. "Ama o, kardeşi Habil'i öldürmenin cezası olarak sonsuza dek kan içmekle lanetlenmiş efsanevi ilk vampir olsa bile, artık benim bekâretim kadar ölü. Yine de, Timothy bunu aldıktan sonra bile onu bırakmadı" -bir başka sallama Ian'ın koluna sarılı boynuzu gösterdi- "ve görünüşe göre *bunun bir* değeri var."

Ashael kaşlarını kaldırdı. "Yardımcıları, doğru kan karışımı verildiğinde Kabil'in tekrar dirileceğini düşünüyor. Vampirlerin iskelet halindeyken yeniden canlandığını gördüm, sanırım bu mümkün."

Sessiz kaldım. Ashael'in, Ian'ın da o insanlardan biri olduğunu bilmesine gerek yoktu.

Kemiklerine kadar dejenere olup sonra yeniden canlanabilen nadir vampirler. Ailesi olsun ya da olmasın, zaten çok şey biliyordu.

Ian'ın gözleri kısıldı. "Doğru kan karışımı derken ne demek istiyorsun?" Omuz silktili. "Yardımcıları pek çok çeşit denedi. Bir bakirenin kanı,

Öldürülenlerin kanı, lanetlilerin kanı, vampir kanı, gulyabani kanı, iblis kanı, yarı tanrı kanı.

Yukarıdakilerin hepsinin sayısız kombinasyonu. Hiçbiri işe yaramadı. Bazıları Kabil'in ilk gulyabaniyi de yarattığından beri sadece üç melezin kanının onu dirilteceğine inanıyor."

Sertleştım, sonra kendimi rahatlamaya zorladım. İyi ki Ashael bana doğru bakmıyordu. Ian'ın kılı bile kıpırdamamıştı ama o da benimle aynı şeyi düşünüyor olmalıydı.

"Üç melez mi?" Ian'ın sesi sudan daha yumuşaktı. "Yani yarı insan, yarı vampir ve yarı hortlak, vampir konseyinin geçenlerde idam ettiği küçük kız gibi mi?"

Ashael bize bilmiş bir bakış attı. "Çabuk davrandılar, değil mi? Onlar mı? Neredeyse konseydeki bazı kişiler, Kabil'in o çocuğun kanı verildiğinde yükselbileceği söylentisini biliyordu."

"Konsey neden Cain gibi sözde rakipsiz güçlere sahip bir vampirin aralarına dönmesini istemesin ki?" Ben de karşı çıktım.

Ashael homurdandı. "Çoğu insanın tanrılarını aralarında istememesiyle aynı sebepten, tüm itirazlar bir yana. Tanrılar takipçilerinin ikiyüzlülüğüne işaret etme eğilimindedir ve çok azı bunu ister."

Tartışmadım. Tarih benim tarafımda olmazdı. Onun yerine, "En iyisi uyuyan tanrıları rahat bırakmak." dedim.

Ian sol kolunu Ashael'e uzattı. "Boynuzun ne istediği umurumda değil. Onu senin için getireceğimi söylemişim, al. Al bakalım."

Ashael kornaya okuyamadığım bir bakış attı. Sonra Ian'ın bakışlarıyla karşılaştı ve sanki onu hiç istememiş gibi gülümsedi. "Ben kimim ki kadim bir kalıntının tercihini tartışayım? Ama sen anlaşmamızın sana düşen kısmını yerine getirdin, ben de kendiminkini yerine getirip seni ve Veritas'ı Yonah'a götüreceğim."

"Bekle." İki adam da döndü. Ian'a "Önce Silver'ı almamız gerek," dedim. "Zaten çok uzun süredir yalnız."

Ashael'in ifadesi karardı. "Başka birini taşımayı kabul *etmedim*."

"İnan bana," dedim kuru bir kahkaha atarak. "Silver'ı gördüğünde umursamayacaksın."

Bölüm 21

Küçük uçak gölette seken bir taş gibi zıplıyordu. Okyanusun yüzeyine biraz daha yaklaşırsak, biz de o meşhur taş gibi batacaktık. Ama Ashael uçağımızla Pasifik arasında güvenli bir mesafe bırakmaktan çok radarın altında kalmakla ilgileniyor gibiydi.

Ashael bizi her yere ışınladı, ben de Yonah'ın evine de ışınlayacağını düşünmüştüm. Yanılmışım. Silver'ı Pennsylvania'dan aldıktan sonra Ashael bizi Kaliforniya'daki küçük, özel bir havaalanına ışınlamıştı. Havaalanı Dışarı çıkardığı Cessna Skyhawk onun uçağı olabilirdi ya da onu çalışıyor olabilirdi. İblisler için ikisi de mümkündü.

Sonra Ashael bizi Pasifik üzerinde uçurdu. Uçuş bir saat öncesine kadar sorunsuz geçmişti. Şimdi başka bir pürüzlü hava parçası Cessna'yı koltuklarımızda zıplamamıza neden olacak kadar sert bir şekilde salladı. Silver sızlandı. Elimi uzattım.

koltuğuna kadar olan kısa mesafeyi güven verici bir şekilde okşadı. Ashael tekrar Simargl'a baktı ve bir an için bakışları yumuşadı. Sonra beni izlerken yakaladı ve soğukkanlı kibirli ifadesi geri döndü.

Çok geç, diye düşündüm eğlenerek. Bunu gördüm.

Ashael'in boynuz gibi göksel yaratılışlı nadide şeylere duyduğu takdir belli ki Simarglları da kapsıyordu. Ve bir iblis tarafından sahiplenilmek gibi korkunç bir deneyim yaşamış olan Silver, Ashael'in yanında garip bir şekilde rahat görünüyordu. Belki de Silver Ashael'in düello soyunu sezdiği içindi? Ne de olsa Silver da babamı ilk görüşte sevmişti.

"Şimdi evcil hayvanınıza tutunmak isteyebilirsiniz," dedi Ashael. "İşler zorlaşmak üzere."

"Daha sert olursa kaza yaparız," diye mırıldandım ama Silver'ı kucağıma aldım.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Ashael yumuşak bir ses tonuyla.

Espriyi bekledim. Ashael bir şey söylemeyince şaka yapmadığını anladım.

"Açıkla," diye uzattı Ian.

Ashael'in yanıtı, "Yonah'ya ulaşmak kolay olsaydı, şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu," oldu. "Yine de, eğer ikinizden biri bu riske itiraz ederse, uçağı geri çeviririm, ama o zaman bu işteki rolüm biter."

Göt herif!

Vampirleri pek bir şey öldüremez ama bir uçak kazası öldürebilir. Ashael'i caydırmak için altımızdaki uçsuz bucaksız okyanusu bile kullanamazdım. İblisler için yakıcı olan o tuzlu suyun bir damlası bile ona değmeden ısınlanıp gidebilirdi.

Ian cep telefonunu çıkardı. Kime mesaj attığını göremedim çünkü çok hızlıydı. Sonra kapattı.

Ian soğukkanlılıkla, "Eğer bu uçuştan geri dönemezsek, dünyanın en güçlü üç vampiri tarafından ölüm için işaretlendiğini düşün," dedi. "Tabii önce ben seni öldürmezsem."

Ashael'in alayı hem zarif hem de küçümseyiciydi. "Sanki beni öldürecek gücün varmış gibi."

Ian'ın kolu Ashael'in boğazına çarptı. Boynuz da dışarı fırladı, ucu artık uzamıştı ve Ashael'in gözüne çok yakındı.

"Bu bir meydan okuma mı?" Ian sordu.

Ashael'in tek bir kası bile oynamadı. Bu da iyi bir şeydi, çünkü boyunduruğun yanlış bir hareketi bizi okyanusa çarpabilirdi.

"Ian," dedim olabildiğince sakın bir ses tonuyla. "Lütfen biz hâlâ *uçaktayken* pilotu bıçaklamayın."

Ian Ashael'e bakmaya devam etti, koçun boynuzu aralarında bükülen, somut bir tehditti. Ian'ın onu nasıl hareket ettirdiğini bilmiyordum, hele böyle bir şekilde. Ama yapmıştı ve Ashael sanki boynuzun ucu iblis zehriyle kaplanmış gibi davranıyordu.

"Veritas'a zarar gelmeyecek," dedi Ashael sonunda, eski alaycılığı gitmişti. "Siz de zarar görmeyeceksiniz," diye ekledi biraz isteksizce. "İkiniz de sağ salim varacaksınız. Size söz veriyorum."

Ian kolunu indirdi. Boynuz, mızrak gibi şeklini kaybederek 3 boyutlu bir kol bandını andırdığı esnek şekline geri döndü. Ashael sihirli emanete okuyamadığım bir bakış attı, sonra "Boyunduruğu tut" dedi ve Cessna'nın direksiyon versiyonunu bıraktı.

Ashael gözlerini kapatıp ellerini kaldırdığında Ian boyunduruğu tuttu. Gücü patlamadan önce ne yaptığını sormaya vaktim olmadı. Kulak zarlarım ani ve patlayıcı basınç değişiminden dolayı yırtıldı. Ian da kulaklarından kan akarken artık duyamadığım bir küfür savurdu. Elleri hâlâ kontrollerin üzerinde sabit duruyordu.

Önümüzde ışık patladı, gökkuşağıyla kaplanmış şimşek gibi görünen renklerin eşzamanlı patlamalarıyla yanıp söndü. Göz kamaştırıcı görüntünün ortasında bir tünel oluştu ve diğer tarafta büyük ve karanlık bir şeyin bir anlık görüntüsünü gösterdi. Ashael gözlerini açtı ve bir eliyle Ian'dan kontrolleri aldı. Diğer hâlâ havadaydı ve tünele/zamansal anomaliye/her neyse ona daha fazla güç akıtıyordu. Sonra bizi dairesel kaleydoskopun içine doğru yönlendirdi.

Küçük uçak o kadar sert sallanıyordu ki, metal çığlık atıyormuş gibi ses çıkarıyordu. Ben de çığlık atmak istedim. Uçak parçalanmadan buna daha fazla dayanamazdı. Etrafa savrulmamızın şiddetinden tavana çarpmasını önlemek için Silver'ı tutmak zorunda kaldım. Yine de başım uçağın yan paneline kan görüp tadana kadar çarptı.

Birden göz kamaştırıcı renk cümbüşü kesildi ve ayın okyanusa ve altındaki adaya gümüşü ışınlar saçtığı sakin bir gökyüzü ortaya çıktı. Ada, tünelin diğer tarafından gördüğüm uzun, heybetli dağ tarafından neredeyse tamamen kaplanmıştı. Cezalandırıcı türbülans da durmuştu ama Ashael bizi tam dağa doğrultup hızımızı artırınca rahatlama hissim bir nefese dönüştü.

"Önümüzdeki büyük dağı görüyorsun, değil mi?" Belki de yanıp sönen ışıklar yüzünden geçici olarak kör olmuştu. . .

"Evet," diye yanıtladı Ashael, kulaklarımın yeniden duyabilecek kadar iyileştiğini kanıtlayarak.

"O zaman neden onu *hedefliyorsun*?" Ben talep ettim.

"Kimse arka koltukta oturan bir şoförü sevmez," diye havalı bir yanıt verdi. İşte bu kadar. Eğer yaşarsak, kardeş katili olacaktım.

Dağa çarpmak yerine içinden geçtik. İşte o zaman bunun, kimsenin gerçek adayı görmesini engellemek için tasarlanmış bir cazibe olduğunu anladım. Pencereden dışarı baktığımda geniş bir kumsal, çok sayıda ağaç ve Ashael uçağı indirip kumsalı hedefleyerek geri dönmeden önce sadece bir anlığına görebildiğim birkaç bina gördüm.

Ona kumun üzerine inmek için çok yumuşak olduğunu söyleme zahmetine girmedim. Bildiğim kadarıyla kum değildi. Muhtemelen bir pistti.

sıradan plaj kumu-

Uçak sert bir iniş yaptı, tekerlekler yumuşak araziye girdikten hemen sonra koptu, evet, kumdu, bunu uçak takla atarken kırık camları patlattığında anladım. Metal ve camlar da sırayla üzerime yağmaya başladı ve başımı o kadar sert çarptım ki kısa bir süre baygınlık geçirdim. Kendime geldiğimde baş aşağı duruyordum ve Silver'ı kollarımla sıkıca kavramıştım, o da inliyordu.

Silver'ı bıraktım. En yakındaki kırılmış açık pencereden dışarı fırladı. Yanımdaki yan kapı aniden yırtıldı ve Ian ortaya çıktı. Emniyet kemerlerimi sökmek için eğildiğinde birçok kesikten kan damlıyordu. Ben düşmeden önce beni yakaladı, yürüyebileceğime dair protestolarımı görmezden geldi. Ashael'in dumanı tüten uçağından birkaç metre uzaklaşana kadar beni yere bırakmayı reddetti. şimdi de yavaş yavaş sürünerek çıkıyorum.

"Onun buraya sağ salim varması konusundaki fikrin bu mu?" Ian sert bir ses tonuyla sordu.

Ashael enkazdan kurtulduktan sonra alnındaki kan çizgisini sildi. "Hepimiz iyiyiz, değil mi?" diye cevap verdiğinde kesiklerinin iyileşmesi tamamlanmıştı.

Bununla birlikte uçak alev aldı. Ian sert bir alaycılıkla "Oh, ne güzel," demeden önce ona sert bir bakış attı.

Kahretsin, bagajım yanmak üzereydi! Muhtemelen kafatasım kırıldığı için başım hâlâ zonkluyordu ama okyanustan bir miktar su çekip uçağın üzerine sıçratmayı başardım. Su alevleri söndürürken yangın dumana dönüştü.

"Yapma!" Ashael dehşete düşmüş bir sesle, "Yapma!" dedi.

"Motordaki tuzlu su endişelenmen gereken en son şey," diye cevap verdim, sonra tüm su uçaktan okyanusa geri akmaya başlayınca durdum.

Gözlerim kısıldı. Ashael *bu* oyunu oynamak istiyordu, ha? Ben çektim uçağa doğru daha fazla su gönderdi, ancak uçak okyanusa öyle bir çarptı ki köpüklendi.

Ashael'e, "Kes şunu," diye çıkıştım.

Solgunlaştı, ki bu tuhaftı. Sinirime dokunmaya *başlamıştı*, ama aramızdaki halat çekme savaşının sulu bir versiyonu için onu katletmezdim.

kardeşler . . . bekle, neye bakıyordu?

Ashael'in bakışlarını takip ettim ve denizde gümüş bir şeyin parladığını gördüm. Ay ışığının bir oyunu değildi; hareketleri çok kesindi. Denize doğru yöneldi.

Kıyı ve deniz köpürerek yoluna devam etti. Sonra denizin o köpüren kısmı uzun, insansı bir şekle dönüştü ve sudan çıkıp önümüzde durdu.

Kahretsin, diye düşündüm, ona bakarken. *Nesin sen?*

Bölüm 22

Yaratık bana baktı. Silver hırlayarak ondan uzaklaştı. Yaratık Simargl'a bir göz attı ve sonra tekrar bana baktı. Bir anda vücudu değişti ve benim görünüşümün tam bir kopyası haline geldi.

"Ne oldu?" Ashael'e fısıldadım.

Bana bir su perisini anımsattı, ama su perileri hayatta kalmak için sürekli sıvıyla temas etmesi gereken küçük yaratıklardı. Bu şey benim sulu bir versiyonuma dönüşmeden önce Ian'dan bir kafa daha uzundu ve dalgaların erişebileceği bir yerde olmasına gerek kalmadan sahilde duruyordu.

"Leviathan." Ashael'in sesi törpülenmişti. "Bu kıyıları korurlar ve onların izni olmadan kimse sulara dokunamaz."

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Bu *daha önce* yardımcı olabilecek bir bilgi," dedim.

"Geldikten on saniye sonra temel bir kuralı çiğneyeceğini nereden bilebilirdim?" Ashael karşılık verdi.

"Yeter." Ian sol kolunu uzattı. Boynuz uzun, karanlık bir kılıca benzeyene kadar düzleşti. Yaratığın başı Ian'a doğru döndü ve gülümsedi.

Buz kemiklerimi kapladı. Eğer mezar gülümseyebilseydi, böyle görünürdü. "Ian," dedi Ashael gözlerini yaratıktan ayırmadan.

"Boynuz

diğer her şey üzerinde işe yarayabilir ama bir Leviathan'a zarar vermez. Onlardan birine dokunursanız sonsuza dek boğulursunuz."

Tamam, bu kulağa korkunç geliyordu. "Onu kızdırmak için yaptığım şeyi nasıl düzeltebilirim?" Ashael'e alçak sesle sordum.

"Özür dilemeyi ve ona bir adak sunmayı dene." Ashael'in ses tonundaki yeni belirsizlikten hoşlanmamıştım. Beni kızdırabilirdi. Ama eğer Leviathan Ashael'i korkuttuysa, hepimiz korkmalıyız.

"*Cimrilik etmeyin,*" diye devam etti Ashael. "Leviathan telepatiktir, bu yüzden sunacağınız şey sizin için çok değerli olmalı."

Dumanı tüten uçağa doğru yürümeye başlarken Leviathan'a baktım ve keskin bir hareketle Ian'ı beni takip etmemesi konusunda uyardım.

"Alanınıza izinsiz girdiğim için gerçekten özür dilerim," dedim uçağın içine uzanırken, valizimi bulmak için bakışlarım yerine elimi kullandım. İçgüdülerim bana yaratıktan başka bir yere bakarsam pişman olacağımı söylüyordu.

"Bu sizin egemenliğinizi ihlal etmektir," diye devam ettim. "Suçumu cehalet içinde işlediğim için af diliyorum. Lütfen" -daha fazla körlemesine uzanarak, en büyük valizimin pürüzsüz kenarlarını hissedene kadar kendimi bükülmüş metal ve camlara kestim- "pişmanlığımın bir göstergesi olarak bu teklifi kabul edin."

Bavulu çıkardım, fermuarını açmak için diz çöktüm. Elim büyük ve sert bir şeye çarpana kadar etrafi yoklarken o yalvaran pozda kaldım. Yavaşça, gizlice yanımda getirdiğim Faery Queen Crimsons'un ışıltılı buketini ortaya çıkarmak için nesnenin etrafına paketlediğim kıyafetleri açtım.

Ian kısa ve keskin bir ses çıkardı. Şimdi bakışlarımı sadece yaratık üzerinde tutmam gerektiğine seviniyordum. Sihirle aşılınmış çiçekleri Leviathan'ın ayaklarının dibine bırakırken Ian'ın yüzünü görmek istemiyordum. Güller ay ışığının huzmelerini kendi kan kırmızısı ışıltılarına katıyor, Leviathan onları eline aldığı anda parıldıyor gibiydi. Başını insana benzer bir şekilde onlara doğru eğdi, sonra bana baktı.

Leviathan telepatiktir, bu yüzden senin için çok değerli bir şey olmalı. . .

Ian'ın bana verdiği tek hediyeden vazgeçmeyi ne kadar istemediğimi hissetmeme izin verdim. Gülleri ilk kez gördüğüm, yapraklarına merakla dokunduğum ve Ian'ın onları ne kadar sevdiğimi görmesine dayanamadığım için istemiyormuş gibi davrandığım anılarımı açtım. Ayrıca onları yanımda götürme pervasızlığı. Yolculuğumuz sırasında işler ters giderse, büyü bir nesneyle suçüstü yakalanabilirdim; bu da bana anında ölüm cezası getirebilirdi. Ama onlardan ayrılmak istememiştim. Güller. Bana çok fazla Ian'ı hatırlatıyorlardı; nadir, şaşırtıcı, tehlikeli ve çok güzel.

Leviathan çiçekleri kendi içine çekti. Bir an için bedeninin sulu örtüsünde parıldadılar, sonra ikisi de denizin içinde kayboldular.

Ashael sesli bir nefes verdi. "Bunlar her neyse, Tanrılara şükürler olsun ki sende vardı."

Teklifim kabul edilmiş olmalı. "Öldürülmeme ya da sonsuza dek boğulmama neden olabilecek bilmem gereken başka bir şey var mı?" Güller yüzünden hissettiğim kayıp duygusunu bastırmaya çalışırken sordum.

Ashael bana güneşli bir gülümseme verdi. "Aklıma gelmiyor."

Ian, Ashael'e öyle bir bakış attı ki, başka biri olsa birkaç adım geri çekilirdi. Sonra uçağa gitti, yanan kalıntılardan kendi bavulunu aldı, benimkini de aldı ve boştaki elini sırtıma koymak için geri döndü.

"Deniz bize yeni ziyaretçiler göndermeden önce iç kesimlere doğru ilerleyelim."

Her doğaüstü türden reddedilmiş insanlarla dolu, sihirli bir şekilde gizlenmiş bir adadan ne beklediğimi bilmiyorum. Kasvetli mağaralar mı? Taş kaleler? Süpermen'in Yalnızlık Kalesi'nin kopyaları mı? Beklentilerim ne olursa olsun, bana Sandals Resort'u anımsatan ve ortaçağdan esintiler taşıyan bir şey içermiyordu.

Bakış açınıza bağlı olarak otel ya da konak olabilecek binaların dış aydınlatmasını şenlik ateşleri oluşturuyordu. Çok renkli kiremit çatılar, kum tonlu duvarlarının üzerine canlı renk sıçramaları ekledi. konutların birçok balkonundan yeşil şelaleler gibi dökülen bitkiler. Ayrıntılı kaydıraklar mozaik döşemeli yüzme havuzlarında son bulurken, kabanalar birçok su rekreasyon alanının etrafında yer kaplamaktadır.

Kesin olan bir şey vardı; o suya dokunmayacaktım. Tek bildiğim, o havuzların bebek Leviathan için kreş olduğuydu.

Ve tüm rekreasyon alanları boştu. Otellerin/konakların sıra sıra dizilmiş pencereleri şenlik ateşlerinin ışıltısını bize geri yansıtıyordu. içeriyi görmek imkansızdı. Yine de binaların içindeki insanların seslerini duyabiliyordum, çok azının kalbi atıyor olsa bile. Havuz alanları boş olabilirdi ama burası terk edilmiş olmaktan çok uzaktı.

Yeni gelenler ada sakinlerini tedirgin ediyor olmalı. Onları suçlayamam. Eğer buradalarsa, kendi türleri ve diğerleri onları "Sen farklısın, bu yüzden beni korkutuyorsun" anlamına gelen nedenler. Aynı insanların ne kadar korkutucu *olduklarını* düşünmek için nadiren duraklamaları ne kadar komik.

güç ya da ayrıcalıklı konumlarından ölüm cezaları veriyorlardı.

Ashael önümüze geçerek, "Yonah bu evde," dedi. "Gelin. Bizi bekliyor olacak-"

Ian, ben daha gözümü kırpamadan Ashael'i kafasından yakalamış, boynuzunu çıkararak iblisin gözünün altından bir inci tanesi gibi kan akıtmıştı. Sadece "*Şimdi ne olacak?*" diye düşünebildiğim yorgunluğun mantıksız tarafına geçtiğimi biliyordum.

"Ne yapıyorsun sen?" Ashael Ian'a tısladı.

"Bir teoriyi test ediyorum." Ian'ın sesi hançerlerin üzerinde kayan ipek gibiydi. "Daha önce dostum Timothy bu boynuzdan sanki kalbine doğrultulmuş saf gümüşmüş gibi geri sıçradı. Sen de uçakta gözüne yaklaştığında hareket etmedin ve şimdi de iblis kemiğinden yapılmamış olmasına rağmen hareket etmiyorsun. Bu boynuzun evrensel olarak ölümcül olduğu anlamına geliyor, değil mi?"

Ashael "Zeki çocuk" diye homurdandığında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Boynuz vampirleri ve iblisleri öldürebilir mi? *Ve* farklı şekillere Sanki kullanıcısının neye ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi boyutlar mı? Ashael'in onu istemesine şaşmamalı! Tanıdığım her savaşçı böyle bir silah için sağ kolunu verirdi, ben de dahil.

"Ne yazık ki kendini özgürlüğe ışınlamayyorsun," diye devam etti Ian. "Sen uçağı düşürdükten sonra Veritas'ı güvenli bir yere götürmeye çalıştığım ve o sulu canavar onu tehdit ettiğinde defalarca öğrendiğim gibi, bu ada buna karşı yazılmış. Yine de mantıklı. Herhangi biri buraya ışınlanabilseydi kimin ortaya çıkacağı belli olmazdı, değil mi?"

Ashael hâlâ Ian'ın içindeki tüm suyu çekip çıkarabilirdi ve Ian bunu bilmiyordu. "Ian, bırak onu," diye başladım.

"Beni öldürmeye çalıştı."

Bu benim protestomu kesti. "Ne?" dedim. Ashael suçlayıcı bakışlarımdan gözlerini kaçırdığında içimi öfke kapladı.

"Evet, başka önemli bir şeyden bahsetmeyi ihmal ederek boynuz." Ian'ın ses tonu, içindeki öfkenin jilet gibi keskinliğine rağmen hafifti. "Yani, onu sahibinden alanın kafasının arkası patlatılacak."

Bu yüzden Ashael, Ian boynuzu bulduktan hemen sonra kanla ürettiği casus kamerasını düşürmüştü! Yorgun değildi. Ashael ihanetinin kanıtını görmemi istememişti, oysa bunu görmezden gelip daha sonra "kaza" diyebilirdi.

"Seni piç kurusu," diyebildim, sesim öfkeyle titriyordu. Ian karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Aynen benim düşüncelerim."

"Vampirler kafa yaralarından kurtulabilir," diye tısladı Ashael.

"Veritas'ı son oyuncağın olarak kullandığın için en azından yakalanmayı ve sorgulanmayı hak ettin."

"Ah, başımdan aldığım yara beni öldürmezdi," diye kabul etti Ian.

"Ama ben savunmasızken diğer muhafızlar öldürebilirdi. Neyse ki benim için

Muhafızlar benim eski bir dostumdu. Dahası, onu ben doğurmuştum ve her vampir türümüzün en büyük günahının efendisine ölümüne ihanet etmek olduğunu bilir. Bu yüzden ben iyileşirken beni güvende tuttu, bu yüzden boynuz kanlı bir evcil hayvan gibi koluma sarılmış halde uyandım.

Neredeyse kafamı kopardıktan sonra benden hoşlandığına karar vermiş olmalı. Daha önce boynuzu benden almayı reddettiğinde Ashael'in bana tuzak kurduğunu biliyordum. Yapmadı çünkü ne olacağını biliyordu, değil mi dostum?"

Ashael'in bakışları bana yerleşmeden önce Ian'a kaydı. Bir bakışıyla her sözünün doğru olduğunu anladım.

"Anlıyorum," dedi Ashael sert bir ses tonuyla. "Ian'ı yıllardır tanırım. O sadece kendini sever. Kimsenin senden faydalanmasına izin vermeyeceğim, özellikle de daha önce pek çok kişiyi kullanıp attığı gibi seni de kullanıp atacak bir adamın-"

Ian boynuzun sivri ucunu Ashael'in gözüne soktu. Ashael titredi ve kararın delikten dumanlar yükseldi. Görüşüm yandı ve boğazım beni boğmaya çalışıyormuş gibi hissettirdi. Yaptığı şey için Ashael'in ölmesini istiyordum ama ... Her zaman bir kardeşe sahip olmayı arzulamıştım.

Bir süre için Tenoch benim ailem olmuştu, sonra onun kaybı beni yıktı ve kabuğuma çekilmeme neden oldu. Şimdi, aniden, bir kardeşim oldu. Sapkın, şovenist bir kardeş, ama Ashael kendi tarzında beni koruduğuna inanıyordu. Eğer Ian onu öldürdüyse, benim de onu görüp göremeyeceğime dair tüm umutlarımı öldürmüştü.

Ashael ile aramızda gizli kan bağımızdan daha derinlere giden gerçek bir aile bağı olabilirdi.

"Ian." Sesim gergin çıkıyordu. "Bırak onu gitsin."

Belki de Ashael ne kadar sıçıp batırdığını fark etmiştir. Bu, onu durdurmak için Ian'ın suyunu neden çekmediğini açıklıyordu. Hayır, Ashael olanları bana bırakıyordu, bu da Ashael'in benden uzak durması için Ian'ı tutuklatıp hapse attırma çabasından daha fazlası olduğunu bir kez daha kanıtıyordu.

Ian bana hayretle baktı. "Bu sersemin yaşamasını mı istiyorsun? Sakın bana onun bariz ilgisine karşılık verdiğini söyleme."

"Asheal benimle ilgileniyor ama senin düşündüğün gibi değil." Gerginliğini azaltmak için boğazımı temizledim. "Ben onun kız kardeşiyim."

"Sen *nesin*?" Boynuzun ucu dondu.

"Kız kardeşi." Bunu yüksek sesle söylemek bir şekilde Ashael'in ihanetinin daha da acı vermesine neden oldu. Geri kalanını çıkarmak için bir nefes aldım. "Daha önce yeteneği sayesinde babamın soyunu bende gördüğünde bunu fark etti. O ... benim babam onun da babası."

Ian koç boynuzunu indirdi ve Ashael'i iterek uzaklaştırdı. İblis tökezlemeden önce kendini yakaladı, ağzını mizahsız bir gülümseme kapladı. "Bir kez daha, yapabileceğini düşündüğümünden daha fazla onur gösteriyorsun. O senin içindeki en iyiyi ortaya çıkarıyor olmalı."

"Ya da Ian'ın gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok," diye düzelttim hemen. "Seraba inandın, bu da Ian'ı o kadar hafife almana neden oldu ki, boynuz geri getirme numaranla onu hapsetmeyi başaramadın. Bunun yerine, bugün seni neredeyse iki kez öldürüyordu."

Ashael başını eğdi. "Anlaşıldı."

"Bunun hallolduğuna sevindim. Bu değil." Ashael'in kasığına onu iki büküm eden bir tekme indirdim. Sonra çenesine indirdiğim aparkata karşılık verdi. Kemikler çatırdadı ve elim yandı ama Ashael'in ağzından kan aktı. *Buna değdi!*

"Ian'ı tekrar tutuklatmaya ya da hapse attırmaya çalışırsan ölürsün," diye hırladım. "Şu anda hayattasın çünkü her zaman bir erkek ya da kız kardeş istedim, ayrıca çarpık iblis zihninde beni koruduğunu sanıyordun. Ama kiminle birlikte olacağıma sen karar veremezsin, bu yüzden gelecekte Ian'ın ayak parmağına bir şey yapmayı planlarsan seni öldürürüm-"

Ian bir sonraki yumruğumu savururken yakaladı. "Sanırım anladı, aşkım."

Ona dik dik baktım. "İki dakika önce onu öldürecektin! Neden şimdi onu koruyorsun?"

Ian'ın ağzında acımasız bir gülümseme belirdi. "Yine de onu öldürmek isterdim, ama bir kız kardeşim olsaydı, benim gibi bir herifin onun yakınında olmasını da istemezdim. Kendim yapacağım bir şey için yeni kayınbiraderimi öldüremem, değil mi? Ayrıca, karşılık bile vermiyor."

Bunu fark etmişim ve bu beni daha da sinirlendirdi. "Hadi, seni cinsiyetçi iblis, dövüş benimle! Dayanamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Yapabileceğini biliyorum ama ben de hep bir kardeş özlemi çektim," diye yanıtladı Ashael, kara gözleri şimdi kıpkırmızı olmuştu. "Perdenin bu tarafında benim tek ailem sensin. Terk edilmiş, anormal ve yalnız hissetmek için senin ömrünün iki katına sahip oldum, bu yüzden biraz kan ve acı, kız kardeşimin affetmek."

Lanet olsun ona, lanet olsun ona, lanet olsun ona! Böyle şeyler söyledikten sonra onu dövmeye nasıl devam edebilirdim? Ve Ashael benim yaşadığımın iki katını yaşadığı için, yaşadıklarımı gerçekten anlayan tek kişi oyken onu nasıl reddedebilirdim?

Ama Ian'ı hapse attırmış ya da daha kötüsünü yapmıştı. Ashael doğaüstü bir şekilde çılgınca bir ağabey korumacılığı duygusuyla hareket etmiş olsa bile bunu görmezden gelemezdim.

Ian'ın kolu omuzlarıma dolandı. "Aile," dedi sohbet eder gibi bir ses tonuyla. "Onlarla birlikte yaşayamazsın, gerçekten ama *gerçekten* istemediğin sürece onları öldüremezsın."

İçimden boğuk bir kahkaha kaçtı. Ian bilmeliydi; çok daha korkunç bir ihanet yüzünden biyolojik babasını öldürmüştü.

"Gitmeni istiyorum Ashael," dedim. "Yüzünü parçalamak istemeden sana bakabilmem için biraz zamana ihtiyacım var" diye ekleyene kadar gözlerinde acı parladı.

"On yıllar mı, yoksa bir yüzyıl mı?" diye sordu ihtiyatla.

Şimdi gülüşüm daha da düzensizdi. Ona göre muhtemelen ikisi de uzun gelmiyordu. Sanırım zamanı bu şekilde ölçmek için hâlâ çok gençtim. "Bir ya da iki yıl demek istemiştım. Göreceğiz bakalım."

O zamana kadar diğer dirilen ruhların izini bulup Dagon'u öldürmüş olurum ya da ölmüş olurum. Her iki durumda da programım belli olacaktı.

Ashael'in bakışları bana dönmeden önce Ian'a kaydı. "Beni ne zaman görmek istersen, bir kadeh kaldır ve sık gittiğim yerlerden birinde adımı söyle. Ian nerede olduklarını biliyor."

"Evet, alkol bazlı çağırma ritüelinizin farkındayım. Çok bin yıllıksınız," diye not ettim.

Ashael buna kısa bir gülümseme verdi. "O güne kadar, o zaman," dedi ve uzaklaştı.

Ian'a dönmeden önce Ashael'i göremeyene kadar bekledim. "Sana onun kardeşim olduğunu söyleyecektim ama ..." Jestim olan biten her şeyi kapsamaya çalışıyordu.

"Onu senin önünde neredeyse öldürene kadar zamanlama doğru değildi, öyle mi?" diye ekledi, alaycı bir gülümseme ağzını kıvrırarak.

"Evet, o."

Ian'ın gülümsemesi soldu. "Zamanlamamız çok kötüydü ama bunu düzelteceğiz."

Ona inanmak istedim. Sadece pek iyimser değildim. Ama sanki şüphe beni aç bir piranha sürüsü gibi kemirmiyormuş gibi gülümsedim.

"Yonah'ı bulalım ve başlayalım o zaman."

Bölüm 23

"Bir vampir, bir iblis ve bir gulyabani havuz alanına girdi" diye bir şaka başlatabilirdim ama yaklaşan üçlünün bize bakışları mizahı desteklemiyordu. Leviathan dolu denizleri geçmeden önce üzerine çarpmanız gereken, cazibeyle gizlenmiş bir adayı görmek için zamansal bir yarık açmak zorunda kaldıktan sonra, Yonah'ın evinin arka avlusunda dolaşan herkesin güvenlik testini çoktan geçtiğini düşünmüştüm ama üç muhafızın ifadelerinden aynı fikirde olmadıkları anlaşılıyordu.

"İsimler," dedi fildişi tenli vampir, kelimeyi renklendiren Rus aksanıyla. Narin yapısı, sarong tarzı elbisesi ya da gür kahverengi saçlarındaki güzel deniz kabuğu tarağı beni yanıltmadı. Görünüşü *hoş ve güzel olduğunu gösteriyordu*.

Kırılabilirdi ama aurasından yayılan güç, "*Beni sınamak senin elinde*" diyordu. "Ian," diye cevap verdi, kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Ariel." Vampir Kanun Koruyucusu ismimi zorlukla kullanabiliyordum. Ayrıca üzerimde herhangi bir cazibe yoktu, bu da mavi gözlü, sarı saçlı iblisin bakışlarını üzerimde gezdirmesine neden oldu.

"Beyoncé gibi vücut, Daenerys Targaryen gibi saç," diye mırıldandı açık bir şehvetle.

"Punisher gibi öfkeliisin," diye karşılık verdim. Takdir eden bir bakış başka bir şeydi ama o şiddetli göz sikmeden sonra bir duşa ihtiyacım varmış gibi hissettim.

"Sen daha gözlerini kıcımdan ayırmadan seni öldürmenin on farklı yolunu hayal eden bir kocayla," diye ekledim, Ian'ın bakışlarındaki yeni, ölümcül parıltıyı görerek.

"Yirmi," diye düzeltti Ian, sesi iyi saplanmış bir bıçak kadar yumuşaktı. "Ve bu kadar az olmasının tek nedeni, yıllardır inkâr ettiği bir şeyi az önce itiraf etmiş olması. haftalar."

Ne dedin? Kahretsin, ona "h" ile başlayan kelimeyi söylemiştim! İhtiyacım olduğunda beni sonsuza dek boğacak bir Leviathan neredeydi?

"Yonah'yı görmeye geldik," dedim, sanki bu Ian'la aramdaki yeni, çatırdayan gerilimi silebilirmiş gibi. "Ashael Yonah'a bizi beklemesini söyledi, o yüzden yolu gösterin ya da kenara çekilin."

Rus vampirin ağzında bir gülümseme belirdi. "Beni takip edin."

Havuzla bakan odaya girdiğimizde Silver arkamızdan koşarak geldi. Sahip olduğu tek dekorasyon veya mobilya, çeşitli standlardaki bitkilerdi. Çıplaklığı, odanın ortasındaki Medusa oymalı büyük taş çeşmeyi öne çıkarıyordu. Efsanenin iddia ettiği gibi çirkin ya da canavarca görünmüyordu. Bu Medusa güzeldi, yılanlar bilinen akılsız tehditleri yerine bağlılıkla başını nazikçe çevreliyordu.

Muhafızlarımız bizi çeşme odasından geçirip kütüphaneye götürdü. Raflar duvarları tavana kadar kaplarken, deri koltuklar odanın ortasındaki açık taş ocağın etrafına dizilmişti. Önce fiskiyeler, şimdi de ateş çukurları. Bir sonraki odada bir çamur tapınağını geçerse, tüm elementler temsil edilecekti.

Rus vampir, "Burada bekle," diyerek geniş koltuklardan birini işaret etti. "Yonah'ı sana getireceğim."

Oturdum, yorgunluk beni düz yatana kadar uzanmaya zorluyordu. Şafak vakti pencereleri altın sarısı çizgilerle yıkasa da bu arzuya direndim. Yeni bir vampir olsaydım, uyumaktan başka seçeneğim olmazdı, ama ben doğan güneşin uyuşturan etkisini binlerce yıl geride bıraktı.

Silver yanımda yere otururken, Ian uzun, zayıf gövdesini kanepemin karşı köşesine katladı. Kollarını kanepenin arkasına dayamış ve bacaklarını önüne uzatmış, tamamen rahatlamış görünüyordu ama gözleri farklı bir hikaye anlatıyordu. Çevremizde taktiksel bir titizlikle dolaşüyor, tehditleri ölçüyor ve avantajları değerlendiriyorlardı.

Ben de neden aynısını yapmadığımı bilmiyordum. Ashael burada güvende olacağımıza dair söz vermişti ama sözünün şaşmaz olduğu pek kanıtlanmamıştı. Yorgundum ama daha önce de yorgunluktan ayaklarımın üzerinde neredeyse ölüyken bile tetikte kalmıştım. Öyleyse neden Ian gibi sarmalanmış ve savaşmaya hazır haldeyken etrafı kolaçan etmiyordum?

Yapmak zorunda değilsin.

Bu gerçek beni bir keskin nişancı mermisi gibi beklenmedik bir şekilde vurdu. Tenoch bana sadece kendime güvenmem gerektiğini öğretmişti ama işler tehlikeli bir hal alırsa Ian'ın beni uyaracağını bildiğim için şu anda elimden gelenin en iyisini yapmak için savaşmıyordum. Ta ki

Böylece, ben savunmasızken hiçbir şeyin beni incitmesine izin vermeyeceği için güvende olduğumu bilerek biraz rahatlayabilirdim.

Güven böyle bir şey miydi?

Eğer öyleyse, acımasız bir günün ardından ılık bir banyoya girmek gibiydi. Kendimi bu görkemli, alışılmadık duyguya kaptırmak istiyordum ama bu aynı zamanda Ian ölümünden döndüğünden beri yaptığım her şey için bir suçlamaydı. Ian'ın hâlâ yüzleşmek zorunda olduğum tehditlerden sağ çıkamayacağını düşünmüştüm ama o korktuğum her zorluğun ve aklıma bile gelmeyen birkaçının üstesinden gelebileceğini fazlasıyla kanıtlamıştı. Artık ona sırtını dayayan bendim, tersi değil.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca kalbimi bir hiç uğruna parçalamıştım, değil mi? *Hiçbir şey için!* Ciddi şekilde psikopatça görünmese, kendimi yumruklamaya başladım.

Ayak sesleri dikkatimi odanın uzak köşesine çekti. Kitap raflarından biri aniden yana yatarak açılıp bir kapıyı ortaya çıkardığında üç muhafızımız yeniden ortaya çıktı. Gizli bir geçit: ne kadar da eski moda. Orta boylu, kel, yeni bir vampir de gizli kitaplık girişinden geldi. Kum rengi bir teni, Romalı burnu, hoş yüz hatları ve yüzücü yapısı vardı. Ian onu görünce ayağa fırladı. Ben de onu takip ettim, dostça niyetimi belli etmek için gülümsedim, çünkü onu Ashael'in dünkü kana bulanmış konferans görüşmesinden tanıyordum.

"Yonah," dedim. "Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum."

Ian'ın elleri hızlı hareketlerle parladı. Bir an için bir büyü yaptığını sandım. Sonra Yonah'ın yüzünü bir gülümseme kapladı ve onun elleri de benzer bir hızla hareket etti.

İşaret dili. ASL ya da bildiğim diğer işaret dillerinden biri değil. Bunu bilmiyordum. Hiç şaşırmadım, Ian biliyordu.

"Bunun aramızda kalması şart," diye bitirdi Ian yüksek sesle, imzalamaya devam ederken. Sözlü kısmı benim yararına olmalı o zaman.

Yonah'nın bakışları beni taradı, saçlarımın üzerinde durdu. Yüzünü kapamadan önce gözlerinde bir tanıma kıvılcımı çaktı. Yine de bu kadarı yeterliydi. Ya babamı gerçek haliyle görmüştü ya da biri ona benden bahsetmişti. Hangisi daha iyiydi? Hiçbir fikrim yoktu.

Yonah bu kez yüksek sesle, "Belli ki seyahatlerinizde zorluklarla karşılaşmışsınız," dedi.

Doğru, Ian'ın kıyafetleri ve saçları hâlâ kan içindeydi. En azından bu, yırtık gömleği ile Ian'ın soluk tenini boyayan kurumuş kahverengimsi kan arasındaki boynuzu görmeyi zorlaştırıyordu.

"Biz de eskortumuzla bir anlaşmazlık yaşadık ve geldikten kısa bir süre sonra Ashael'le yollarımızı ayırdık," dedim, hâlâ hiçbir şey olmamış gibi gülümseyerek.

önemli bir olay meydana gelmişti. "Ama burada olduğumuz için mutluyuz."

Yonah, "Sizi ağırlamaktan memnun oldum," diye cevap verince, odanın çıkışlarında pusuya yatmış olan üç muhafız rahatladı. Sanırım bu Yonah'ın onlara geri çekilmelerini söyleme şekliydi. "Bu akşamki şenliklerimizden önce kendinizi yenilemek isteyeceksiniz, bu yüzden Katsana'nın size odalarınızı göstermesini sağlayacağım. Adamızın yeni üyesi onuruna düzenlediğimiz balo akşam karanlığında başlayacak."

Ian kibarca reddettiğini umduğum bir işaret yaptı. Artık Yonah'la yüz yüze olduğumuza göre, Dagon'un gücünü izole edip edemeyeceğini görmek istedim, böylece bir izleme büyüü formüle edebilirdik. Bir baloya katılmak değil-

"Gerçekten mi?" Yonah yüksek sesle araya girdi.

Ian'dan bir imza daha. Yonah'ın yüz ifadesi kaşlarını çatarak karşılık verdi. Sonra, yorum gerektirmeyen bir hareketle omuz silktilti.

"Akşam karanlığında görüşürüz o zaman," dedi Yonah, başını hafifçe sallayarak.

Ben de başımı salladım. Kahverengi saçlı Rus vampir Katsana başparmağıyla evrensel "beni takip et" işaretini yaptı.

Çıktık. Katsana bizi malikânenin arka tarafındaki bir merdivene götürdü. Yukarı çıkmak yerine aşağı indik. Aşağıya indiğimizde, alışılmadık dekorasyonlar kayboldu, yerlerini bakım koridorları, hizmet odaları ve büyük bir malikânenin/küçük bir otelin bodrumunda bekleyebileceğiniz diğer şeyler aldı. Bu konfor kalıntıları bile yok olana kadar devam ettik, geriye küf ve deniz kokmaya başlayan karanlık bir koridordan başka bir şey kalmamıştı. Silver tüylerini bacaklarımda hissedebileceğim kadar yakınıma bastırdı. Bu yeni ortamdan o da benim kadar hoşlanmamıştı.

İstenmeyen misafirleri öldürmek için harika bir yer neresiydi? Malikânenin altında, kimsenin görmeyeceği ve az önce geçtiğimiz büyük fırın düşünüldüğünde ceset imhasının çok uygun olduğu bir yer.

Ben isteksiz olsam da Ian'ın adımları uzun ve hızlıydı, ta ki Katsana Ian'ın ona çarpmasını engellemek için hızını neredeyse tırıs çevirmek zorunda kalana kadar. Zihinsel bir omuz silkme hareketi yaptım. O zaman bu konuda da Ian'a güvenebilirdim. Ayrıca, bana ve Ian'a karşı sadece bir vampir mi? Katsana'nın müthiş aurası olsun ya da olmasın, bu bir tehdit değildi.

Katsana metal bir kapının önünde durarak, "Buyurun," dedi.

Ian kapıyı iterek açtı ve beton zeminli, boş bir masanın, yarım yapılmış

bir yatağın ve klostrofobisi olan herkeste panik atak yaratacak bir duşun bulunduğu küçük, az ışıklı bir oda ortaya çıktı.

"Bu iş görür," dedi Ian, beni şaşkına çevirerek. Burası onun her zamanki yüksek standartlarına yakın değildi. Bakım işçilerinin mola sırasında kestirdiği bir yere benziyordu.

"Evcil hayvanımızı mutfağa götürün; acıkacaktır," diye devam etti Ian. "Özel bir diyet uyguluyor, yani sadece sebze."

Onu almak için eğildiğinde Katsana ile Silver'ın arasına girdim. "O burada kalacak." Damarlarında uyuşturucunun vampir versiyonu dolaşırken tanımadığım bir vampirin Silver'ı almasına asla izin veremezdim.

Ian homurdandı. "Burası birinin ona zarar vereceği son yer, ama çok iyi. O zaman ona bir tabak sebze getirin."

Katsana'nın burnu kırıştı. "Bunu yapması için başka birini göndereceğim."

"Yeterince iyi." Ian beni neredeyse iterek odaya sokup Silver'a "Kal" dedikten sonra kapıyı kapattığında afallamıştım, o hâlâ koridordaydı.

"Ne oluyor be?" Ben talep ettim.

Ian döndü, gözlerinde vahşi bir karanlık parlıyordu. "Bana yaşattığın şey cehennem, ama artık bitiyor."

Bölüm 24

Şaşkınlığımı gizlemek için hiçbir çaba göstermedim. "Birdenbire bana kızmana neden olacak ne oldu?"

Kahkahası bıçakların birbirini bilemesi gibi ses çıkarıyordu. "Ne oldu? Beni bir genelevde çıplak bıraktın."

Bu pek yeni sayılmazdı. "Ve?"

Boynuzu yakalayıp kolunun üst kısmından söken Ian'ın bakışlarında zümrüt parıldadı. Yere düştü ve görünmez bir sehpanın üzerindeki bir kılıç gibi anında dik bir konuma geldi. Ölümcül sihirli emanete kazara bile olsa dokunmak istemediğim için ondan uzaklaştım.

Ian bana doğru yaklaştı. Odanın küçüklüğü nedeniyle aramızdaki mesafeyi hızla kapattı. "Bu küçük yaratık beni yeni sahibi olarak 'seçmek' dışında başka ne yaptı biliyor musun? Bana tüm anılarımı geri verdi."

Şok beni kekelemeye itti. "Ne? Nasıl?"

Omuzlarımdan tuttu. Gözlerinden yeşil parlıyordu ve aurası o kadar öfkeli bir enerjiyle kıvılcımlanıyordu ki, ona yakın olmak soğan bir arı sürüsünün yanında durmak gibi hissettiriyordu. "Başka ne olursa olsun, boynuz aynı zamanda bir güç yükseltici. Onunla uyandığım anda beni daha da güçlendirdiğini hissettim. Sonra zihnimdeki duvarları yıktı. Tüm anılar geri geldiğinde kafamın tekrar patlayacağını düşündüm ama patlamadı. Belki de boynuz beni korudu, ama her halükarda, son birkaç saattir, paylaştığımız her sırrı, birbirimizin kollarındaki her anı, verdiğimiz tüm sözleri ve söylediğim son sözleri hatırladım, hepsi *beni kanlı bir genelevde çıplak bıraktığını* bilerek!"

Utanç beni tokatladı ama onun öfkesi benimkinin de yüzeye çıkmasına neden oldu. "Seni terk etmek istemedim ama ne yapsaydım? 'Hey, Ian, sen

Beni hatırlamıyorsun ama teknik olarak evliyiz ve tahmin et ne oldu? Konseyin arkadaşının çocuğunu idam etmesine yardım *etmedim*! Onu kurtarmaya yardım ettim çünkü ben gizli bir türler arası, çift ajan Kanun Koruyucusuyum! Ve tabii ki benimle birlikte olduğun için zaten bir kez öldürüldün, ama ikinci seferin cazip olup olmadığını görmek için tekrar öldürülme riskini almak ister misin?"

"Evet." Ses tonu kaynayan bir sudan daha yakıcıydı. "Tam olarak söylemen gereken şey buydu. O zaman seni hatırladığımı söyledim. Belki tüm ayrıntılarıyla değil ama beni dünün çöpüymüşüm gibi bir kenara attıktan sonra bile peşinden koşacak kadar."

Bakışlarındaki acı parıltısıyla öfkem kaçtı. Buna ben sebep olmuştum. Ben ve başka hiç kimse. Boğazım kapandı ve göğsüm eziliyormuş gibi hissedene kadar sıkıştı. Gözyaşlarımla anı, bulanık parıltısı için minnettardım.

Çünkü artık Ian'ın bakışlarıyla karşılaşmaya dayanamıyordum. O ana kadar pişmanlığın fiziksel acı olarak ortaya çıkabileceğini bilmiyordum.

"Ian . . ." Ne diyebilirdim ki? Hiçbir şey yaptığım şeyi geri alamazdı ve daha da kötüsü, şimdi bunu yapmama hiç gerek olmadığını biliyordum. Ama açıklamak zorundaydım.

Öfkelenmeden, alay etmeden ya da mantığa büründürmeden. Bunu ona borçluydum.

Gözlerine baktım, beni koruyan tüm savunmaları bırakırken benimkilerdeki ıstırabı görebilmesini umuyordum. "Tenoch'u kaybettiğimde hissettiğim acıyı asla hissedemeyeceğimi sanıyordum. Sonra sen öldün ve bu beni yıktı. Gerçek anlamda, ortaya çıktığı gibi. Sen o kemik bıçağı gözüne sapladıktan sonra yaptığım şeyi yapabileceğimi bilmiyordum. Bilseydim, seni kurtarmak için bunu daha önce yapardım."

Yanaklarımdan süzölmeye başlayan gözyaşlarımla silerken acı bir kahkaha attım.

"Sen öldükten sonra, o yarının kontrolde kalmasına izin verirdim. Kaybın farkında ama *hissetmiyor*. Onun için her şey soğuk mantık. Sonra Dagon seni geri getirebileceğini söyledi ve ben de haklı olup olmadığını görmek istedim. Böylece kontrolü geri aldım. İlk defa, Dagon yalan söylemiyordu. Babam seni geri getirdi ve o kadar mutlu oldum ki, bunun Dagon'un da yaşayacağı anlamına geldiğini umursamadım bile. Ama sonra beni hatırlamayacağın söylendi."

Nefesim dudaklarımla arasından titreyerek geçti. Ian'ın elleri sanki bana uzanacakmış gibi esnedi ama sonra kendini durdurdu.

"Seni yine kaybettim," diye özetledim, sesim çatlayarak. "Ama bu sefer, diğer yarım beni acıdan korumak için kontrolde değildi. Gerçekten *de* seni terk etmenin tekrar öldürölmeni engellemenin en iyi yolu olduğunu

düşündüm ama bunu kendimi korumak için de yaptım. Yanmakta olan biri gibi, her şeyi daha da kötüleştirmesine rağmen kaçtım. Senin hissettiklerini hissetmemem için her türlü sebebi biliyorum.

Senin için yapıyorum," diye ekledim daha hızlı bir şekilde, kontrolümü kaybetmemek için mücadele ederek. "Ama elimde değil. Seni seviyorum-"

Beni kendine çekti ve ağzı ağızıma yapıştı. Ben de onu öptüm, sanki hiç bırakmayacakmışım gibi başını tuttum. Gözyaşlarımın tadı tuz gibiydi ama onları durduramadım. Hiçbir şeyi durduramadım. Daha önce bastırdığım her şey şimdi içimden fişkırıyordu.

Sadece gömleğini çıkarmak için başını bıraktım. Sonra tırnaklarım sırtında bir yol açarken diğer elim kanla sertleşmiş saçlarına dolandı. Şehvetle ürperdi, dili benimkini şehvetli bir vahşilikle kırbaçladı.

Sert bir yırtık kazağını boynumdan belime kadar yırttığında inledim ve onun Çıplak göğsünü tenime bastırıyordu. Onun her şeyini hissetmek istiyordum ama *lanet* sütyenim beni engelliyordu ve kot pantolonumdan hayattaki her şeyden daha çok nefret ediyordum. Eğer pirokinetik olsaydım, tüm kıyafetlerimiz anında yanıp kül olurdu. Onun çıplak bedenine ihtiyacım vardı ve buna şimdi ihtiyacım vardı.

Kemerini yakaladım ve yırttım.

Çıkardığı ses, ellerimi kavrayıp yanlarımda tutana kadar kendi pantolonumu yırtmama neden oldu. Keskin bir ısırık sütyenimin kopçasını koparmadan önce ağzını boğazımdan göğsüme doğru sürükledi.

Yarıldı ve göğüslerim ortaya çıktı. Ağızı meme ucumun üzerine kapandığında nefesim kesildi, güçlü bir şekilde emmeden önce ucunu döndürdü. Zevk merkezime doğru roket gibi fırladı, ıslanana ve ağrıyana kadar büyüdü. Kıyafetlerimizin geri kalanını yırtabilmek için ellerimi serbest bırakmak için zorladım ama gitmeme izin vermedi. Diğer göğsüme geçti, daha sert, daha uzun emmeden önce onu da emdi, ta ki tenim çok sıkı hissedene, sıcaklık beni yıkayana ve onun içimde olması dışında hiçbir şey düşünemeyene kadar.

"Ön sevişmeyi unut, sana şimdi ihtiyacım var," diye nefes nefese kaldım.

Alçak kahkahasının nefesi aşırı hassas göğüs uçlarıma çarptı. "Sen buna ihtiyaç mı diyorsun? Daha yalvarmıyorsun bile."

Yalvarmak mı? Bu çok uzun sürer!

Bacaklarımı onunkilere doladım ve altından çektim. O düştü, ben de üstüne düştüm ve muzaffer bir hamleyle pantolonunu yırttım. Yuvarlandı ve hınzır bir sırıtışla beni altına hapsetti. Hemen onu elimle tuttum. Uyluklarım ve kemerlerim, onun sert eti en çok acı çektiğim yerime sürtündüğünde haykırdım.

Gözleri kapandı, içinden gırtlaktan bir ses kaçtı. Sonra açıldılar, o kadar parlaktılar ki onlara bakmak acı veriyordu.

"Sonra yalvaracaksın." Beni en az kot pantolonumu belimden bileğime kadar sıyıran sert çekiş kadar heyecanlandıran bir tehdit. "Şu anda benimsin."

Bacaklarımın arasında hareket ettiğinde bütün sinirlerim zıpladı. Ona sahip olmak için o kadar çaresizdim ki, bir inilti benden kaçtı. Sert bir hamle zevki tüm benliğime yayarken ağzı onu yakaladı. Gümüş piercingi en tatlı şekilde yanıyor, sürtünmesi zaten daha fazlası için altında çırpınmama neden olan hisleri artırıyordu. Bir sonraki hamlesinde tırnaklarım sırtını tırmıkladı ve derinlere gömülürken klitorisime sürtündüğünde

İçimdeki çifte coşku patlaması benden bir çığlık kopardı.

Öpücüğü bunu bastırdı. Bir sonraki hamlesi de aynı sertlikteydi ama daha yavaştı, benim onu tutamayacak kadar ince hissedene kadar zevki dışarı çıkardı. Kalçalarını kavradım ve bir başka yavaş, derin itiş içimdeki bantları sarsıcı bir şekilde sıkılaştırırken haykırdım. Ellerimin altındaki kaslarının kasılması, her bir öpücüğü, bedenini bedenime yaslaması ve o sert, kıvrımlı itişler ... Susuzluktan ölüyordum ve şimdi boğuluyordum.

Ağzının tamamen bastıramadığı bir çığlıkla boşalmam için sadece bir itiş daha gerekti. Kalçaları bükülerek beni sarsan coşkuyu uzatırken, tüm uzuvlarım aniden baygın ve ağır hissetti. Ne dediğini anlayamadığım bir şeyler mırıldandı, sonra ağzı ve vücudunun mutluluk veren ağırlığı kayboldu.

Bacaklarımın arasından aşağı kaymadan önce itiraz edecek zamanım olmadı. Sonra dili hâlâ nabız gibi atan ve doruktan karıncalanan etlerimi yakarken nefesim kesildi. Doğrulamaya çalıştım ama beni geri itti, beni tutmak için kalçalarımı sıkıca kavradı.

Dili üzerimde gezinirken zar zor düşünebiliyordum, hafızasının gerçekten geri döndüğünü kanıtlıyordu çünkü en hassas noktalarımı vahşice bir doğrulukla buldu. Kalçalarım erotik barajın altında sallandı ve yakında, ben

sesim hiperventilasyon gibi çıkana kadar nefes nefese kalıyordum.

"Beni yalvartacaksın, değil mi?" İnledim.

Karanlık bir kahkaha titreyen bedenimle alay etti. "Sana yapacağımı söylemiştim. Ayrıca, senin tadını özledim."

Benden nefes nefese bir ses kaçtı. "Her şeyi kaçırdım."

Dilini bir kez daha sertçe çevirince sanki çekmiş gibi sırtımı yerden kaldırdı. "O kadar hızlı boşaldın ki, buna inanıyorum," diye mırıldandığını duydum.

Ağzının uyandırdığı patlayıcı hisler bile beni yanlış anladığını söylememi engelleyemedi. "Seninle seks ne kadar harika olsa da"-benim "Seninle ilgili özlediğim şeylerin en küçüğü bu, Ian."

Durdu, bakışlarında zar zor dizginlenen bir vahşilik vardı. Doğrudum ve bu sefer beni durdurmadı. Saçlarından tuttum ve onu öne doğru çekerken aşağı kaydım. Vücudu benimkini örttü ve bacaklarımı açtım, beni en keskin türden bir coşkuyla dolduran itiş memnuniyetle karşıladım. Sonra onu ağzında zevkimin tuzlu balının tadı kalmayana kadar öptüm.

"Seni asla terk etmemeliydim." Sonunda uzaklaştığımda gerçek beni telaş içinde bıraktı. "Çok ama çok üzgünüm."

Daha önce de sıkı kavramıştı. Bu sefer, morarmaya başladı. Onun yeni Sertlik sadece zevki daha da yoğunlaştırdı. Kendimi ona bıraktım, tırnaklarımla ve omzuna batırdığım dişlerimle ona daha fazlasını istediğimi söyledim.

Bana daha fazlasını verdi, ta ki ben inanılmaz bir zevk ve hızlı bir acı arasında dans eden hisler içinde kaybolana kadar. Onun kanı tırnaklarımı ve dudaklarımı boyarken, benim kanım da onun ağzını kaplamıştı, "Seni asla terk etmeyeceğim" diye yemin ettiğimde. Yine," diye uzun uzun inledi.

Saçlarımı kavradı ve kendisini bir heykele dönüşmüş gibi hissettiren bir ani duruşla durdu. "Şu anda hissettiğinden daha fazlası üzerine yemin et."

Vücudum aşırı bir his yüklemesinden dolayı zonkluyordu ve onun iblis lekeli kanını içtiğim için hafifçe sersemlemiştim, ama o anda beynime bir kova buzlu su atmış gibi zihnim berraklaştı. Daha sonra zorla verdiğimi söyleyemeyeceğim ya da sadece bir "teknik ayrıntı" olarak geçiştirmeye çalışamayacağım bir söz istedi. Bundan sonra ne söylersem söyleyeyim, ciddi olsam iyi olur.

Avucumu bir dişin üzerinde gezdirirken gözlerinin içine baktım ve hâlâ kucağında olduğum için damlayan kanın ikimizin de üzerine düşmesine izin verdim.

"Kanım üzerine yemin ederim Ian, seni bir daha asla terk etmeyeceğim."

Bakışlarında acımasızlığa varan bir kararlılık parladı. "Seni bu konuda tutacağım. Şimdi"-hareketsizliği, içimi bir ateş dalgası gibi ısıtan bir kavisle sona erdi-"bakalım bu güçlendirilmiş odanın Yonah'ın söz verdiği kadar herkesten uzak olup olmadığını anlamak için yeterince yüksek sesle çığlık atmanı sağlayabilecek miyim?"

İçimden kahkahalar yükseldi. Bu yüzden mi malikanenin çok daha güzel odaları yerine bu köhne delikteydik?

Kollarım ona daha sıkı sarıldı. "Hadi," dedim, "ne de olsa bana kırık bir yatak sözü vermiştin."

Bölüm 25

Baloya geç kalmıştık. Sadece seks yaptığımız için değil, gerçi yatak *paramparçaydı* ve duvarlarda artık vücut büyüklüğünde birkaç çukur vardı. Hayır, geç kalmıştık çünkü Ian'ın kollarında uyuyakalana ve tam sekiz saat sonra uyanana kadar ne kadar bitkin olduğumu fark etmemiştim.

Ian ben uyurken bir ara Silver'ı içeri almış. Bunca zamandır koridorda sıkışıp kalmış olsaydı kendimi çok kötü hissederdim. Ian ve ben giyinirken odanın korna ve yatak kalıntılarından en uzak köşesinde uyuyordu.

Bu yolculuk için birçok şey getirmiştim ama balo elbisesi getirmeyi düşünmemiştim. Meğer hiç önemi yokmuş. Katsana bana seçmem için dört tane getirdi. Dar kare korsajlı ve geniş, sallanan etekli, ortada bir kuğu kanadının zarafetiyle birleşen straplez olanı seçtim. Bedenden uyluğun ortasına kadar en koyu çivit rengindeydi, daha sonra parıldayan bir gümüş rengine boyanmıştı. Bana ay ışığıyla yıkanan denizi hatırlatıyordu; buralarda tehlikeli ama yine de güzel.

Ian smokinini hazırlamıştı, yani öngörüsü sayesinde Bir tane ödünç al. Onunki siyahtı ve beyaz bir kravatı vardı; renk vurgusu olarak sadece kumral saçları ve yakut kol düğmeleri kalmıştı. Bu zarif takımın içinde yaklaşılmaz derecede muhteşem görünüyordu. Kol düğmelerinin yeni gümüş ve yakuttan yapılmış sik piercingiyle uyumlu olduğunu sadece ben biliyordum. Ian en zarif haliyle bile asla evcilleştirilemezdi.

"Gecenin geri kalanını burada geçirmemizi tercih ederdim ama Yonah baloya katılmamız konusunda ısrarcıydı," dedi Ian görünüşümün son rötuşlarını yaparken. "Adaya yeni gelen birinin gelişini kutladıklarını söyledi. Sanırım bunu bir parti haline getirmek yeni gelenlerin kendilerini daha az

reddedilenler için bir hapishaneye gelmişler ve daha çok yeni bir yuva bulmuşlar gibi. Yonah'ı köşeye sıkıştırıp büyüü yapmaya ikna etmeden önce birkaç saat boyunca herkesle iyi geçineceğiz."

Saçımı bu durum için yeterince resmi olan bir düğümle topladım. Bu aynı zamanda baloya ince, keskin gümüş bir sopa getirmemi de sağladı. Silah olarak kullanılabilse bile bir kadının saç tokasını çok az kişi fark ederdi. "Yonah'ın büyüü yapabileceğinden eminsin ama bana nedenini hiç söylemedin."

"Yonah eski bir iblis prensi." Ian'ın ses tonu o kadar rahattı ki saçımın açık ya da kapalı olmasından bahsediyor olabilirdi. "Bu yüzden başına şaşırtıcı bir ödül kondu. İblisler kendilerine ihanet edilmesinden hoşlanmazlar ve Yonah kardeşlerini öyle bir arkadan bıçaklama zaferiyle terk etti ki, onu tanıyan herkesi öldürdüler, aşağılayıcı serpinti."

Bu Yonah'ı neden daha önce duymadığımı açıklıyor! Yonah'ın bir vampir olduğunu düşünerek ne kadar da yanılmışım. Başka bir tür olduğu halde kendini başka bir tür gibi hissettirecek şekilde bunu gizlemeyi nasıl başarmıştı? Bu öğrenmem gereken bir numaraydı.

Ian sözlerine şöyle devam etti: "Tabii ki, hala etrafta olan birini tamamen silmek mümkün değil." "Toplu katliama rağmen, Yonah'ın söylentileri hala ortalıkta dolaşıyordu. Gizli bir sığınağı olduğuna dair hikayeler de öyle. Eski sevgililerimden biri bu hikayeleri benimle paylaştı. Başkalarıyla da paylaştı ve bu yüzden gözleri oyuldu" diye ekledi.

"İblisler hâlâ Yonah'ın adının ortalıkta dolaşmasından hoşlanmıyor."

Ian Yonah'tan ilk bahsettiğinde Ashael'in bu kadar içgüdüsel bir şekilde tepki vermesine şaşmamalı. Eğer Ian Ashael'i sınamak için başka bir iblis tarafından gönderildiyse, daha azı bile onun üzerinde şüphe uyandırır. *Biliyorum, Yonah'ı reddetmek zorundasın, demişti Ian. Yonah'la hala dost olduğunuzun ortaya çıkmasına izin veremem.*

İblis dünyasının en çok aranan adamı, sen olabilir misin?

Ama üvey kardeşim dünyanın en çok aranan kaçağıyla arkadaş *olmuştu*. Dahası, Yonah'ın Ashael'in Ian ve beni buraya getirmesini ne kadar kolay kabul ettiğine bakılırsa, Ashael başka insanları da Yonah'ın adasına götürmüş olmalıydı.

Çok farklı yetiştirilme tarzlarımıza ve bizi ayıran binlerce yıla rağmen, ikimiz de aynı şeyi yapıyorduk: türümüzün diğer yarısını yöneten yasalar tarafından haksız yere mahkûm edilen insanları barındırmak.

Belki bir gün Ashael ile benim de ortak bir arkadaşlığımız olabilir. Garip bir şekilde, kendimi öyle umarken buldum. Bu arada . . .

"Ne düşünüyorsun? Safir mi, inci küpeler mi?" İkisinden birini kulağımın yanında tutarak sordum.

Ian bavulundan ince, dikdörtgen bir kutu çıkararak, "İkisi de değil," diye cevap verdi. "Bunları tavsiye ederim."

Kutuyu açtı. Üç katmanlı elmas avize küpeler ışığı sanki o ana kadar kovalıyormuş gibi yakaladı. Her biri kusursuzdu.

Taş platinle kaplanmıştı, en büyükleri tabanda yer alıyordu ve uçta parıldayan damlalar halinde daralıyordu. Ağzım birden kurudu. Mücevher kutusu yeni görünüyor ve yeni kokuyordu. Bu Ian'ın tesadüfen bulduğu bir şey değildi.

"Bunları ne zaman aldınız?"

"Birkaç hafta önce," diye cevap verdi, gözlerinde adını koyamadığım bir parıltı vardı.

Utanç beni tekrar tokatladı. Bana Faery Queen Crimsons ve bu küpeleri almıştı, üstelik ben onun mesajlarını okumayı bile reddederken. Bunu nasıl telafi edebilirdim?

Bir yolunu bulurdum. Diğer küpelerimi seyahat çantama geri koydum. "Çok güzeller, Ian. Teşekkür ederim."

Küpeleri kulağıma kendisi taktı. İşi bittiğinde aynaya baktım. Dalgalandırdığım saçlarım onları maksimum etkiyle gösteriyordu ve o kadar muhteşemlerdi ki kolye takmamaya karar verdim. Bu küpelerle yarışacak herhangi bir şey kaybedecekti.

Ian rahat bir ses tonuyla, "Bu elbiseyi Katsana'ya parçalar halinde geri vermek istemiyorsan," dedi, "işimizi bitirir bitirmez çıkar. Bunları aldığında seni sadece bunları giyerken göreceğime yemin etmiştim. Bu gece bu sözümü yerine getirmek niyetindeyim."

Bunu gerçekleştirmek için neredeyse elbiseyi çıkaracaktım ama hava kararalı bir saat olmuştu bile. Eğer biraz daha oyalanırsak, "modaya uygun geç" penceresini kapatarak büyük bir iyiliğe ihtiyacımız olan aynı ev sahibine hakaret etmiş oluruz.

Hâlâ elbiseyi yırtıp atmak istiyordum.

Ian eğildi, dudakları boğazıma değmeden önce derin bir nefes aldı. "Her ne düşünüyorsan, düşünmeye devam et," diye mırıldandı. "Arzu, bir fırtınanın ortasında durmak gibi olana kadar kokunu keskinleştirir, şimşek çakarken yağmur beni kırbaçlar ..."

"Dur," diye nefes aldım, ihtiyacım sesimi soluklaştırıyordu. "Yoksa topu kaçıracağız, Yonah'ı kızdıracağız ve Dagon'u izleme şansımızı kaybedeceğiz ve

diğer dirilen ruhlar."

Geri çekildi ama gözlerindeki sıcaklık hareket etmemi imkânsız hale getirdi. İpler beni daha güvenli bir şekilde tutamazdı.

"Bir saat." Sesi gergindi. "O zaman en yakın tuvaleti bul. Seninle orada buluşuruz."

Sadece başımı salladım, sonra cep telefonuma altmış dakika için bir hatırlatma koydum. Bakışlarında hâlâ ateş yanıyordu ama mükemmel bir beyefendi gibi kapıyı açtı.

"Baloya o zaman."

Bölüm 26

"Balo "nun esnek bir terim olduğunu çabucak öğrendim. Malikânenin ana katına çıktığımızda bizi karşılayan manzarayı "fantezi" daha doğru tanımlıyordu. Dışarıda hâlâ şenlik ateşleri yanıyordu ama başka pek az şey aynı kalmıştı.

Tüm kabanalar ve kaydırakların çoğu artık yoktu ve havuz alanının etrafında birkaç açık çadır oluşturan ipek kumaşlar için geniş bir alan bırakılmıştı. Şampanya fıskiyeleleri ve kan fıskiyeleleri yerden yükseliyordu, kızarmış et, makarnalar, peynirler, sebzeler, meyveler ve tatlılardan oluşan sabit kuleler ise yenilebilir süslemeleri oluşturunuyordu. Kuleler, ne kadar çok insan kendilerine bu cömertlikten yardım etse de asla devrilmedi ve bir sürü insan vardı. Yüzlerce.

Bu, partinin sadece bir katıydı. Resmi giyimli insanlardan oluşan bir sırayı takip ederek ikinci kata çıktık ve burada bir orkestra *The Phantom of the Opera'nın* en ünlü müziklerinden birini çaldı. Orkestranın tavana yakın bir yerde süzülürken kendi kendine çalan enstrümanlardan oluşması dışında bu alışılmadık bir şey değildi. Vampirler, hortlaklar, iblisler ve insanlar altlarında dans ediyor, gülüyor ve birbirlerine karışıyor, bu kadar çok farklı tür varken hiç görmediğim bir rahatlıkla etkileşime giriyorlardı.

Buradaki tek doğaüstü varlıklar onlar değildi. Saçlarında küçük beyaz ışıklar olan mavi tenli insanların ne olduğunu bilmiyordum. Ya da bana çocukluğumdaki Sümer Anunnaki tanrılarının oymalarını hatırlatan uzun boylu, kanatlı insanların ne olduğunu bilmiyordum ama onlar da farklı doğaüstü türlerin bir araya gelmesinde olağandışı bir şey yokmuş gibi diğerleriyle sohbet ediyorlardı.

Bir alkış patlaması dikkatimizi balo salonunun sonuna, deniz manzarasına açılan muazzam bir balkona yöneltti. Bir kalabalık

Bizim görüş alanımızın dışında bir şeyi izlemek için orada toplanmışlardı. Ian ve ben neye baktıklarını görmek için yanlarına gittik.

Balkona çıktığımızda Leviathan'ın dalgaların üzerinde dans ettiğini gördük. Sulu bedenleri müzikle mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu.

spot ışıkları suyun o bölümünü gösteriyordu. Sıçradılar ve döndüler, Diğer Leviathan ise aralarında zahmetsizce süzülen farklı deniz canlılarına dönüşüyordu. Daha önce hiç bu kadar şaşırtıcı derecede zarif bir şey görmemiştim. Sanki yükselen müzik Leviathan'ın güzel, akışkan formlarında tezahür ediyordu. "The Leviathan" şarkısının son kreşendosuna kadar perçinlenmiş bir şekilde izledim.

Gecenin Müziği" sessizliğe gömüldü ve Leviathan dalgaların arasında eriyerek gözden kayboldu.

İzleyenlerden alkış koptu. Ben de katıldım. Leviathan'ın büyüleyici su gösterisinin yanında, yüzen fiskiyelerden birinden şampanya kadehini doldururken etrafta dolaşan Medusa heykeli sönük kalıyordu.

Kıyaslandığımda *ben* de sönük kalıyordum. Burada yarı göksel doğam beni korkulacak, nefret edilecek, hayran olunacak ya da hatta fark edilecek biri yapmıyordu. Ben sadece birçok sıradışı yaratıktan biriydim, bazılarından daha ilginç ve çok daha az diğerlerinden daha dikkat çekici.

"Titriyorsun," dedi Ian ve beni balkondaki kalabalıktan uzaklaştırdı.

"Hayatım boyunca ne olduğumu saklamak zorunda kaldım ve birdenbire sıradan biri oldum." Sesimdeki şaşkınlığı bastıramadım. "Tam bir yeraltı dünyasının kızı moduna girsem bile, bu insanların korkacağını sanmıyorum. Hatta bazıları esneyebilir bile!"

Ian homurdandı. "Bundan şüpheliyim ama ne demek istediğini anlıyorum. Çok özgür hissettiriyor olmalı." "Evet," dedim öyle bir vurguyla ki kaşları havaya kalktı.

"Burada kalıcı olarak kalmak istediğini mi söylüyorsun?" Bunu reddetmek için ağzımı açtım ve durdum.

Öyle mi yaptım? Yapabilirdim, çünkü adaya giriş şartı kendi türünüz tarafından reddedilmenizdi. Yonah'a ne olduğumu gösterdiğim anda bunu halletmiştim. Ian'ın da vardı, artık kısmi iblis güçlerine sahip bir vampirdi. Her şeye rağmen

Yonah, Ian ve benim buraya sığınmak için geldiğimizi düşünüyordu.

Ashael Yonah'ya iki sığınmacı getirdiğini söylemişti. Yalnızca Yonah'tan çabucak gitmeden önce kendileri için bir büyü yapmasını isteyen iki kişiyi getirdiğini söylememişti.

Ya Ian, Silver ve ben burada kalsaydık, Dagon'dan ve bizi öldürmeye çalışan diğer herkesten güvende *olsaydık*? Ya hiçbirimizin bir daha ne olduğumuzu saklamak zorunda kalmayacağı bir hayat kursaydık?

"Fikri beğendin," dedi Ian, yüz hatlarında hiç şaşkınlık yoktu.

İç çekişim en derin yerimden geldi. "Çok seviyorum ama yapamam. Babama bir yemin ettim. Etmemiş olsaydım bile, Dagon ondan aldıkları gücü geri kazanmak için diğer dirilen ruhları öldürmeye çalışacaktı ve bazıları senin gibi masum olabilirdi."

"Ben masum değildim," dedi Ian, gülümsemesi alaycıydı. "Ama kandırıldım ve Dagon onları da kandırdıysa, o insanlara yaşama şansını çok görmemeliyim. Ayrıca" -bakışları bilerek döndü- "sen hayatının çoğunu Güçsüzlere yardım edebilmek için kendini güçlü bir konuma getirdin. Burada saklanmak için onlardan vazgeçmeyeceksin."

"Muhtemelen hayır," diye kabul ettim, sonra ağzımı alaycı bir gülümseme kapladı. "Ama bir kız hayal kurabilir, değil mi?"

Beni dans pistine götürürken kahkahası cazip bir kucaklama gibi etrafımı sardı. Yüzen enstrümanlar operadan bir vals şarkısı. Hiç şaşırmadım: Ian sanki dans etmek için doğmuş gibi hareket ediyordu. "Kötü olduğun bir şey var mı?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Bekârlık," diye cevap verdi, sahte bir ürpertiyle. "Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca ihmalin parçalarımı çürüteceğini düşündüm."

İçimde sıcak bir şeyler parlarken bile gözlerimi deviriyordum. Ayrı kaldığımız süre boyunca başka biriyle rahatlamaya çalışıp çalışmadığını sormamıştım.

Çünkü cevabın evet olmasını bekliyordum. Eleştirmek için bir nedenim olduğundan değil. Birinden sadakatini talep ederken aynı zamanda onu terk edemezsiniz.

"Haftalarca seks yapmamak bir şey değil," dedim daha derin duygularımı gizlemek için. Ona daha önce onu sevdiğimi söylediğim ve onun da buna karşılık vermediği gözümünden kaçmamıştı. Evet, Ian bana değer veriyordu ama duygusal olarak benim olduğum yerde değildi ve bunu ona sürekli hatırlatmama gerek yoktu.

Sırf tepkisini görmek için, "Ben de yıllarca kullanmadım," diye ekledim. "Hatta bazen on yıllarca."

Yüz hatlarında bir dehşet ifadesi belirdi. Sonra bu ifade kayboldu ve bakışlarında yırtıcı bir ışık parladı. "Umarım korkunç cinsel oruçlarınızdan zevk almışsınızdır, çünkü bitti. Aslında, önümüzdeki on dakika bile dayanamayacaksınız."

Cep telefonumun alarmını kontrol eder gibi yaptım. "Üzgünüm ama

yirmi altı dakika daha bekâr kalacağım."

Eğildi, ağzı boğazımın üzerinde kayarak nabzımın olması gereken hassas çukura ulaştı. "Hayır, yok." Dişleri hafifçe o noktayı sıyırdı. Tüylerim diken diken oldu. "Bunun üzerinde iki gevşeklik gördüm Seviye," diye devam etti, nefesi tüylerin fırçalanması gibi kulağıma dokunana kadar ilerledi. "Birini seç ve git. Ben hemen arkada olacağım."

"Her zaman odamıza geri dönebiliriz," dedim, dili kulağımın arkasındaki hassas şeridi izlerken bir nefesi bastırarak.

"Çok uzak." İçimi ısıtan bir hırıltı.

Başka bir şey söylemeden kollarından ayrıldım ve en yakın banyoya yöneldim. Balo salonuna ilk girdiğimizde yerlerini işaretleyen tek kişi Ian değildi.

İçeride iki insan kadın vardı, biri ruj sürüyor, diğeri saçlarıyla oynuyordu. "İkiniz de muhteşem görünüyorsunuz," dedim onlara, bakışlarımı yeşille aydınlatarak. "Şimdi gidin ve harika bir gece geçirin."

Topuklarının üzerinde döndüler ve dışarı çıktılar, biri "*Çok güzel* görünüyorsun" derken, diğeri kadınların hissetmelerine pek izin vermedikleri türden bir özgüvenle "Biliyorum, sen de öyle!" diye cevap verdi. Ben yapmadım

Daha fazla kalp atışı duymak istemiyordum ama yine de birilerini kontrol etmek için tuvalet kabinlerinin altına bakmak üzere eğildim. Boştu.

Doğrulduğumda Ian arkamdaydı ve çoktan kapının kilidini çevirmişti.

İç çamaşırlarımı aşağı çekmek için elbisemin geniş eteğinin altına uzanırken ona baktım. Ceketinin düğmelerini açtı ve pantolonunun kemerini çözdü, külotum ayaklarının dibine indiğinde bakışları alev alev yanıyordu.

"Sadece bu seferlik," diye mırıldandı, beni kaldırıp tezgahın üzerine koydu. "Kontrolünü bırakma."

Bacaklarımı beline doladım, zaten beklentiyle ıslanmıştım. "Göreceğiz bakalım."

Bölüm 27

Daha önce doğaçlama seksten sonra temizlenmek için bir yabancının yarı umumi tuvalet kabinini hiç kullanmamıştım. Kimse beni mahremiyet için beklemenin bir seçenek olmadığı bir noktaya kadar tahrik etmemişti. Çoğu kültür utanmamı beklerdi, özellikle de Ian kapıyı açıp giderken onlara doygun bir sırıtış attığında dışarıda bekleyen kadınların kilitli kapının nedeni konusunda hiçbir şüpheleri olmadığından. Ama ben utanmadım. Temizlenmek için en yakın tuvalete girmeden önce neredeyse başımı eğecektim.

Ian çok güzeldi, o kadınların bunu anlaması gerekirdi. Anlamadıysa da bu benim sorunum değildi. Evin tek bir demirbaşını bile kırmamıştık. ve tezgah, mermerde sadece yeni bir çatlakla kurtulmuştu. Bunun nasıl bir kontrol gerektirdiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu. İkimiz de elimiz ayağımız bağlı olsaydık daha fazla zaptedilemezdik.

Ve akıllara durgunluk vericiydi. Hafıza kaybından önce beni bağlamayı denemişti ama geçmişimden gelen gölgeler bunu mahvetmişti. Şimdi Ian'ın sihirli bağları çözmesi için sabırsızlanıyordum. İçimdeki her şey kontrolden çıkarken zapt edilmek hoşuma gitmişti ve o da bu odayı bozulmamış halde tutmak için beni zapt etmek zorunda kalmıştı.

Temizliğimi bitirdim, sonra dışarı çıkıp ellerimi yıkadım. Banyo şimdi boştu, diğer kadınlar benden daha az zaman alıyordu. Makyajımı düzeltmeyi ve saçımı tekrar düğümlemeyi henüz bitirmiştım ki kapı açıldı ve koyu mor bir balo elbisesi giymiş siyah saçlı hoş bir kadın içeri girdi.

Tezgâhta kaybolmadan önce bana kibarca gülümsedi. Ben de gülümsedim ama kısa ve ilgisiz bakışım aniden beynimi tanıma ateşiyle tutuşturunca gülümsemem dondu.

Bunca zaman sonra bile o ipeksi uzun siyah saçları, berrak kahverengi gözleri ve benimkiyle aynı altın-bronz tonundaki teni tanıyordum. Ama bu olamazdı. Ereshki binlerce yıl önce ölmüştü ve ahırdaki kadının insan olduğu kesindi. Kalp atışları ve işeme sesi de bunu kanıtlıyordu.

Yine de, bastırmak için elimden geleni yaptığım anılar bana çarptı. *Ereshki'nin kafesime ilk girdiğindeki tereddütlü gülümsemesi. Sık sık sırtmalarla, alaycı bakışlarla ve sırtışılarla alay edilmişim ama ondan önce hiç kimse bana nezaketle gülümsememişti.*

Bir sifon sesi duyuldu, sonra kadın kabinden çıktı. Lavabolar ile kapı arasında durmuş, donup kalmış gibi ona baktığımı görünce şaşırmış gibiydi. Ama sonra sanki olağandışı bir şey yokmuş gibi ellerini yıkamaya başladı.

"Seni tanıyor muyum?" Kendimi sakın bir sesle sormaya zorladım.

Başını kaldırdı ve tekrar gülümsedi, bu sefer daha bocalayarak. Kalp atışları da hızlanmıştı, bu da yeni gerginliğini gösteriyordu. Onu suçlayamazdım. Bir vampir kapıya giden yolunu kesmiş, gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Eğer bu onu tedirgin etmeseydi, onu bu adaya sığınmaya zorlayan şeyden kurtulacak kadar zeki olamazdı.

"Sanmıyorum," diye cevap verdi ve sonra çığlık attı.

Bırakın onu yukarı kaldırmayı, odanın karşısına geçip omuzlarından tutmaya karar verdiğimi bile hatırlamıyorum. Ama şimdi ellerimdeydi ve onu yerden kaldırdığımdan beri yüksek topuklu ayakkabıları havayı tekmelerken çığlık atıyordu.

O ses. Benimkinden daha yüksek ama yıkıcı derecede tanıdık ve Ian'ın ilk tanıştığımızda çıkaramadığını söylediği aksanımla. Çok az insan olabilir. Eski Sümerce binlerce yıl önce bir dil olarak yok olmuştu. "Kimsin

sen?" Banyo kapısı pat diye açıldığında hırladım. "Kimsin sen? Ian'ın kolundaki ölümcül sihirli boynuz çoktan patlamıştı ama tehlikede olanın ben olmadığımı görünce geri çekildi.

"Veritas," dedi temkinli bir sesle. "Neyin var?"

"Lütfen, durdur onu!" diye yalvardı kadın Ian'a. Bana ise "Bırak beni, sana hiçbir şey yapmadım!" diye bağırdı.

Öğrendiğim ilk dilde ona küfretmeye başladığımda durdu ve bana şaşkın bir bakış attı. Gözlerinin açılmasına bakılırsa o da ne dediğimi anlamıştı.

"Kimsin sen?" diye nefes aldı, artık Sümerce de konuşuyordu.

Kollarıma vurmaya ve tekmelerini hava yerine vücuduma yöneltmeye başladığında cevap verecek zamanım olmadı.

"Kimsin sen?" diye tekrar bağırdı, öfke ve hayal kırıklığı güzel yüz hatlarını çarpıtiyordu. "Bunu bana kimin yaptığını biliyor musun? Sen miydin? Sen miydin?" diye kükreyerek bitirdi.

Ian arkasını döndü, başka biri banyo kapısını açarken çıkan gürültüyle boynuzunu tekrar çıkardı. Yonah odaya girdi, yosun yeşili gözlerinden kırmızı noktalar parlıyordu.

"Misafirperverliğimi suistimal etmeye kim cüret eder?" diye gürledi, odadaki hava elle tutulur bir ağırlık gibi hissedilene kadar yoğunlaşıırken.

Kadını bıraktım çünkü onu Yonah'nın önünde ezip öldürmemek için kendime güvenmiyordum. "Bu kadın," dedim dişlerimi sıkarak, "olduğunu iddia ettiği kişi değil."

"Ereshki onur konuğumuz. Bu balo onun buradaki en yeni üyemiz olmasını kutlamak için düzenleniyor." Yonah'nın sesi havayı öldürücü bir darbe gibi kesti. Bir an için arkasından siyah kanatlar yayıldı, o kadar büyüktüler ki tavana değdiler ve kaybolmadan önce koridorun her iki tarafına bastırdılar.

Bu manzara beni dehşete düşürebilirdi ama insan olduğumdan beri ilk kez onun adının bir başkası tarafından yüksek sesle söylendiğini duymakla kıyaslanamazdı. Bir an için geçmiş beni öyle bir yuttu ki, artık vampir konseyinin Kanun Koruyucusu Veritas değildim. Tenoch'un sevgili evlatlık kızı ve Cehennem Kapısı'nın Müdürünün gizli biyolojik kızı Ariel bile değildim.

Benim bir adım yoktu. Bir isme layık değildim. Tanrım Dagon için acı çekmeye ve ölmeye bile layık değildim, ama o buna izin verdi, böylece diğerleri onun

Beni ölümden dirilttiği zamanki ihtişamı. Bundan sonra Dagon için ölme sırası onlara gelmişti. Eğer ona gerçekten inanırlarsa, Dagon onları diriltecekti.

hayata döndürdü. Ereshki'yi yetiştirerek bunu kanıtlamıştı ve artık kafesimde yalnız kalmamam için bana onun varlığını armağan etmişti. Eğer Dagon

diğer kurbanlarını hayata döndürdüğünde, ona gerçekten inanmamışlardı. Belki de bir sonraki kasabadaki insanlar ...

"Ereshki?" Ian'ın ses tonundaki sertlik beni gerçekliğe geri döndürdü. "Sana işkence edip öldürmeye devam edebilsin diye Dagon'a inanmaya devam etmen için seni kandıran kaltak mı?"

"Ne?" Yonah dedi ki.

Aynı anda Ereshki ılık attı, "Bunların hiçbirini ben yapmadım! Seni tanımlıyorum! Neden böyle Şeyler söylüyorsun?"

Dagon'un almasına yardım etmem için beynimi yıkadığı tüm hayatlar için duyduğum öfke ve pişmanlık sesimi boğuklaŐtırdı. "Eğer Dagon'un kurbanı gibi davranarak binlerce kişiyi öldürmesine yardım eden kişi sen değilsen ve her zaman onun mtfeikiysen, o zaman sol kalanda hilal Őeklinde bir doğum lekesi *olmayacak*."

Onu yırttığımda yüzünün solduğunu görmek beni tatmin etmeliydi. mor balo elbisesi kalçasını ortaya *ıkardı*, böylece Yonah izi görebilecekti. Ama görmedim. En çaresiz olduğum anda bana ihanet etmiş olması hâlâ boğazımı öyle sıkıyordu ki, boğazım aniden jiletle doldurulmuŐ gibi hissediyordum.

"Sana nedenini sorma fırsatım olmadı," diye homurdandım. "Neden önce benimle arkadaş olmaya zahmet ettin? Beni kardeŐin olarak seviyormuŐ gibi davranmadan da Dagon'un tanrılığına ikna edebilirdin. Anlamak bir yana, affedemeyeceğim bir zalimlik bu."

Odanın köşesinde olabildiğince geriye çekilmişti, kalp atışları elik kapaklara vuran bir davulcu gibi ses çıkartıyordu.

"Seni tanımlıyorum." Benimle Yonah arasında çılgınca bakıŐırken acı dolu bir fısıltı. "Seni daha önce hiç görmedim. Dagon'un kim olduğu hakkında da hiçbir fikrim yok. Bilmediğimi biliyorsun!" diye feryat etti ve bunu garip bir Şekilde Yonah'ya yöneltti. "Beş hafta önce o çukurda uyanmadan önce neredeyse hiçbir Şey hatırlamıyorum!"

Uzun bir düŐüŐten sonra aniden durmuŐum gibi midem düşerken yüzündeki rengin boŐaldığını hissettim. Son beş haftanın ötesinde neredeyse hiç hafızası yok muydu? Hayır. Hayır. Yeni dirilen ruhlardan biri olamazdı. Değil mi?

Yapabilirdi. Ereshki biz tanışmadan önce ruhunu Dagon'a pazarlamıŐtı. Tenoch'un beni kurtardığı gün ihanetini öğrendiğimde buna kulak misafiri olmuştum. Elbette Dagon Ereshki'nin borcunu uzun zaman önce tahsil edecekti ve onun ruhunu asıl hedefine ulaŐtırmak yerine kendi kişisel diriliŐ yakıtı olarak ŐiŐelemek ne kadar da hoşuna giderdi.

Bu da muhtemelen doğruyu söylediği anlamına geliyordu. Beni tanımlıyordu. Çünkü Ereshki'yle geçirdiğim zaman Dagon'a bağlıydı ve babam onu, Ian'ı ve diğer ruhları hayata döndürdüğünde Dagon'la ilgili tüm anıları ondan çekip almıştı. Bu anılar için bir nedeni olamazdı.

Ian'la ilgili anılar da öyle. Benim için hiçbir şey umurunda değildi.

"Lanet olsun," dedi Ian, şüphelerimi yineleyerek.

Kaderin bu acımasız cilvesi karşısında çığlık atacak gibi olsam da yüz hatlarımı nötr bir ifadeye zorladım.

"Yonah," dedim hayranlık uyandıracak kadar kontrollü bir ses tonuyla.

"Konuşmamız gerek."

Bölüm 28

Yonah, Ereshki, Ian ve ben malikânenin üçüncü katındaki zarif misafir odasının karşı köşelerinde, şenliklerden bir kat uzakta duruyorduk. Elbette, balonun onur konuğu Yonah'nın korumaları tarafından yukarı çıkarıldığı için ortalık daha az şenlikliydi. Yonah onları çağırmıştı çünkü onu korumak için bana ya da Ian'a güvenmiyordu.

Akıllıca. Hafıza kaybına rağmen, bir parçam hâlâ Ereshki'yi öldürmeyi çok istiyordu. Ian'ın ona attığı bakışlara bakılırsa, o da istiyordu. Ian'ın muhtemelen Ereshki'yi kendisinin katletmemiş olmasının tek nedeni, bunu yaparken beni izlemek istemesiydi.

"Görünüşe göre bir bataklığın içindeyiz," dedi Yonah, bariz olanla başlayarak. "Ereshki bana üç hafta önce, onu Irak'ta bir pazar yerinde, tepesindeki uçaklara ve etrafındaki araçlara dehşet içinde çılgık atarken bulan sadık bir müttefik tarafından getirildi."

Geri tıkamadan önce sert bir homurtu beni terk etti. Ereshki'nin bundan önce hatırladığı son şey ulaşım için develer olsaydı, sanırım bu korkunç olurdu.

"Yonah sözlerine şöyle devam etti: "Bu müttefik, Ereshki'nin normalden daha fazla akıl sağlığı sorunu yaşadığını kısa sürede fark etti. "Son anıları antik Mezopotamya'dan geliyordu. Ereşki ayrıca hafif doğaüstü güçler de sergiliyordu.

yeteneklerinin yanı sıra değiştirilmiş kana sahip. Tüm bunlar onu Kanun Muhafızları, iblisler ve Kızıl Ejderha tacirleri tarafından tehlikeye soktu. Bu nedenle, bu müttefikimiz onu bana gönderdi ve o da ona minnettar olmaktan başka bir şey yapmadı-"

"Oh, bu rolde çok iyi," diye araya girdim, acı damarlarımda zehir gibi akıyordu. "Ben de kanmıştım, defalarca işkence görüp öldürülürken bile."

Yonah uzun bir süre bana baktı. Sonra içini çekti. "Yüzyıllar boyunca pek çok mülteci bana aynı hikâyeye geldi: Ariel adında, gümüş gözlü, beyaz-sarı saçları altın ve maviye çalan güzel bir vampir-cadı onları kurtarmış. Sanki bunun sen olduğuna dair herhangi bir şüphe varmış gibi, bu geceki baloda en az altısı seni tanıdı. Her şeye rağmen Şu anda benim halkım olanlar adına yaptıkların için sana teşekkür ederim Ariel. Ama"-şimdi sesi sertleşti-"minnettarlığım, intikamın için sana kurban olarak Ereşk'i vermeyi içermiyor. Sana haksızlık ettiğinde her kimse, artık o kişi değil."

Mantıklı bir yanım onun mantığına katılıyordu. Geri kalanı ise "*Buna ben karar veririm!*" diye bağıırıyordu. Bu hakkı kanımla satın almıştım ve Ereshki'nin diğer kurbanlarından geriye kalan tek şey de bendim. Onlar da uzun süredir inkar edilen adaletin kendisine sunulmasını hak ediyorlardı.

Bu yüzden Yonah'nın, Ereshki'nin kaderi hakkında söz hakkım olmadığına dair küstahça açıklaması karşısında konuşmak için kendime güvenemiyordum. Daha da kötüsü, öfkemden etkilenen diğer yanımın kıpırdadığını hissedebiliyordum. O yarımın da kontrolü tekrar ele almak. Artık her zaman yararlanacak zayıflıklar arıyordu.

Ian bana şöyle bir baktı, sonra sanki rahat etmekten daha önemli bir işi yokmuş gibi yüksek arkalıklı antika sandalyesine yerleşti. "Şaşırtıcı derecede naif davranıyorsun," dedi Yonah'a arkadaşça bir tonda. "Eski dünyanda yaşamaya dayanamamana şaşmamalı. Cehennem gibi olmalı."

Yonah'ın yüzünün nasıl karardığına bakılırsa, bu espriden hiç hoşlanmamıştı. "Ben de senin kim olduğunu biliyorum evlat," diye cevap verdi soğuk bir şekilde. "Ariel'in aksine, duyduğum hiçbir şey seni övmüyor."

Ian sırtıttı. "O zaman tam da duymanı istediğim şeyi duydun. Kimse bir alçağın haklı davalarla işbirliği yaptığından şüphelenmez, bu yüzden yanlış radarlar. Sana bilmediğin bir şey söyleyeyim, Dagon bu kız için geliyor, bu yüzden adanızdaki herkesi her an tehlikeye atıyorsunuz. o burada."

Yonah çekingen bir şekilde el salladı. "Birileri her zaman asistanlarımla peşinden geliyor. Eğer öyle olmasaydı, burada olmalarına gerek kalmazdı."

"Dagon gibi değil." Turkuaz renkli elmaslara dönüşen bakışlarına rağmen Ian'ın yüzündeki sırıtış hiç kaybolmadı. "Gerektiğinde güç kaynağı olarak yakmak için ruhları emer. Ereshki'ye sor bakalım

Karanlıkta boğulma kabusları. Bu Dagon'un eski ruh bataryalarından biri olmaktan kaynaklanıyor."

Ereshki'nin eli ağzına gitti. "Biliyorum," diye nefes nefese kaldı.

"Elbette biliyorsun," dedi Ian, bir kaplanın öldürmeden önce yaptığı gibi dişlerini göstererek. "Ben de bu şekilde Dagon'un içine hapsolmuştum. Sonra Ariel hepimizin onun içinden çekilip çıkarılmasını ve yeniden diriltilmemizi ayarladı-"

"Nasıl?" Yonah araya girdi.

Sırrımı Yonah'a açıklamakta bir sakınca görmüyordum ama Ereşk'e söylemeye hiç niyetim yoktu. "Ashael'in ne olduğunu biliyor musun?"

Yonah'nın yüz ifadesi fırtına için kapatılmış bir ev gibi kapandı. "Neden bahsettiğinizi bildiğimi varsayarsak... neymiş o?"

Yonah onu koruyor olabilirdi ama Ereshki'nin yanında açıkladığı şeylere dikkat ediyordu. Güzel. Ve Ashael'in ne olduğunu kesinlikle biliyordu. Aksi takdirde bu şekilde tepki vermezdi.

"Ashael ve benim pek çok ortak noktamız var," dedim ve Yonah'nın avucundan küçük bir damla kanlı su çektim. Diğer doğam yüzeye bu kadar yakinken, neredeyse hiç düşünmeme gerek kalmadı ve bu beni olması gerektiği kadar endişelendirdi.

Suyun derisinden çekildiğini hisseden Yonah'ın gözleri büyüdü. Yine de yere bakmadı ve Ereshki görmesin diye yumruğunu gizleyerek kapattı. Ancak Ian fark etti. Kokuyu alınca burun delikleri alevlendi.

Yonah'ın tek cevabı "Ah," oldu.

Ereshki'nin kafası daha da karışmış görünüyordu ama bunun bir önemi yoktu.

"Dediğim gibi," diye devam etti Ian. "Dagon Ereshki için geliyor çünkü serbest bırakılıp yeniden dirildiğinde ondan aldığı gücü geri almak istiyor. Benim için de geliyor, bu yüzden sana bir iyilik yapıp ikimizi de ortadan kaldıracam - en küçük bir iyilikten sonra. Haklısın: normal bir iblis endişe verici değildir, ama ekstra güç için ruhlarla dolup taşan biri?" Ian tsked. "Bu hiç eğlenceli değil, değil mi?"

"Tehlike konusunda hemfikir olduğumu varsayıyorum," dedi Yonah, Ereshki'nin korkmuş ciyaklaması üzerine bir elini kaldırarak. "İyilik nedir?"

Ian'ın gülümsemesi aynı anda hem büyüleyici hem de ölümcüldü. "Sorduğuna çok sevindim."

Bölüm 29

Ereshki artık misafir odasında değildi. Sadece ben, Ian ve Yonah vardı. Eski iblis prensin kanatları artık açıkça görülebiliyordu, obsidyen yaylar ne gölge ne de gece olan ama onlardan önce var olan karanlık her neyse ondan yapılmıştı. Yonah, perdenin bu tarafında hissettiğim en büyük güç miktarını önündeki kanla çizilmiş sembollere akıtırken kanatlar büyüdü ve gerildi.

Kan Ian'ındı, doğrudan kalbinden pompalanmıştı. Ian smokin ceketini ve gömleğini çıkardıktan sonra bunu kendim yapmışım, böylece sadece pırıl pırıl parlayan çıplak üst bedeni lekeyi taşıyordu. Kornayı da çıkarmıştı. Son çıkardığında olduğu gibi odanın köşesinde dimdik duruyordu ama bu kez Yonah'ın gücünü onaylarcasına sallanıyordu.

Yonah'ın başını sallamasıyla Ian'ın kalbinden bir kan daha çektim, böylece son sembollerin üzerini boyayabilecekti. "Şimdi," dedi Yonah başını kaldırmadan. "Dagon'dan çaldığın gücün bir kısmını kullan, Ian."

Nasıl? Buradaki korumalarla ışınlanamazdı ve ... oh!

Ian'ın tek bir kası bile oynamadı ama tüm vücudu gümüş bir pusla yıkanmış gibi görüne kadar parıldamaya başladı. Yeni büyü odayı doldurdu, Yonah'ın gücünün etrafında görünmez bir dans izliyormuşum gibi hissedene kadar dolandı. Ian'ın üzerindeki hiçbir şey hareket etmiyordu, yani bu dokunsal bir büyü değildi. Ayrıca konuşmuyordu da. Ian'ın dudaklarından nefes bile çıkmıyordu. Yine de güç, derimi gıcırdatana kadar arttı. Ağırlığı yüzünden yerde çukurlar oluşmasını bekliyordum.

Hayranlık duygusuyla, Ian'ın artık sadece kendi gücünden yararlanarak büyüler yaratabildiğini fark ettim. Ya da daha doğru bir ifadeyle

Dagon'un çalınan gücü onun içinde.

Yonah, Ian'a memnun olsa da şaşkın bir bakış attı. Sonra daha önce hiç duymadığım bir dilde ilahi söylemeye başladı.

Bir çırpıda, kanla çizilmiş tüm semboller aniden alev aldı. Sonra havaya kalktılar, şekilleri artık kan yerine ateşle çizilmişti. Bu ateş parladı, Ian ve Yonah'nın gücüyle birleşti ve aniden Ian'ın göğsüne yeterli güçle çarpan uzun, tek bir girdaba dönüştü.

onu iblisin parke zemininde bir metreden fazla ilerletecek güçteydi. "Ian!"

Nefes nefese ona doğru koşmak üzereydim ki uzun kanatlardan biri beni engelledi. Ağırlığı cismani olmayan görünümünü yalanlıyordu ve ona dokunmak

Kolumu doğrudan cehenneme

daldıracakmışım gibi hissettim. "Yapma,"

diye homurdandı Yonah. "Henüz değil."

Ian'ın vücudu eğilirken kasları sanki içinden çıkmak için savaşıyor bir şeyi zapt etmeye çalışıyormuş gibi gerildi ve yırtıldı. O parıltıyan ısıltı ateşe dönüştü ve Ian'dan öyle bir haykırış yükseldi ki, derimi kemiren yanıklara rağmen Yonah'nın şok edici bir şekilde kıpırdamayan kanadına vurmaya başladım.

"Kes şunu, kes şunu!"

"Çok geç," dedi Yonah acımasız bir ses tonuyla. "Ian ya büyüye emecek ya da büyü onu öldürecek."

Neden bir iblise güvendik *ki*? Bu ikinci kez Ian'ın hayatını tehlikeye atıyordu!

Kan aniden Ian'ın üzerini kaplarken Ian'dan bir uluma daha yükseldi. Kılcal damarları, derisinin yüzeyini delecek kadar şiddetli bir şekilde patlamıştı. Sonra öyle bir şiddetle titredi ki, kemiklerinin kırıldığını hem duyabiliyor hem de görebiliyordum.

Diğer yarımı, görüşümü siyaha çeviren ve kendi derimi yarılmış gibi hissettiren bir vahşilikle serbest bıraktım. İlk kez, diğer yarım ile tamamen aynı fikirdeydik: Eğer Ian ölürse, Yonah da onunla birlikte ölecekti.

Beni çevreleyen karanlığı, genişliğinin iblisin meraklı kanatlarını aştığını hissedene kadar yaydım. Sonra gücüm bu adayı çevreleyen sudaki enerjiyi aradı. Onu bulduğumda, Leviathan'ı hissettim, kıvrımlı bedenleri sanki ölümcül, duyarlı dalgarmış gibi denizi yarıyordu. Ama başka bir şey benim onlara dokunduğumu hissetti ve gücümü Bir kırbacın geri çekilen bobini.

Ah, Leviathan'ın bir hükümdarı vardı. Hem de karada yürüyen bir hükümdar. İlgi çekici ama şu anda konuyla alakasız. Burada yeterince su vardı.

ve vampirim ıgılık atmayı bitirmiş miydi? Güzeldi. Ses rahatsız ediciydi.

Gözlerimi açtım. İblis köşesinde kalmıştı, kanatları sanki kaçmak yerine bana saldıracakmış gibi vücuduna yapışmıştı. Değerli bir rakipti o zaman. Ona ölümü borçlu muydum?

Ian'a baktım. Vampirim artık acıdan titremiyor ve kemikleri kırılmıyordu. Kıpırdamadan yatıyordu, gözleri kapalıydı, o eski gümüşü parıltı ve ateşli olan artık hiçbir yerde görünmüyordu.

"Yaşıyor musun?" Ian'ı ayağımla dürtmek için yanına geçerek sordum. Cevap vermedi ama gerçek bir ölüm haline büzüşmüyordu. Yine de büyü tarafından öldürölmek bedenini koruyabilirdi. Bunu daha önce de görmüştüim. Dürtmem bir tekmeye dönüştü.

"Dur," diye mırıldandı Ian, tek gözünü açarak. Sonra iki gözü de açıldı ve genişledi. "Merhaba, benim güzel yarı-tanrım," dedi dikkatli bir ses tonuyla, yavaşça doğrulurken. "Daha önce hiç doğru dürüst tanıştırılmamıştık. Ben Ian."

Beni basit biri mi sanıyordu? "Kim olduğunu biliyorum," dedim ona sert bir bakış atarak. "Ve kaçıyor olmalıydın. Beni görürsen kaçacağına *dair* sana söz verdim mi?"

Ian, yırtıcı bir şekilde etrafımda dönmeye başlayan Yonah'ya elini uzattı. Yonah'a keskin bir ses tonuyla "Bunu ben hallederim," dedi.

Kendine olan güveni yersiz de olsa eğlenceliydi.

"Eğer serbest kalır ve halkımdan herhangi birini tehdit ederse-" diye başladı Yonah, ona buz gibi bir gülümseme vermek için döndüğümde durdu.

Ian aynı güvenle, "Yapmayacak," dedi.

Bakışlarım tekrar ona döndü. "Beni durdurabileceğine inanıyor musun?"

Ian gülümsedi ve şaşırtıcı bir zarafetle kendini yerdeki delikten çıkardı. Sonra da kanlı gövdesindeki kırıkları ve kıymıkları bir takım elbisenin tüylerini temizler gibi fırçaladı.

"Gerek kalmayacak." Bir gülümseme daha, bu seferki kurnazca olduğu kadar büyüleyici de. "Seni görürsem kaçacağıma söz verdiğimde de bu yüzden yalan söyledim. Buna gerek yok. Benden oldukça hoşlanıyorsun."

Belirsiz. Belki de vücudundaki kanı söküp onunla tokat atmalıyım. "Öyle mi?"

Yaklaştı, gülümsemesi hiç eksilmedi. "Evet, öyle. Ne zaman tehlikede olsam ortaya çıkıyorsun ve Veritas başka şekillerde kontrolünü kaybettiğinde de gözlerinin arkasında gizlendiğini görüyorum."

Okşayıcı ses tonu hangileri olduğu konusunda şüphe bırakmadı. Sonra uzandı ve elini kolumda gezdirdi. Bunu takip eden hisler nahoş değildi, bu yüzden izin verdim.

"Senin o olmadığınızı düşünüyor ama öylesin, değil mi?" Vahşi bir canavarı sakinleştirir gibi kolumu okşamaya devam ederken neredeyse mırıldanıyordu. "Sen onun sadece başka bir yanısın. Hepimizin farklı yönleri var. Seninki sadece daha ... iyi tanımlanmıştır."

"Benim kötü olduğumu düşünüyor." Bunu söylemek, sanki beceriksiz bir dikişle dürtülmüşüm gibi bir şeylerin acımasına neden oldu. O buna acılık derdi.

"Ben kötülük gördüm." Şimdi eli saçlarımdaydı. Bundan daha çok hoşlanıp hoşlanmadığımı görmek için ona doğru eğildim. Eğer hoşuma gitmezse, elini her zaman çekebilirdim. "Yakınında bile değilsin."

Saçımdaki eli hoşuma gitmişti. Koluma vurduğu darbelerden bile daha hoştu. Vücudu da daha hoş olurdu. Biliyordum ki Çünkü o haklıydı, etini onunla paylaşırken zaman zaman onun gözlerinin içine bakmıştım.

"Gidebilirsin," dedim parmaklarımı Yonah'ya doğru sallayarak. "Ya da kalabilirsin. Her iki durumda da, şimdi beni memnun edecek."

İblis yakalamak için yeterince önemsemediğim bir şeyler mırıldandı. Sonra da gitti. Ian güldü, alçak, şehvetli bir sesteki ve şaşırtıcı bir şekilde beni dokunuşu kadar etkiledi.

"Arsız küçük yarı-celestial minx, değil mi?"

O başka bir şey söyleyemeden ağzımı onunla bastırdım. Evet, çok zevkliydi. Dili daha da zevkliydi ve vücudu daha fazlasını istediğim hisler yaratıyordu. Bunu daha önce sadece izlemiştim. Şimdi hissetmek istiyordum.

Onu gereksiz pantolonundan kurtaramadan ellerimi yakaladığında bir onaylamama tıslaması çıkardım.

"Hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum," diye mırıldandı, "ama bunu yapamayız."

"Neden?" İlgisini yanlış anlayıp anlamadığımı görmek için sikini kavradım. Bir buz kütlesinden daha sert. Kesinlikle bir engel yok. "Bunu istiyorsun."

Başka bir kahkaha, bu sefer sert bir şeyle kenarlı. "Oh, bunu bütün gece ve gelecek haftaya kadar istiyorum, ama vampir yarınız itiraz eder, bu yüzden olmayacak."

"Benim o olduğumu söyledin," diye karşı çıktım, reddedilme hissinden hoşlanmamıştım. "Çiftleşmeye başlayın!"

Başparmağıyla dudağımın üzerinde gezinmeden önce saçlarımı geriye doğru taradı.

Her nasılsa, bu dokunuşu tenimden daha derinde hissettim. *Büyücü.*

"Öylesin," dedi yumuşak bir sesle. "Bir gün bunun farkına varacak ama şu anda kendini hâlâ iki ayrı insan olarak görüyor. Yanılıyor ama bunu fark edene kadar davetini kabul edemem. Tekrar söylüyorum, üzülerek söylüyorum, bu oluyor."

Sonra beni öptü, diliyle yakaladığı bir damla kanı çekecek kadar sert bir ısırlıkla bitirdi. Bu da hoşuma gitti, bu da reddetmesini daha da sinir bozucu hale getirdi.

"Şimdi," dedi kalın bir sesle, "kontrolünü kendi isteğinle ona bırakarak senin hakkında yanıldığını ona göster."

Ne görebildiğim ne de yok edebildiğim bir düşman tarafından bıçaklanmış gibi hissederek onu ittim. İhanet böyle bir şey olmalıydı. "Beni yine kafese tıkacak."

"Bir süre için," diye onayladı Ian. "Kendisinin bu yarısından korkması öğretildi ama öğrenilenler unutulabilir. Ayrıca," sesi derinleşti, "kafes sadece bir yanılsama. Sen her zaman oradasın, değil mi? Seni serbest bıraktığında, aslında sadece kendini serbest bırakmış oluyor."

Dudaklarımdan bir iç çekiş tısladı. Eğer o bunu biliyorsa, neden o da bilmiyordu? Yine de öğütlerine kulak asmamayı düşündüm ama ellerinin her dokunuşunda kızın gücü artıyordu. Ondan uzak durmazsam yakında özgür kalacaktı.

Bunu yapmak istiyor muydum? Çenem gerildi. Hayır, istemedim. *Büyücü*.

"Pekâlâ," dedim ve kalkmasına izin verdim.

Bölüm 30

Sanki sapanla geri fırlatılmışım gibi ileri **atıldım**. Bir an için sadece Ian'a bakabildim. Elleri hala saçlarımdaydı ve O kadar yakınımda duruyordu ki, Yonah'ın tehlikeli büyüünde hayatı için savaşmanın stresıyla yükselen vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Onu vazgeçirmişsin," dedim sonunda inanamayarak.

Ian'ın ağzı bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hayır. *Seni* bundan vazgeçirdim."

Bir sarsıntıyla muhtemelen haklı olduğunu fark ettim. Tenoch beni kurtardığında onlarca yıllık aşırı travma yaşamıştım ve diğer yarımı kilit altında tutmam konusunda kararlıydı çünkü bu çok tehlikeliydi. Tenoch'un korktuğu her şeyden ben de korkuyordum, bu yüzden hayatımı o parçamdan kaçarak geçirdim. Geçmişte yaşadığım travmanın sürekli kendime yabancılaşımla birleşerek kısmi bir öteki kimliğe yol açtığını hayal etmek o kadar da zor değildi; bu aslında benim sevgili efendimin korktuğu parçalarımın sürekli olarak kopmaya çalışmamdı.

Eğer öyleyse, geleceğimde bir sürü terapi vardı. Ama önce . . .

"Büyü işe yarıyor mu?" Yonah'nın onu bu büyüyle nasıl öldürebildiğine dair öfkemi bastırmaya çalışarak sordum. Bu öfke, Yonah'ın Diğer yarım için hoş geldin paspası mı... yoksa gerçekte öyle olmasa da diğer yarım olarak adlandırmaktan daha rahat hissettiğim parçam mı? Tanrım, bu kafa karıştırıcıydı.

Ian içimdeki savaş sezdiyse bile yorum yapmadı. Tek yaptığı elimi tutarken diğer kolunu da uzatmak oldu. Boynuz, sanki on dokuz seksenli yıllardan kalma dev bir tokat bileziğiymiş gibi uçarak pazusuna dolandı.

"Hadi öğrenelim," dedi.

Vücuduna yerleştirilmiş olan büyü bizi salondan dışarı çıkardı ve tüm evin bodrum katına kadar indik. Ian durup başka bir kapıyı açtığında kaldığımız odadan sadece birkaç kapı ötedeydik. Yonah, Ereshki ve Katsana içerideydi ve yüz ifadelerinden sadece Yonah'ın bizi gördüğüne şaşırmadığı anlaşılıyordu. Sadece Ian'a alaycı bir bakış attı.

"Beklediğimden çok daha kısa sürdü."

Ian sözde cinsel dayanıklılığına yapılan hakareti görmezden geldi. "Bu seni uyardığım şeyi kanıtlıyor," dedi. "Bu büyü Dagon'un gücünün izini Ereshki'ye kadar sürdü. Ereshki'yi bulmak için buna benzer bir büyü kullanmasını engelleyecek ne var? aradığı diğerleri?"

"Bu aynı zamanda Ereşkinin doğruyu söylediğini de kanıtlıyor," diye karşı çıktı Yonah. "Ariel'den biri olmasına rağmen onu ya da eski suçlarından hiçbirini hatırlamıyor.

Dagon'un içinde biriktirdiği ruhlar, ki öyle olmalı yoksa büyü'nün izini sürebilmek için içinde Dagon'un gücünden zerrecikler olmazdı."

İblisle aynı fikirde olmaktan nefret ediyordum. Ereshki'nin bana yaptıklarından sonra ona inanamayabilirdim ama büyüler yalan söylemezdi. Asıl soru şuydu: Bu durumda ben ve onlar adına konuşacak tek kişi ben kalan diğer pek çok insan ne olacaktı? Bu Ereshki eski benliğinin suçlarının bedelini ödemeli miydi? Yoksa Ereshki'nin tüm hafızasının zihninden sökülüp alınması karşımda duran kadını teknik olarak masum mu kılıyordu?

Ian, "Bu aynı zamanda Ariel'in anlattıklarını da kanıtlıyor, o yüzden Ereshki'yi alıp gidiyoruz," dediğinde hâlâ bununla boğuşuyordum.

Ereshki gözyaşlarına boğuldu. Bunu duymak kalbimde onun için çoktan öldüğünü düşündüğüm bir yeri sızlattı. Yonah bile ona sempatik bir bakış. Sonra gözlerini

Ian'a dikti. "Kabul et-"

Sözünü hiç bitirmedi. Zemin sarsıldı, ardından denizin hemen doldurduğu büyük bir çatlak ortaya çıktı. Ben daha tepki veremediğim dizlerime kadar su doldu.

Gümüüş! Onu buradan çıkarmazsam boğulacak! Odadan dışarı fırladım, sonra eğildim çünkü Yonah kollarında Ereshki ile üzerimden uçtu. Doğru; o da yeniden insan olmuştu, bu yüzden o da boğulmaya müsaitti.

Ian'ın durmam için bağırmasına aldırmadan koridordan aşağı uçtum. Odamıza ulaştığımda su çoktan kapı kolundan daha yüksekleydi. Muazzam bir sarsıntı kapıda birden fazla çatlağın oluşmasına neden olurken kapıyı tekmeleyerek açtım.

Tavan. Gümüş sanki bir topla ateş edilmiş gibi dışarı fırladı. Şimdi geriye kalan tek kuru alan başımın etrafıydı. Su çizgisinin üzerinde uçmak için mücadele ederken onu tuttum. Yukarıdan gelen daha korkunç çarpma sesleri beni endişeyle tavana baktırdı. Her ne felaket olduysa -bir deprem belki de- çatı her an çökecekmış gibi geliyordu.

"Ian!" Hızla yükselen suların ve uğursuz bir şekilde artan çatı enkazının bulunduğu koridorda onu göremeyerek bağırdım.

Sesini daha ileride duyduğumu sandım ama emin olamadım. Su o kadar yükselmişti ki artık uçamıyordum ve Silver'ın burnunu suyun üzerinde tutarken suyun içinden yürümek çok uzun sürecekti. Daha fazla çökme sesi bunu kanıtlıyordu. Tüm koridorun kendi üzerine çökmesinden önce sadece saniyelerimiz vardı.

Silver'a "Nefesini tut!" diye bağırdım, beni anlaması için dua ettim ve onu tutarak suyun altına daldım.

Bir kolumu önümde tutarak olabildiğince hızlı yüzerken herhangi bir enkazı kenara ittim. Diğer kolum Silver'ın başını koruyordu ve geri kalan kısmı vücuduma yaslanmıştı. Çalkalanan suyun içinden bile yeni çarpma sesleri bana ulaşırken panikle savaştım. Daha fazla enkaz yığılmaya başladı ve yolumu kapattı. Silver şu anda ölüyor olabilirdi ve *Ian neredeydi?* Vampirler boğulamazdı ama ev onu parçalayacak bir güçle üzerine çökerken o bir şeyin altında kalmış olabilirdi-

Sert bir şey bana çarptı ve beni yukarı çekti. Yanımda birinin bedenini hissettiğimi sandım, sonra birden fazla sarsıcı darbenin verdiği acı ve önceki seslerin yanında soluk kalan gürültüden başka bir şey yoktu. Tekrar görebildiğimde, görüşümü kırmızıya çeviren bir kan tabakası vardı.

Kızıl Ian beni kendisine sımsıkı sarmış, bir yandan da bizi korkunç bir hızla kendi üzerine devrilen evden kurtarmak için uçuruyordu. Kırmızı Gümüş öksürerek su çıkarırken ıslanan tüylerinden kan damlıyordu. Sonra Ian bizi sahile indirdiğinde ayaklarımızı kırmızı kum karşıladı, evi her ne yıktıysa onun artçı sarsıntılarıyla sarsılmıştı.

"O enkazın içinde beni nasıl buldun?" Nefes nefese kaldım.

"Silver'ın tasmaındaki yer belirleyici işaret," diye yanıtladı. "Atina'daki o villada ona takmıştım."

İçimden yükselen kahkahayla boğuldum. "Beni Miken harabelerinde böyle buldun."

"Seni her zaman bulacağım," diye yemin etti ve bana sert bir öpücük verdi.

Bir başka artçı sarsıntı yeri salladı ve öpüşmemizi bozdu. Tanrım, duvarlar yıkıldığında balo kutlayan yüzlerce insanla dolu olan ev! Kaç kişi bizim gibi dışarı çıkmıştı? Kaçı hala kapana kısılmıştı?

Silver'ı yere bıraktım. Simargl'a "Kal," dedim. Sonra Ian'ın elini tuttum. "Geri dönüp yardım etmeliyiz!"

İçinden homurdanmaya benzer bir şey geçti. "Bunu söyleyeceğini biliyordum."

Eve geri döndük, ben gözlerimdeki kanı siliyordum, Ian rüzgâr ve devam eden uçuş nedeniyle yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyordu beton parçalanma sesleri ve çığlık atan insanlar. Yonah'ın evine dönmek için geçen kısa saniyeler içinde, dört katlı malikânesi neredeyse tek kata düşmüş, deniz, evinin yıkıntılarından gecenin karanlığındaki dalgalara kadar uzanan devasa bir yarığa dökülmüştü.

Ian, havuzun olduğu yerdeki molozları kazmakta olan bir grup vampirin yanına indi. Artık gitmişti, yerini devasa Evin kayan parçaları ve kalıntıları yutmuş gibi görünen daha da derin bir çukur. Tam ona katılmak üzereydim ki yeni çığlıklar beni onun yanından ikinci kat balkonunun yıkılmış bölümüne doğru uçurdu.

"Sen o bölümü al, ben de bunu alacağım!" Bağırdım.

Balkon yerdeydi ve altında kalacak kadar şanssız olan herkesi eziyordu. Kan ve ölüm kokusu boğucuydu ama inlemelerden ve çığlıklardan altında hayatta kalanlar da olduğu anlaşılıyordu. Eski balkonun parçalarını bir kenara atmaya başladım, onları etrafımdaki daha fazla gömülü insan yerine arkamdaki kuma hedeflemeye dikkat ettim.

"Geliyorum!" Daha da hızlı kazarak ve fırlatarak seslendim. Çok geçmeden bir parmaklık parçasına tutunma yeteneğimi kaybettim çünkü ellerimden kan damlıyordu ama iyileşecektim. Acele etmezsem kapana kısılmış insanların böyle bir şansı olmayabilirdi.

Büyük ve ağır bir şey yanıma düştü. Yonah, kanatları hiçbir yerde görünmüyordu ve benim çaresizliğimle eşleşen tek bir kararlılıkla enkazı çekiyordu.

"Dur," dedi beni şok ederek. "Bunu yapabilirim ama denizi sadece sen durdurabilirsin. Yarıktan gelen dalgaları geri çek Ariel. Şimdi, yoksa hayatta kalan insanlara asla zamanında ulaşamayacağız."

"Bir *miktar* suyu kontrol edebilirim ama bir okyanusun bir kısmını zapt edemem!" İtiraz ettim.

"O zaman elinden geleni yap!" dedi Yonah, enkazın altında tünel kazmaya başlamak için gözden kaybolmadan önce sabırsızca.

Yonah'a hâlâ öfkeliydim ama haklıydı; şu anda ölümlü kazazedeler için en büyük tehlike denizdi. Bu suları manipüle etmek Leviathan'ın kurallarına aykırı olabilirdi ama hayatıma yönelik basit bir tehdidi, hiçbir şey yapmazsam kapana kısılmış insan kazazedelerin garantili ölümlerinden daha fazla önemseyemezdim.

Ellerimi kaldırdım ve Yonah'ın evinin enkazı altında çalkalandığını bildiğim suyu bulmak için duyularımı aşağıya gönderdim. *Ayrıca, diye düşündüm acımasızca. Denizin bu kısımları buraya izinsiz girmişti. I sadece onları geri gönderiyordu.*

Gözlerimi kapattım. Görmek bana yardımcı olmazdı. Sadece duyularım vardı ve onların evin kalıntılarının altındaki sudaki enerjiyi içimde titreştiğini hissedene kadar sarmasına izin verdim. Sonra gücümü bu enerjinin etrafına sardım ve çektim, onu doldurduğu sayısız yarıktan geri çekmeye çalışırken aynı zamanda denizin ana çatlağa doğru amansız akışını da durdurmaya çalıştım.

Ama neredeyse anında, irademe boyun eğdirmek şöyle dursun, anlayabileceğimden çok daha büyük bir gücün ezici kuvveti altında ezildim. *Kaç! Çılgık atan, ilkel bir parçam beni çağırdı. Ya şimdi kaç ya da öl!*

Aynı anda diğer doğam da kafesinin parmaklıkları arasından uzandı. Sadece korkmamakla kalmıyordu, aynı zamanda etrafında kaynayan kontrol edilemeyen enerjinin potansiyeli de ilgisini çekiyordu.

Hiç düşünmedim. Elini tuttum ve çektim.

Bölüm 31

Diğer yarım sonunda kontrolü bıraktığında, hayatta kalan vampir, gulyabani ve iblisler, çatlakların en büyüğünü çok sayıda Evdeki enkaz parçaları. Bu kalıcı bir çözüm değildi ve deniz suyu hala çatlaklardan akıyordu, ancak artık daha önce beni gücüyle boğan devasa bir tufan değildi.

Ve o kadar bitkin düşmüştüm ki, yıkıntıların kenarında bekleyen kanlar içindeki kazazedeleri izlerken kendimi oturur pozisyona bile getiremedim. Bazıları ağlıyor, bazıları sevdiklerinin hâlâ yıkılan evin altından çıkarılanlar arasında olması için yüksek sesle dua ediyordu. Molozların altında kalp atışlarını duyamıyordum ama umarım bunun nedeni yıkıntıları kazanların çıkardığı gürültüdür. Yardım etmek için onlara katılmak istedim ama henüz hareket edemiyordum.

Denizden köpüklü ve masmavi bir şey yükseldiğinde, bir an için bunun başıboş bir dalga olduğunu düşündüm. Sonra bunun suların içinden çıkan birkaç Leviathan olduğunu fark ettim. Tabii ki, bir kez oluştuklarında, sörften çıktılar ve bana doğru yöneldiler. Korkmak için enerji bile toplayamadım. Tek düşünebildiğim, "*Yeterince uzun sürdü.*" oldu.

Sonra yırtık siyah pantolon görüş alanımı doldurdu. Onları yukarı doğru takip ettiğimde kaslı, solgun bir sırt ve sıırıslıklam kumral saçlar gördüm. Ian kolunu kaldırdı ve koluna sarılmış olan boynuz, sanki et olmasını istemiş gibi havaya saplandı.

"Hayatına yönelik ilk tehdidi kültürel bir yanlış anlama olarak değerlendirdim ama artık verecek sikim kalmadı," dedi yüksek ve neşeli bir ses tonuyla. "Eğer içinizden *biri* ona yaklaşırsa, bu boynuzu kışınıza öyle bir sokarım ki, Poseidon'un kendisi yeni hemoroidlerinden çığlık atar!"

Eğer bu duyduğum son şeyse, en azından unutulmazdı. "Buna gerek kalmayacak," dedi yumuşak bir ses.

Neden Yonah olacağını düşündüğümü bilmiyorum. Muhtemelen halkından en azından bazılarını kurtardığım için, iş bu noktaya gelirse iblisin beni savunmak için konuşacağını ummuştum. Ama imgelemime giren adamın parlak bir kel yerine uzun beyaz saçları vardı ve cildi *Vay canına, diye* düşündüm hayal meyal.

Bir noktada şık bir smokinle örtmüş olmalıydı, ancak kumaştaki derin yırtıklar, bir anda dalgaların üzerinde dinlenen ay ışığını andıracak kadar soluk, bir sonraki anda ise gümüşle vurulmuş koyu mavi olan cildi ortaya çıkardı. Ona bakmak, ışığın sudan geçerken kırılmasını ve dağılmasını izlemek gibiydi ve şimdi saçlarının bana neyi hatırlattığını biliyordum: denizler en fırtınalı zamanlarında oluşan köpük.

"Leviathan hükümdarı," diye mırıldandım. Diğer doğam daha önce kontrolü ele geçirdiğinde onu görmemiş olabilirdim ama onu hissetmiştim ve bu da Onu şimdi tanıyorum.

Ian döndü ve yabancı ile benim arama girdi. "Söylemiyor musun?"

Ian'ın tatlı dili beni yanıltmadı. Aurası bir bombanın patlaması gibi patladı; şimdi uzun boylu, beyaz saçlı Leviathan hükümdarına doğrultulmuş ölümcül boynuz kadar net bir uyarı.

"Dediğim gibi, buna gerek kalmayacak," diye cevap verdi yabancı. Bununla birlikte, Leviathan tekrar denizin içinde eridi.

Ian duruşunu bozmadı. "Sana teşekkür borçlu muyum, yoksa Ariel'e saldırmak için deniz köpeklerini kendin mi çağırdın?"

"Ariel?" Leviathan hükümdarı Ian'ın yanından geçip bana bakarken dudakları kıpırdadı. İşte o zaman fark ettim ki, eğer teni bu kadar sıra dışı olmasaydı, normal, yakışıklı bir genç adam gibi görünebilirdi. "O kadar insan arasından sen kendine hayali bir denizkızının adını mı verdin?"

Cevap verecek enerjiyi topladım. "O kitap, efendimin bana adını vermesinden binlerce yıl *sonrasına* kadar yazılmamıştı, ama ironisini şimdi bile unutmuş değilim."

Ağızına bir gülümseme daha değdi. Sonra tekrar Ian'a baktı. "Ona zarar vermek istemiyorum." *Ama zarar versem bile beni durduramazsın, diye* ekledi yeni sertleşen bakışları.

Ian'ın gülümsemesi kendimi oturur pozisyona sürüklememe neden oldu. Aynı gülümsemeyi Ian kendini neşeyle ölümüne bir kavgaya atmadan hemen önce de görmüştüm.

Ian'ın dikkatini dağıtmak için "Biraz yardıma ihtiyacım var," dedim. Yalan değildi. Vücudum ıslak bir paçavra gibi hissediyordu ve şimdi Yonah kanatlarını açmış bize doğru yürüyordu. Bunun iyi bir anlamı olamazdı.

Yonah, Ian ya da benden çok Leviathan hükümdarıyla konuşuyormuş gibi görünerek, "Korumaları kaldırmayı bitirdim, bu yüzden ben ve adamlarım gidiyoruz," dedi. Onun bu açıklaması üzerine herkes bir anda çalışmayı bıraktı.

yeni sessizliği ürkütücü hale getirdi. "Yeni yerimiz belli olduğunda size bildireceğim. Güvende," diye devam etti Yonah, yine Leviathan lideriyle tek başına konuşuyormuş gibi görünüyordu.

Eski bir el sıkışma biçimiyle kollarının üst kısmını kavradılar. Yonah ağzından hemen su fışkırtmaya başlamadığına göre, Leviathan lideri, sıvı formlu akrabalarıyla aynı "temas halinde boğulma" sınırlamalarına sahip olmamalıydı.

"İyi yolculuklar Yonah," dedi aksanlı olmayan sesiyle.

"Sana da Indus," diye cevap verdi eski iblis prensi.

Indus. Eski Mezopotamya'daki anavatanımdan çok uzak olmayan bir nehrin adı. Tesadüf mü? Yoksa medeniyetin beşiği fark ettiğimden çok daha fazlasını mı doğurmuştu?

Ereshki topallayarak enkaz yığınımıza yaklaşıp dikkatimi dağıttı. "Lütfen," dedi. "Lütfen, Yonah, beni geride bırakma!"

Yonah sert bir tonda, "Kurallara göre bir saldırıdan sonra yeni bir sığınağa yalnızca en güvenilir üyeler getirilir," diye cevap verdi. "Sen en yenisisin, bu yüzden en az güvenilen sensin. Öyle olmasanız bile, burası beş yüz yılı aşkın bir süredir bir sığınak, ama gelişinizin üzerinden bir ay geçmeden, fay hattının yakınında bile değilken bir deprem adanın yarısını yerle bir ediyor? Hayır! Hayır! Kara büyü vardı. Bunu hissedebiliyorum, yani bu" -parmağını Ian'a doğru uzattı- "doğru. Düşmanınız sizi buraya kadar takip etti ve gideceğimiz yere kadar sizi takip etmesine izin veremem."

Ereshki ona tutunmaya çalıştı. Yonah onu iterek uzaklaştırdı. Dizlerinin üzerine çöktü, umutsuzluk içinde ağlıyordu ve bu da dokunaklı bir anımsamaya neden oldu. O derin umutsuzluğun nasıl hissettirdiğini biliyordum. Kimsenin başına gelmesini istemezdim, onun bile.

"İnsanlarını buradan nasıl çıkaracaksın?" Ian, Ereshki'nin gözyaşlarını görmezden gelerek sordu. "Bildığınız gibi uçağımız artık işlevsel değil, bu

yüzden bizi götüreceğ birine ihtiyacımız var."

"Benimle değil," diye yanıtladı Yonah sertçe. "Çalışan bir cep telefonu bulursan yardım çağırabilirsin. Ya da uçmaya başlarsın. Ya da yüzebilirsin; Leviathan

Yakında da gidecek. Hangisi olduğu umurumda değil. Koğuşların yıkılmasıyla birlikte artık tüm halkımı buradan ışınlatabilirim, hatta hala yıkıntıların altında mahsur kalanları bile. Ama bu aynı zamanda bu adanın artık tamamen korumasız olduğu anlamına geliyor."

Bununla birlikte Yonah bir güç dalgası saldı. Ian'ı geriye doğru fırlattı ve beni de bayıltmış olmalı, çünkü gözlerim açıldığında sadece Ian, Ereshki ve ben kalmıştık.

Yonah'ın onu geride bırakma sözünü yerine getirdiğini anlayan Ereşki'nin hıçkırıkları feryatlara dönüştü. Sonra ayağı fırlayıp koşmaya başladı ama çok geçmeden kayan bir moloz parçasına takılıp düştü.

Ian sesini yükseltmeden önce, "Seninle birazdan ilgileneceğim," diye mırıldandı. "Silver! Buraya gel dostum, gidiyoruz!"

Gri bir çizginin bize doğru uçtuğunu görünce rahatlardım. Sonra Ian onu ışınlayıp önüme bıraktığında tek gördüğüm Ereshki oldu.

"Elimizi çabuk tutmalıyız; bu ada Yonah'ın düşmanları tarafından istila edilmeden önce buradan ayrılmalıyız."

Bir an için anlamadım. Sonra anladım. Ereshki de öyle. Hıçkırıkları cılgınca bir hal aldı ve bana umutsuzluğu aşan bir kasvetle baktı.

Merhamet beklemiyordu. Benim de ona hiç borcum yoktu. Dagon, daha sonra hayata döndüğümde beni ölümden diriltecek kişinin kendisi olduğunu iddia etmeden önce sadece boğazımı kesmedi. Hayır, Dagon bir şovmenin tüm yeteneklerini hırslarının acımasızlığıyla birleştirmişti. Acı ne kadar uzun sürerse, infaz yöntemi ne kadar grotesk olursa ... ölümden döndüğümde Dagon o kadar tanrısal görünürdü, dolayısıyla kendisine tapanlardan o kadar güç alırdı.

Ve Ereshki'yi o kadar çok sevmiştim ki, onun yerine beni zalimliklerinin nesnesi yapması için Dagon'a *yalvardım*. Bunu yaptığında, onun hatırı için rahatlamıştım.

Çünkü Tenoch'un beni kurtardığı güne kadar Ereshki'nin de beni bir kardeş olarak sevdiğini sanıyordum. Ama o son gün, beni esir alanların tahmin ettiğinden daha hızlı bir şekilde dayaktan kurtuldum ve Ereshki'nin Fenkir ve Rani ile beni ne kadar kolay kandırdığına güldüğünü duydum. O çaresiz bir tutsak değildi. Hayır, değildi,

Ereshki, Dagon'un iblis damgalı gönüllü yardımcısıydı, sadece hilekârlığıyla beni ona sadık tutmak için oradaydı.

Bunu öğrenmek Dagon'un bana yaptığı her şeyden daha çok canımı yakmıştı.

Şimdi, sonunda intikamımı alabilirdim. Birçok açıdan *buna ihtiyacım vardı*, sadece kendim için değil, onun diğer kurbanları için de. Ama ellerim onun canını boğma isteğiyle titrerken bile yapamadım. Bana ve diğer tüm insanlara ihanet eden Ereshki burada değildi. Sadece bu vardı ve işlediği onca suçu hatırlayamıyordu.

Bu Ereshki'yi öldürmek adalet olmaz. İntikam bile olmazdı. Zalimlik uğruna zalimlik olurdu. Bu yüzden bunu yapamazdım. Yapsaydım, Ereshki'nin o zamanlar olduğu canavardan çok daha iyi olmazdım ve ben daha iyiydim, lanet olsun! Benden çok şey almıştı ama bunu alamazdı.

"Onu öldürmeyeceğim," dedim.

Ian omuz silkti. "Eğer çok yorgunsan, o zaman ben yaparım."

"Hayır." Ses tonum artık çelik gibiydi. "Onu da yanımızda götüreceğiz."

Bölüm 32

Daha önce hiç ışınlanırken biriyle tartışmamıştım. Tavsiye ettiğimi söyleyemem. Ian ne zaman söylediklerimi duymak istemese, bizi okyanusun genişliği üzerinde yüz kilometre kadar daha göz kırpyordu. Bu arada, uçuyorduk. Daha doğrusu Ian beni, Silver'ı ve Ereshki'yi taşıırken uçtu çünkü bırakın başkasını, kendimi bile taşıyamayacak kadar güçsüzdüm.

Santa Monica, Kaliforniya'nın kıyı şeridi olduğu ortaya çıkan anakaraya ulaşana kadar uçmamız, ışınlanmamız, dinlenmemiz ve tekrarlamamız gereken saatler boyunca farklı dillerde hiç bu kadar çok küfür duymamıştım. Birçok kez Ian'ın Ereshki'yi boğulması için geride bırakmasını bekledim, ancak açıkça belirttiği itirazlarına rağmen onu bizimle tuttu. Sonunda, bunun benim isteklerime saygı duyduğundan mı yoksa Ereshki'nin canlı olarak bizim için daha değerli olduğuna dair soğukkanlı iddiamdan mı kaynaklandığından emin olamadım.

Dördümüz kıyıya son birkaç yüz metre yüzdükten sonra gördüğümüz ilk muhteşem sahil evine bu şekilde girdik. Ev boş değildi ama Ian'ın bakışlarının birkaç parıltısından sonra, orta yaşlı zengin beyaz çift bizi beklenmedik misafirleri olarak ağırlamaktan çok mutluydu. İblisler davet edilmedikleri sürece özel bir eve giremezlerdi ve biz de gün ortasındaydık, yani gün ışığının önümüzdeki birkaç saati boyunca güvendeydik.

Karısı Ereshki'ye yiyecek bir şeyler isteyip istemediğini sormakla meşgulken ben kocanın bileğinden uzun ve minnettar bir yudum aldım. Ian, beni şaşırtarak doğruca çiftin telefonuna gitti ve aramaya başladı.

"Crispin," dedi dakikalar sonra. "Acil bir işim çıktı. Bu gece benimle en sevdiğim evde buluşman gerekiyor ve onu yakınında *tutmayı* sevdiğini biliyorum, ama ne yaparsan yap, kızı yanında getirme."

Telefondan Bones'un homurtularını duydum. "Cat'in geride kalmayı kabul etmeyeceğini biliyorsun-"

"O kız değil," diye araya girdi Ian.

Gergin bir sessizlik oldu, sonra Bones, "Akşama görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı. Yukarı.

Meraklandım. Ian sonunda arkadaşlarından yardım mı istiyordu? Dagon düştü mü?

Ian telefonu yere bıraktı. Sonra da hâlâ sırlıslıklam olduğunu umursamadan en yakındaki kanepeye yayıldı. Ereshki okyanus manzaralı muhteşem odanın izin verdiği ölçüde ondan uzaklaşmaya çalıştı. Onu güverteye açılan yan kapıya ve sahile inen merdivenlere bakarken yakaladım, sanki zamanında oraya ulaşma şansını hesaplıyordu.

"Bizimle birlikte tek başına olduğundan daha güvendesin. Dagon senden istediğini almak için seni parçalara ayıracaktır." Onu vicdanım elvermediği için öldüremezdim ama şımartmaya da niyetim yoktu. "Tek yapacağımız kaba davranmak ve seni kapalı tutmak. Akıllı ol Ereshki. Kabalığı ve hapsi ölüme tercih et."

"Hâlâ beni öldürmek istiyor," dedi titreyen bir sesle.

Ian'ın ona attığı sırtış yanılmadığını gösteriyordu.

Ian'ın kaşlarını çatarak meydan okumasına aldırmadan, "Yapmayacak," diye cevap verdim. "Sen mükemmel bir yemisin. Dagon belli ki seni takip etmenin bir yolunu bulmuş;

Yonah'ın yıkılan ada sığınağı bunun kanıtıdır. Depremden on iki saatten az bir süre önce vardık ve bu kadar güçlü bir büyü

uygulanması çok daha uzun sürdü, bu yüzden Dagon *sizi* takip etti. Bizi değil. Ama Dagon henüz tam gücünde değil. Ayrıca, Ian'ın yanına yaklaşır yaklaşmaz sakatlayıcı bir acıyla sarsılacak, bu yüzden sonunda ona kaçamayacağı bir tuzak kuracağız."

Elimizde sadece sürpriz unsuru ve Dagon'un gücünü artırmak için ruhları yakıp kül etme yeteneğiyle mücadele etmek için babamın Ian'a yaptıklarının sonuçları vardı, ama bu yeterli olmalıydı.

"Ian'ın yanında olmak ona neden zarar versin ki?" Ereshki, Ian'ın tehlikeli ve ipeksi bir ses tonuyla, "Devam et," dediği anda sordu.

Kaskatı kesildim. Bundan ona daha önce bahsetmemiş miydim? Ian'ın kararın yüz ifadesinden anladığım kadarıyla bahsetmemiştim. İçimi çektim.

"Babam sana sadece Dagon yakınlarındayken devreye giren bir büyü yaptı. Dagon lunaparktaki randevumuzu bastığında ne yaptığını gördün. Çılgılık atarak dizlerinin üzerine çöktü."

Bu anı kalbimi ısıttı ama Ian'ın parmakları kanepenin kolçağına, iç dolgusundaki tüy parçalarını havaya savuracak kadar sert vurmaya başladı.

"Bir keresinde duyduğum en korkunç şeyin Vlad'ın cadı karısının tek eşlilikte ısrar eden birine aşık olduğum için beni lanetlemesi olduğunu düşünmüştüm." Ian'ın ses tonu aldatıcı bir şekilde neşeliydi. "Sevgimin nesnesinin aynı zamanda delice koruyucu içgüdülerle birleşen ve tekrar tekrar intihara yol açan bir dizi öfkeli vicdan azabına sahip olacağını eklediği kısmı duymamış olmalıyım. eğilimler!"

Zengin kocadan yeterince içmemiş olmalıyım. Eğer içmiş olsaydım. Ian'ın neden bahsettiğini bilebilirdi. "Bu senin tek eşli olmak istemediğini söyleme şeklin mi?"

Bir sehpa pencereden içeri uçtu. Cam kırıldı ve kadın Ereshki'nin yankıladığı korkmuş bir ciyaklama sesi çıkardı. Ben daha konuşmadan Ian önümdeydi, o güçlü parmakları şimdi omuzlarıma batıyordu.

"Hayır." Sesi bir hırıltıdan daha sertti. "Bu benim sözde korumam için haftalarca benden kaçtığına inanmadığımı söyleme şeklim, oysa bunu yaparken seni daha fazla tehlikeye *atıyordum* çünkü lanet olası bir Dagon-repellant olmak için büyüyle bağlanmıştım!"

"Tehlikemi *düşünmüyordum*," diye tersledim, yorgunluk öfkeye dönüştü. "Sana defalarca açıklamaya çalıştığım gibi, pek de düşünmüyordum. Evet, işleri kötü idare ettim ama *cesedimi* kollarında tuttuktan sonra istediğin kadar soğukkanlı bir mantıkla tepki verebilirsin. O zamana kadar, seninkini tuttuktan hemen sonra en iyi soğuk mantığımla hareket etmediğim için beni affet!"

"Gitmeliyiz," dedi kocası odadan çıkarken. Ereshki de aynı fikirde olmalıydı. Ian gözleri parlayarak "Kal!" diye bağırana kadar onu takip etmeye başladı.

Bunun üzerine hepsi dondu kaldı.

Ereshki artık normal insanlar gibi zihin kontrolüne duyarlı mıydı? Yoksa Ian'ı daha fazla kızdırmaktan korktuğu için mi olduğu yerde donup kalmıştı? Hangisi olduğunu öğrenecek zamanım yoktu. Ian'ın gözleri kapandı ve kendini dengelemek istercesine bir nefes aldı.

"Hayır," dedi gıcık bir ses tonuyla. "Kollarımda ölmüş olmana da mantıklı ya da rasyonel bir tepki vermezdim. Şimdi, bana söylemeyi ihmal ettiğin *başka bir şey* var mı?"

Gözlerinin içine baktım, öfkem geldiği gibi hızla gitti. İçlerinde kalması için çok fazla ham duygu vardı. Ya da kardeşimin dediği gibi

Beni uyardı, sadece görmek istediğimi mi görüyordum? Ian'ın benim için hissettiğinden daha fazlasını hissettiğini varsayarak diğer pek çok kişinin düştüğü bataklıkta mı boğuluyordum?

"Hayır," diye kısık sesle cevap verdim. Ian'ın benim için ne hissedip hissetmediği başka bir zaman konuşulacak bir konuydu. Şu anda hayatta kalmak her şeyden önce geliyordu. "Sanırım bu son sırrımdı."

Ian'ın ağzında alaycı bir gülümseme belirdi. "Umarım öyledir, ama öyle olmazsa da şaşırmam. Şimdi" -sessiz seyircilerimize dönersek- "Bay ve Bayan Rich, arkadaş olduğunuz en zengin yarım düzine kişiyi davet edin. Hayır cevabını da kabul etmeyin. Sevgili karımı bilmem ama ben açlıktan ölüyorum."

Bölüm 33

Bay ve Bayan Rich'in, Ian'ın onlara ironik bir şekilde verdiği isimle, çok sayıda varlıklı ve lezzetli arkadaşları vardı. İçlerinden birinin şirket jeti bile vardı. Bu da bizi Ereshki'yi ticari bir havaalanında güvenlikten geçirme zahmetinden kurtarmıştı. Şu anda vampirlerin zihin kontrolüne açık gibi görünebilirdi ama bu değişebilirdi. Dagon'un hangi güçlerini özümlediğini ama göstermediğini ya da belki de henüz bilmediğini kim bilebilirdi?

Zengin gruptan daha düşük bir alyuvar sayısı ve şirket jetini "arkadaşlara" ödünç verme anısıyla ayrıldık. Bu bize, mogul Ian'ın baskısından kurtulup uçağının peşine düşmeden önce bir iki gün kazandıracaktı. New York'taki White Plains Havaalanı'na bırakarak onu bulmayı kolaylaştırdık, ardından bir Uber'e binerek Manhasset'e gittik.

Bir bakış, Ian'ın burayı neden "en sevdiği" ev olarak tanımladığını gösterdi. Yonah'ın geniş malikanesi kadar büyüktü, ancak Ian'ın üç balkonu akan bitkiler yerine çeşitli oyma eserlerle süslenmişti. Bu Ian'ın zevkinin fantastikten erotik olana kadar geniş bir yelpazede olması beni şaşırtmadı. Ian beni, Silver'ı ve Ereshki'yi içeri sokmadan önce kadınlarla, erkeklerle ve satirlerle -ya da bunlar sentor muydu- oynayan taş gargoyllere bir göz attım. Gece yeni çökmüştü, iblislerin tekrar dolaşması için güvenli hale gelmişti. Dagon Ereshki'nin izini ne kadar çabuk sürebilirdi? Ya da Ian'ı, eğer Dagon Ian'daki gücünün izini sürüyorsa, aynı şekilde Ian'ın içine gömülü olan büyü de diğerlerinin izini sürüyordu? Yakında öğrenecektik. Tek umudum hazır olmamızdı.

Duvarlardaki süslü ahşap işçiliğine hayranlıkla bakacak zamanım bile olmamıştı. bir arabanın geldiğini duyduğumuzda büyük fuayeye girdik. Dagon'un bizi bulursa başka bir iblisin onu buraya ışınlayacağını bilmeme rağmen kaskatı kesildim ve

bizi pusuya düşürmek niyetindeydi. Dagon arabayı sürmez ve indiğinde kapıyı çarpmazdı. İkinci bir arabanın kapısının daha yumuşak bir şekilde kapandığını duyduğumda rahatladım.

"Cat ve Crispin," dedi Ian. "Bir kez olsun çabuk olun. Onu alın," diye ekledi salona gelen iki vampirden birine, sonra Ereshki'yi onlara doğru itti. "Onu güvende tutun ve sakın hafife almayın. O normal bir insan değil."

Böylece Ian, yanlarına gelen çift kapıyı çalamadan çift kapıyı açtı. "Bir iblis sorunuz var, o yüzden sizi neden içeri davet etmediğimi anlayacaksınız," diye onları selamladı.

Doğum adı Crispin olan ama sadece Ian'ın ona böyle seslendiği Bones, karısı Cat'le birlikte içeri girerken Ian'a sert bir bakış attı. Cat'in kızıl saçları hâlâ o iğrenç kahverengi tonuna boyalıydı ve Bones'un saçları hâlâ o kadar uzundu ki yüzünün yarısını gizliyordu ama auraları havayı çatırdatıyordu. Tereddüt etmeden eşikten içeri girdiklerinde içimdeki bir düğüm daha çözüldü. Hiçbir iblis davet edilmeden özel bir konuta giremezdi, yani bu Dagon ve bizi kandırmak için cazibe takan başka bir iblis değildi.

Bir sonraki anda, çok erken gevşediğimi fark ettim. Büyük ve karanlık bir şey büyük bir güçle ön bahçeye çarptı, yanındaki taş fiskiye'nin suları kenarlarından taşıtı. Çevre alarmları çalmaya başladı, ama onların gürültüsü arasında Ian'ın lanetini duydum ... ve o büyük, karanlık form çatıdan gelen çok sayıda spot ışığıyla anında aydınlatıldığında anladım.

Mencheres.

"Merak etmeyin, ben de davet beklemeyeceğim," dedi Ian'ın efendisi eve doğru yürürken.

Ian, Bones'a şeytani bir bakış attı. "Ne kadar alçaksın, Crispin." Bones'un kaşları kalktı. "Senin de dediğin gibi, intikam, Ian."

Ian'ın peşinden salona girdim, son günlerin anılarıyla savaşıyordum. onun en yakın arkadaşlarıyla tanışmıştım. Kendimizi onlara aşık yeni evliler olarak tanıtmıştık. O zaman inanmamışlardı ama inançsızlıklarında daha ölçülü davranmışlardı ve bana yönelik ölüm tehditlerini de bu tanımlamaya dahil ediyordum. Şimdi, eldivenler açıkça çıkarılmıştı.

Ian fûme camlı salon kapılarını arkasından kapatır kapatmaz Mencheres, "Ruhunu neden sattığını biliyorum," dedi.

Ian, "Eroinden uzak olmak için onca zaman varken," diye mırıldandı. Sonra raftaki kristal sürahilere gitti ve kendine koyu kehribar rengi sıvı her neyse ondan büyük bir bardak doldurdu.

Mencheres, obsidyen bakışları üzerime düşmeden önce ona baktı. Bakışlarının ağırlığı bana kat kat kalın zincirlerle bağlanmışım gibi hissettirdi. Sonra uçarak yanıma gelen ve eski firavunun bacaklarını koklamaya başlayan Silver'a baktı.

"Silver," dedim azarlarcasına.

"Üzerimdeki mastiflerimin kokusunu alıyor," diye cevap verdi Mencheres, bakışları alaycı bir hal alarak. "Gerçi evcil hayvanlarımın hiçbirinin kanadı yok."

"Başka kim viski ister?" Ian bunu duymazdan geldi. "Evet dediğini biliyorum Crispin. Cat? Veritas?"

"*Ben de biraz alayım,*" dedim, "*Keşke içine biraz iblis kanı karıştırsaydın.*"

Bana kendi bardağı kadar dolu bir bardak uzattı, sonra benimkinin yanındaki sandalyeye oturmadan önce Bones'a da yarısı dolu bir bardak verdi.

"Demek Vlad ya da Leila sonunda sırrımın ortaya çıkmasına izin verdi," dedi Ian sohbet eder bir tonda.

Mencheres aynı sahte hoşlukla, "Yanlış," diye cevap verdi. "Hem o hem de Vlad bana söylemeyi reddetti ama Vlad sahte infaz videomu daha yakından izlememi söyledi. Ben de izledim. Neredeyse kameranin görüş alanının dışındasın ama Vlad sözde kafamı uçurduktan sonra elinde bir bıçakla ona doğru geliyorsun. Vlad 'Yapma' diyor, sen de 'Seni öldürmeyeceğim. Bunu Mencheres'in yapmasına izin vereceğim' diyorsun. Sonra video bitiyor."

O gün orada değildim ama sonrasında ne olduğunu biliyordum: Ian, Dagon'un onu bulmasını engelleyen koruyucu dövmei kesmişti. Ve Dagon koşarak gelmişti.

"Şimdi nihayet ne demek istediğini anlıyorum." Mencheres'in sesi sevecenliğini kaybetti ve sert bir törpüye dönüştü. "Kendi ölümümün intikamını alabilmem için beni geri getirmeye yemin etmiştin ve bunu yapabilmenin tek bir yolu vardı: ruhunu satmak."

"Ölmemiş olman dışında." Ian'ın ses tonu hafifti, sanki özverili davranışının bedelini sefalet, ölüm ve daha kötüsüyle ödememiş gibi. "Pazarlığımızı yaptıktan sonra bunu bana söylemesi Dagon'un karnını iyice güldürdü."

Mencheres'in yüz hatlarına acı öylesine derin bir şekilde kazınmıştı ki, bir an için çizgisiz, yakışıklı yüz hatlarına rağmen gerçek yaşındaymış gibi

göründü. "Sana söz veriyorum, bunu düzelteceğim."

"Yapmak zorunda değilsin."

Mencheres'in kederle eğilmiş olan başı bu söz üzerine dikleşti. Ian bana doğru el sallayarak devam etti.

"Karım sürprizlerle doludur. Ölümüm Dagon'a olan ruh borcumu sıfırladıktan sonra beni mezardan geri çıkarması da bu sürprizlerden yalnızca biri."

"Nasıl?" Cat'in inanamayarak haykırışı kocası tarafından yankılandı. Mencheres konuşamayacak kadar şaşırılmış görünüyordu.

"Diğer her şeyi yaptığım gibi," dedim, belirsizliğin yeterli olacağını umarak. "Bibbity-bobbity-boo."

Mencheres sonunda sesini buldu. "Büyü et ve kemikleri kısa süreliğine yeniden canlandırabilir ama bir ruhu öbür dünyadan alıp bedenine geri veremez. Bunu sadece bir iblis anlaşması yapabilir ... ya da belki de bir iblisin kendisi."

Cat'in yüz hatlarına tiksinti dokunmuştu. Bones'un sertleşen ifadesinden o da bundan şüphelenmişti.

"Bana hakaret etme," diye tersledim, sonra bu yorumla kendi üvey kardeşime hakaret ettiğimi fark ettim. "Gerçi bütün iblisler kötü değildir," diye düzelttim. "Ayrıca, ben" - *yarı iblis kardeşimin tanımıyla, yaşam ve ölüm arasındaki nehrin vücut bulmuş halinin kızıyım* - "Başka bir şey," diye bitirdim.

"Bir yarı tanrı," dedi Ian onlara viski ikram ederkenki rahatlığıyla.

Mencheres bana pek de şaşırmayan bir bakış attı. Bones ise ayağa kalktı.

"Saçın." Aslında kendini tutup durmadan önce benden geri çekilmeye başlamıştı.

Ian gözlerini devirdi. "Gerçekten mi Crispin?

Yaşına göre davran." Cat daha kısa ve öz konuştu.

"Ne oluyor tatlım?"

Bones tekrar yerine oturdu, yüz hatlarında bir utanç ifadesi belirdi. Sonra yüz hatları sertleşti ve aurası sanki silahlanmış gibi parladı. "Senin. Saçın." Her kelime bir suçlamaydı.

Cat ona "Kaba," diye tısladıktan sonra, "Sanırım senin Havalı," dedi bana daha yüksek bir sesle. "Kabul ediyorum, ben bir Buckeye taraftarıyım ve mavi ile altın Michigan renkleri ama-"

Bones, "Onlar Wolverines haraçları değil, Kitten," diye araya girdi. "Sana bahsettiğim Ölüm Meleği'ni hatırlıyor musun? Gerçek halini bir an için gördüğümde saçları tıpkı onunki gibiydi."

Cat'in gözleri yüzünden kaçmaya çalışıyormuş gibi görünene kadar şişti. "Soy ağacımın berbat olduğunu sanıyordum," diye nefes aldı. "Vay canına."

Birden hava beni sıkıyormuş gibi hissettirdi; Mencheres'ten bir uyarı. "Ariel, Aken'in kızı," dedi, bana gerçek adımı verirken sesi alçak ve yankılıydı. "Ian o iblise olan ruh borcundan gerçekten kurtuldu mu?"

Sonunda, tereddüt ya da belirsizlik olmadan cevap verebileceğim bir şey. "Evet."

"Ayrıca beni gizlice koruyan bir hayalete sahipti ve üzerimdeki kötü niyetli büyüü bumerang gibi döndürüp büyüü yapan kişiye geri gönderen bir büyü yaptı," dedi Ian ve Mencheres'in bana ilk gerçek gülümsemesini vermesine neden oldu. "Ama bunların hiçbirisi Cat ve Crispin'i buraya çağırma nedenim değil," diye devam etti. "Sadece Timothy'nin hayatta olduğunu öğrendim."

"Arkadaşım Timothy mi?" Cat hemen Bones'a suçlayıcı bir bakış attı. "Bana onun öldüğünü düşündüğünü söylememiştin!"

Bones kızgın bir ses tonuyla, "Çünkü ben yapmadım," diye başladı, sonra Ian'ın yüzünü görünce durdu. "Yani ?"

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi Ian acımasızca. "Bunu çalarken onu kendim gördüm," diyerek kolunun altındaki şişkinliği gösterdi. Doğru, boynuzu henüz görmemişlerdi. "Ve bunca yıldır kendini bizden neden sakladığını asla tahmin edemezsiniz."

Cat, "İnsan olduğunuz zamanlardaki arkadaşınız Timothy'yi kastediyorsunuz," diyerek ipucu verdi. "Eğer yaşıyorsa, bu harika!"

Bones ona dönmeden önce Ian'a ölçülü bir bakış attı. "Eğer bu sadece Timothy'nin hayatta olduğuna dair iyi bir haber olsaydı, Ian bunu bize şahsen vermek için ısrar etmezdi." Ian'a basitçe, "Timothy ne yaptı?" diye sordu.

Ian iç çekerek arkasına yaslandı. "Yapabileceği şey bu. Timothy'nin Cain'i aradığı için gittiğini hatırlıyor musun? O ve katıldığı tarikat onu ya da Cain'in kalıntılarını bulduklarına inanıyorlar. Daha da önemlisi, insan, vampir ve gulyabani üçlüsünün kanını içmeleri halinde bu kalıntıların yeniden hayata döndürülebileceğine inanıyorlar."

Işık aniden Cat'in etrafında kıvrımlı, şeffaf formlar halinde patladı. Bu sırada doğaüstü bir feryat kulaklarımı tutmama neden oldu. Aynı hızla, Cat'i odanın ince şapka ışığının yapay parıltısı dışında hiçbir şeyle halelenmemiş halde bırakarak gitti, tek ses Silver'ın Mencheres'in ayaklarının yanına yerleşirken çıkardığı memnun homurtudan geliyordu. Etrafıma bakındım, Cat'in bir anlığına ölümcül hortlaklar tarafından kuşatıldığını başka kimsenin fark etmemiş olmasına şaşırdım.

"Eski arkadaşın kızımın kanını mı akıtmak istiyor?" diye tısladı.

Ian açıkça, "Eğer onun hakkında bir şeyler biliyorsa, evet," diye cevap verdi. "Kabul, Timothy şansı varken beni öldürmedi ama bağınazlığa karşı dostluk üzerine asla bahse girmem ve Timothy şu anda bir bağınaz."

Bones uzanıp Cat'in elini tuttu. "O zaman umarım onu bir daha görmeyiz," dedi, sesi yeni yumuşaklığından dolayı daha az ölümcül değildi. "Şimdi, ondan çaldığın bu şey nedir?"

Ayağa kalktım, Ian'ın borunun olağanüstü yeteneklerini göstermesini görmeme gerek yoktu. Ian'ın kafasını uçurduğu ve neredeyse onu öldürdüğü için kalıntıya karşı hâlâ kin besliyor olmalıydım.

Ian kaşmir ceketini çıkarırken, "Ben Ereshki'yi kontrol edeyim," dedim. Ian bu sabah sahil evine sadece yırtık bir pantolonla gelmişti ve Bay Rich de aynı bedende olduğu için Ian onun dolabını yağmalamıştı. Ben yargılamıyordum; Bayan Rich'in izniyle şimdi üzerimde kaşmir bir kazak ve pantolon vardı.

Cat beni şaşırtarak, "Ben de seninle geleceğim," dedi.

Mencheres aniden yolumu kestiğinde kapıya giden yolu yarılamıştık. Gerildim ama tek yaptığı beni kollarının arasına almak oldu.

Şaşırmıştım. En samimi olduğumuz zamanlarda bile Mencheres ve ben kucaklaşan insanlar değildik. Ancak Mencheres duygudan titreyen bir sesle "Teşekkür ederim," diye fısıldadığında bunu neden yaptığını anladım.

Ian. Tabii ki. Onu sevmek ortak noktamızdı.

"Bir şey değil." *Gerçi bunu senin için yapmadım. . .*

Mencheres beni serbest bıraktı. "Seni tanıdığımdan beri, Veritas, ya bir müttefik olarak sana hayranlık duydum, ya bir eşit olarak sana saygı duydum ya da bir düşman olarak senden çekindim. Şimdi ise seni aileme bir kız evlat olarak kabul etmek benim için büyük bir onur."

Ian sırtarak, "*Bunu yapacağını söylemiştim.*" dedi.

Duygulanmıştım ama Ian'ın henüz karşılık vermediği duyguları açığa vurmadan ne kadar duygulandığımı gösteremezdim. Bu yüzden daha derin duygularımı alaycı bir gülümsemeyle gizledim.

"Çok tatlısın Mencheres, ama senden yüz yıldan daha yaşlı olduğumu düşünürsek . . . Sana 'baba' demeyeceğim."

Kıkırdadı. Diğer herkes de öyle yaptı, bu da benim için o anın kırılğanlığını örttü. Ya da ben öyle sanıyordum. Göz ucuyla Cat'in bana bilmiş bir bakış attığını fark ettim. Çok mu anlayışlıydı, yoksa Ian'a karşı hissettiklerim yüzümden okunduğu için tüm çabalarım boşuna mıydı?

Öğrenmek istemedim. "Ereshki," dedim, sanki nereye gittiğimi hatırlatırcasına. "Nerede o?"

"Muhafızlarımdan birine sorun," diye yanıtladı Ian. "Size gösterirler."

Cat'e baktım, şimdi ondan kaçmak için bir bahanem olmasını diliyordum. "Hâlâ geliyor musun?" *Lütfen hayır de.*

"Tam arkanda," diye cevap verdi hızlı bir gülümsemeyle. Kahretsin.

Bölüm 34

Beni Ereshki'ye götürmesi için Ian'ın muhafızlarından birini çabucak bularak Cat'le konuşmaktan kaçınmak niyetindeydim. Ancak misafir odasından daha yeni çıkmıştık ki Cat beni resmi salondan geçirerek salonun ötesindeki birçok odadan birine götürmeye başladı.

"Kütüphane," diye haykırdı, sanki daha önce hiç görmemiş gibi. "Buraya son geldiğimde, neredeyse Ian'ı öldürüyordum!"

Onu takip etmem için kolumu çekiştirip duruyordu. Antrenin üzerindeki cam kubbeli tavana özlem dolu bir bakış attım. Cat'i tavana doğru fırlatırsam, isteksiz bir çocuk gibi çekiştirilmekten hoşlanmadığımı anlayacaktı ama bu biraz aşırı olurdu. Ve kaba olurdu sanırım.

Böylece beni kütüphaneye götürmesine izin verdim. Duvarlarında binlerce eski ve yeni cildin sıralandığı iki katlı etkileyici bir odaydı. Başka bir bölümde camla kaplı parşömenler vardı. Kitaplara saatlerce göz atabilirdim ama Cat odanın tek sanat eseriyle, Avustralya taşrasının mozaïği haline getirilmiş kemik koleksiyonuyla daha çok ilgileniyor gibiydi.

"Ian'ın bunu tekrar bir araya getirdiğine inanamıyorum," diye hayret etti. "Yıllar önce kafasına fırlattıktan sonra parçalara ayrılmıştı."

Belli ki bu kavgayı sormamı istiyordu, ben de sordum. "Neden ona attın?"

"Dikkat dağıtmak için. Beni bir duvara fırlatmıştı ve ne kadar güçlü olduğuna şaşırmış olsam da onu öldürmeye karardıydım." Sonra bana ters bir bakış attı. "Ama Ian kalp atışlarımı duydu ve tüm vampirler gibi bu ses onu gördüğümünden çok daha kırılgan olduğuma inandırdı. Bir dövüşte hafife alınmak size en büyük avantajı sağlar."

Daha fazla konuşmanın kibarca olacağına karar verdim. Ayrıca, ilgimi çekmişti. "Onu öldürmeye neden bu kadar kararlıydın?"

"Bu benim işimdi." Başını eğdi. "Bir zamanlar Kanun Koruyucuları'nın izleme listesindeydim, bu yüzden hükümet için çalıştığımı, insanları gelişigüzel öldüren vampirleri öldürdüğümü biliyor olmalısınız. Ian'ın da o gelişigüzel katillerden biri olduğunu sanıyordum çünkü patronum beni onun peşinden gönderdi. Patronumun nedenlerinin kişisel olduğunu sonradan öğrendim. Ian, patronumun kardeşini vampire dönüştürmüştü ve kısa bir süre sonra da yeni dişli orospu çocuğu patronumun ailesinin çoğunu yok etti."

Artık kimden bahsettiğini ve vampiri "orospu çocuğu" olarak tanımlamasının ne kadar gerçekçi olduğunu biliyordum.

"Babandan bahsediyorsun, Max." Cat'in eski patronunu amcası yapıyor. Bunu daha önce bilmiyordum.

"Evet," dedi daha sert bir tonda. "Max'in dişlerini çıkardıktan hemen sonra yaptığı bir diğer şey de annemle ilişkiye girmektir ve o kadar yeni ölümsüzdü ki, hala yaşayabilir spermleri vardı. Daha da kötüsü, hemen ardından Max anneme yeşil gözle bakarak onun gerçek bir iblis olduğuna inandırdı. Yarınızın kötü olduğu söylendiği için kendinizden korkarak büyümenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz?"

İrkildim, sonra da fazla anlayışlı yoldaşımla birlikte kendime lanet ettim. Cat'in beni buraya sadece uzun zaman önceki bir kavgayla övünmek için sürüklediğini sanmıştım ama asıl amacı, yaşadığımı bilmemesi gereken bir mücadele hakkında benimle yüzleşmekti.

"Ian bize ne olduğunu söylediğinde yüzünü gördüm." Sesi yumuşadı. "Merak etme, diğerleri bunu anlamadı. Bunu yapabilmeleri için yaşamış olmaları gerekirdi ve yaşamadılar. Ama ben anladım."

Birdenbire cıvılcıplak kalsaydım, kendimi daha az savunmasız hissederdim. Ian birçok kez böyle hissetmeme neden olmuştu ama karşımdaki kadını çok az tanırken ona güveniyordum. Bir kez daha Law Guardian'ımı bir kalkan gibi önüme çektim.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Sesim sakın ve soğukkanlıydı, bu beni rahatlatı.

Kadın homurdandı. "Saçmalık. Zar zor bir arada duruyorsun ve ben Seni suçluyorum. Birkaç on yıldır kim olduğumu sakladığım için zor günler geçirdiğimi sanıyordum. Sen binlerce yıldır saklanıyordun, bir yandan da kışına yapışmış bir vampir polis kılığına giriyordun. Aşık olmak ve sonra neredeyse Ian'ı kaybetmek bardağı taşıran son damla oldu, değil mi?" Yine çok bilmiş bir bakış. "İki kez, Bones'un

ölmüştü ve ben her iki seferde de epik derecede kendimi kaybetmişim. Ne kadar sağlam olduğumuzu düşünürsek düşünelim, böyle bir kayıp başa çıkılamayacak kadar derin yaralar açıyor, değil mi?"

Her kelime savunmamı yeniden inşa edebileceğimden daha hızlı bir şekilde parçaladı. Daha da kötüsü, işi bitmemişti.

"Ian'ı ölümden nasıl döndürdüğünü bilmiyorum ama eminim bunu yapmak için sakladığın parçanın tüm gücünü kullanmışsındır. O cin bir kez çıktıktan sonra şişeye geri koyamazsın. Bunu vampir tarafımla savaştığım zamanlardan hatırlıyorum. En korkutucu kısmı ise, sonunda kendimi bıraktığımda ve içimdeki her şeyi herkesin görmesine izin verdiğimde bu güce teslim olmayı ne kadar çok sevdiğimdi."

"Nesin sen, melez fısıldayıcısı mı?" Tersledim, çok sarsılmışım Cat'in tarif ettiği gibi vampir polis kişiliğimin arkasına saklanmaya devam edecektim.

Koyu gri bakışları yeşille parlıyordu. "Değilim, ama bunca zaman sonra öyle olmalısın. Olmadığın gerçeği, sen onlara inanacak kadar gençken birinin sana diğer yarının kötü olduğunu söylediği anlamına geliyor. Kim olduğunu bilmiyorum-"

"Dur," diye emrettim, gözyaşlarımın akmaya başladığını hissederek dehşete kapıldım. Beni nasıl bu kadar çabuk bu hale getirmişti? Yoksa bunu kendime ben mi yapmışım? Hâlâ onun ima ettiği kadar kontrolden çıkmış mıydım?

"Ama o kişiye bu kadar uzun süre inandığına göre ona güvenmiş olmalısın," diye devam etti, gözlerindeki yeni sempatiye rağmen sesi çakmaktaşına dönmüştü. "Onları da sevmiş olmalısın. Sadece sevdiğin biri seni mahvedebilir

Bu kadar kötü, bu kadar uzun. Annem bana çok yüklendi ama yanılıyordu, tıpkı senin üzerinde duygusal olarak çalışan her kimse onun da yanıldığı gibi-"

"Hiçbir şey bilmiyorsun!"

Şimdi bağıırıyordum ve görüşüm uğursuz bir şekilde karardı. Ben olsam Beni öldürmesine tahammül edebilirdim ama efendime saygısızlık etmesine izin vermeden önce kanını söker ve içinde yıkanırdım.

"Tenoch haksız *değildi*. Ölmeden hemen önce dünyanın en acımasız savaş lordunu *asla* değiştirmezdi, eğer içimdeki o parçayı *bilmeseydi*. o kadar tehlikeliydi ki, o yarımı gerçekten serbest bırakırsam beni durduracak aynı derecede tehlikeli biri olmalıydı!"

Yanaklarıma ıslaklık çarptı. Cat'in gözlerinden süzülen damlaları görene kadar benim gözyaşlarım olduğunu düşünmüştüm, sonra tenimde daha küçük sıçramalar hissettim. Gözyaşlarını ondan çekip almak

istememiştim ama almıştım ve yanaklarımı dolduran kızarıklıktan

Cildi, kanı da yönlendirebileceğinden daha hızlı bir şekilde yüzeye çıkıyordu.

Onun kanıyla yıkanmadan önce diğer doğamı bastırmaya çalışırken gözlerimi sıkarak etrafımda döndüm. *Git buradan, git buradan, git buradan!* diye bağırdım.

Bu yeterli değildi.

Umutsuzca, hislerimi Ian'ın evinin önündeki çeşmeye gönderdim. Sonra öfkemi, beni en derin yaramdan zahmetsizce bıçaklamak için yüzyılların kabuklarını kesen kadın yerine içindeki suya boşalttım. Suyun çok hızlı buz tutmadan önce kaynadığını hissettim, aşırı Sıcaklık değişimi taşları paramparça etti. Fıskiye'nin patlamasının sesi o kadar yüksekti ki, Bones'un kütüphane kapısını açarken çıkardığı gürültüyü maskeleydi.

"Sorun nedir?" Bones sordu. "Bu odadan gelen bir güç patlaması hissettim."

Döndüğümde Ian'ı Bones'un hemen arkasında gördüm. Cat hâlâ bana bakıyordu ama en azından üstü başı kan içinde değildi. Odadaki başka bir şey de öyle.

Tek hasar Bones'un kapının olduğu duvara verdiği zarardı.

Güzel. Kendimi tam zamanında yakalamıştım.

"Oh, o sadece bendim, hiç de tehlikeli değildim," dedim sert bir ses tonuyla. "Şimdi gidip mahkûmumuzu tek başıma kontrol edeceğim, teşekkürler."

Ian'ın muhafızlarından biri hemen odaya koşmasaydı oradan ayrılacaktım. Üstü başı kan içindeydi, bu da tüm öfkemi dışarıdaki çeşmeye yöneltmediğimi düşünmeme neden oldu. Sonra nefes nefese söylediği sözler beni tekrar düşündürdü.

"Kaçtı!"

"Nasıl?" Ian çoktan yanından geçip gitmişken sordu.

Gardiyan Ian'a yetişmek için koştu. Ben de koştum, bu da gardiyanın cevabını yakaladığım anlamına geliyordu.

"Bilmiyoruz! Bir dakika önce sandalyeye zincirlenmişti. Sonra, üçümüz kanlar içindeydik ve o gitmişti!"

"Alarmı çalın," diye emretti Ian. "Bulunması gerekiyor!"

"Nerede olduğunu hissetmiyor musun?" Ona şaşırarak sordum.

Ian'ın ağzı gerildi. "Hayır, bilmiyorum."

Yonah'nın büyüğü Ian'a önemli bir menzil kazandırmıştı. Ereshki görüş alanımızdan çıktıktan hemen sonra bir şekilde kurtulmuş olsa bile

bu kadar kısa sürede bu kadar uzağa koşamazdı.

Ian bizi alt katta yeni bir vampir hücreesine benzeyen beton bir odaya götürdü. Kapısı ön kolum kalınlığındaydı ve penceresi yoktu. Bir vampiri tutmak için fazlasıyla yeterli olmalıydı.

Ereshki, ama yere sabitlenmiş sandalyede ağır zincirler dışında hiçbir şey yoktu.

Ian sandalyenin yanına eğildi, sonra aniden doğruldu, neredeyse sandalyeyi kaynaklarından ayıracaktı. "Nedir bu?"

Odadaki iki kanlı muhafız birbirlerine suçlu bir bakış attıktan sonra siyah saçlı olan "Kalem ve kâğıt" diye cevap verdi.

Ian'ın onlara attığı bakış, merhamet dilemek için diz çökmelerine neden olmalıydı. "Bunu ona *neden* verdin?"

"Bir veda notu yazmak istediğini söyleyip ağlıyordu," dedi diğer gardiyan, sanki gelecek darbeleri hissediyormuş gibi eğilerek. "Sadece bir bileğini gevşettik. Kolları ve bacakları hâlâ zincirliydi. Bir insan tek bir bilek, biraz kâğıt ve bir kalemle ne yapabilir ki?" diye ekledi savunmacı bir tavırla.

Gözlerimi kapattım. *Ian kalp atışlarımı duymuştu*, Cat ilk kavgaları hakkında söylemişti. *Ve tüm vampirler gibi, bu ses onu çok uzakta olduğuma inandırdı.*

Göründüğümde daha kırılғанmışım.

Ian muhafızlarını Ereshki konusunda uyarmıştı. Hâlâ dinlememişlerdi ve o da bunu kendi avantajına kullanmıştı. Ama nasıl?

Ian'ın elinde sıkıdığı kâğıt parçasını aldım. Sonra sembolleri tanıdığımda kıkırdağımın çatırdadığını duyana kadar çenem gerildi. "O bir bayıltma büyüğü ve bir ışınlanma büyüğü çizdi."

Bu yüzden Ian artık onu hissedemiyordu. Işınlanma büyüğü sadece bir kez işe yarayabilirdi ama onu buradan çok uzaklara götürmek için yeterli olacaktı.

Ian keskin bir nefes aldı. "Hafızası binlerce yıl önce bir Mezopotamya köylüsü olarak bildikleriyle sınırlı olsaydı, onun da bilmemesi gerekirdi."

O haklıydı. Dahası, bir ışınlanma büyüğü normalde yüksek seviyeli bir uygulayıcı ve büyüğü tutturmak için sihirle aşılınmış değerli taşlar gibi güçlü büyü bağlayıcılar gerektirirdi. Ereşki'nin elinde sadece bir kalem ve kâğıt vardı. Bir şekilde o çapta bir büyü biliyor olsa bile, bunu gerçekleştirmesi imkânsız olmalıydı,

...

Bir kez daha Cat'in sözleri aklımda çınladı. *Bir dövüşte hafife alınmak size en büyük avantajı sağlar.*

Bir anda bunu nasıl yaptığını anladım ve öfkem evdeki tüm su borularının anında patlamasına neden oldu. "*Lanet olası kaltak!*"

Ian titremeye başlamamdan çok, hücrenin dışındaki duvarları boyamaya başlayan su için endişelenmiş görünüyordu. "Ne oldu?"

"O asla diğer dirilen ruhlardan biri olmadı." Zar zor alabildim Ereshki'nin beni bir *kez daha* kandırmış olmasına duyduğum öfkenin etkisiyle kelimeler ağzımdan döküldü. "Sadece senin büyüünün bunu doğruladığı ortaya çıktı çünkü içinde Dagon'un gücünün bir kısmı *var*. Ruhunu ona sattığında Dagon onu damgaladığından beri bu güce sahipti ama senin aksine Dagon bu borcu asla tahsil etmedi. Almak zorunda da değildi. Bunca zamandır Ereshki iblis damgalı hizmetkârı olarak onun yanındaydı!"

Bölüm 35

Ian arkadaşlarına ve çalışanlarına evi boşaltmalarını emrettikten sonra beni yukarı çıkardı. Özel, iblis geçirmez konut olsun ya da olmasın, artık burada güvende değildik. Yonah'ın adasına ne olduğunu görmüştük. Şimdi bunun Dagon'un mu yoksa Ereşk'in mi işi olduğundan emin olamıyorduk. Dagon'un gücü binlerce yıldır Ereški'nin içinde büyüyordu ve tüm bunlar onu tanıştığım günkü kadar genç tutuyordu.

Ereški'nin diriltilmiş insan-amnezi hastası rolünün sadece beni değil, bir asırlık eski iblis prensini de kandırmış olmasını rahatlatıcı bulmalıydım. Ama ben rahatlamadım. Yonah Ereški'nin ne olduğunu bilmiyordu. yapabilirdi. Yapmıştım ama Ian bana şans verdiğinde onu öldürmeyi reddeden de bendim.

Şimdi kaç kişi bu yüzden ölecek?

Bu düşünce o kadar ağırıma gitmişti ki, Ian'ın beni aceleyle bir yatak odasına soktuğunu fark etmem bir anımı aldı. Duvarlarını kaplayan göz kamaştırıcı beyaz ahşap işçiliği ve Michelangelo ve Edvard Munch'un bir müzede olması gereken tablolarını gösteren kakmalarıyla büyük bir alandı. On sekizinci yüzyıldan kalma Chippendale koltuklar modern bir masanın etrafına yerleştirilmişti.

Kırma camdan bir şömine ve üstündeki tavan penceresi Vatikan'dan koparılmış gibi görünen vitray motiflerle süslenmişti.

Ama odanın en etkileyici yanı yatağıydı. Devasa bir ağaçtan elle oyulmuş gibi görünüyordu ve gölgeliği benim boyumun üç katıydı. Çıplak periler kubbeli tepeyi süslüyordu; sonra daha muhteşem Oymalar, yükseltilmiş kenarlardan aşağıya doğru kıvrılıp, kalın, turkuaz ipek perdelerin uzatılmış kanatlarından aktığı gargoylelerde son buluyordu. Yaramaz-

Yatağın ayakucunun her iki köşesine tünemiş melek görünümlü

perdelerin püsküllü uçları zeminden uzakta. Gerçi püsküllerin yere değme tehlikesi de yoktu. Yatağın tabanı neredeyse bir metre boyundaydı ve o kadar karmaşık oymalarla süslenmişti ki bana düğün pastası süslemelerini hatırlattı.

"Yatak odam," dedi Ian, muhteşem alanı işaret eden bir hareketle. Sonra kaşları çatıldı. "Beklediğin gibi değil miydi?"

"Bu duvarlardan birinin arkasına gizlenmiş bir seks zindanın yoksa, hayır," diye açık açık cevap verdim.

Eğlenen bir homurtu çıkardı. "Bu oda mahremiyet ve uyumak için. Bu aktiviteler için başka odalarım var."

Eminim öyledir. Başka bir ruh halinde olsaydım, bunları da keşfetmek isteyebilirdim. Ama öfke ve mide bulandırıcı bir suçluluk duygusu beni aynı anda kusarken bu duvarları yıkmak. Ian'ın en sapık haliyle bile bunu yapacağını düşünmemiştim.

Ayrıca bu odadaki eşyalar, inkâr edilmiş bir intikamın beyhude bir gösterisiyle yok edilemeyecek kadar nadir ve değerliydi.

Silver odaya uçtu. Sonra aşağıya inip bana sarıldı. sanki göksel bir yaratık değil de bir ev kedisiymiş gibi. Üzgün olduğumda hep beni rahatlatmaya çalışırdı.

"Gitmek yerine neden buradayız?" demeden önce çabalarından dolayı onu okşayarak birkaç dakika geçirdim.

"Malzemeye ihtiyacımız var," diye yanıtladı Ian, kırılmış cam şöminenin altındaki bir düğmeye basarak. Gizli bir duvar ortaya çıktı ama içinde gizli bir seks odası yoktu. Bunun yerine çekmeceler açılarak çeşitli silahlar, iki siyah çanta, taktik kıyafetler ve birkaç parlak renkli taş ortaya çıktı.

Taşlar değil, bir güç dalgası bana görünmez bir tokat gibi çarptığında fark ettim. Sihirle aşılarmış mücevherler. Doğru ellerde, Ian'ın diğer çekmecelerdeki bıçak, kılıç, balta, tokmak ve çeşitli silahlardan daha ölümcül olabilirlerdi.

"Beğendiğiniz bir şey görürseniz alın," dedi seçtiklerini siyah çantalarından birine atmaya başlarken.

Eğer iblis kemiğinin neye benzediğini bilmiyorsanız, doğrudan fildişinden yapılmış gibi görünen bıçak setine gittim. Bıçakların soluk sırtlarında çelik parlıyordu ve sapları fırlatmak için değil, kavramak için yapılmıştı. Bu iyiydi. Ereshki'yi öldürdüğümde bunu uzaktan yapmak istemedim. Yakın olmak istiyordum. Ian büyük bir çift iblis kemiği bıçağını kınına soktu, sonra onları da çantasına attı.

"Bu kadar iblis kemiğini nereden buldun?"

Bana alaycı bir bakış attı. "O eski lunaparkta seçecek çok şey bırakmışsın."

Doğru. Cat bana kemiklerden kurtulacağını söylemişti. Sanırım önce birazını Ian'a vermişti, ki bu çok akıllıcaydı.

Ian çantasını altı çift tabanca, iki çift otomatik silahlar ve çok sayıda mermi. Ardından ikinci çantaya iki takım taktik kıyafet ve kapalı bir evrak çantası koydu. Son olarak, şömine rafından sarı ve mavi bir vazo aşırıp şömineye çarptı.

On sekizinci yüzyıldan kalma bir Pekin vazosundan bıktığınıza karar vermenin bir yolu da buydu. Sonra cam parçalarının arasında büyük, ışıltılı bir mücevher gördüm. Taşın merkezi koyu maviydi ama her bir ince kesilmiş yüzeyinden parlaklık fişkırıyordu.

Ian bardağı mücevherden salladı. Sonra ağzı adını koyamadığım bir duyguyla kıvrılıp bardağı bana uzattı. "Onlarca yıl bir iblis tarafından kovalanmaya degecek gibi görünmüyor, değil mi?"

Artık bunun hangi taş olduğunu biliyordum. Dagon'un Ian'a olan nefretini başlatan katalizördü, Ian iblisi mücevheri çalacak kadar yaklaşması için yönlendirdikten sonra. Elmasın büyüklüğü düşünüldüğünde, ona sahip olmak için bir iblisin gazabını göze alabilecek Ian'dan daha fazla insan tanıyordum.

"Yıldız ışığı, onu sonsuza dek saklamak için okyanusun en sevdiği kısmının etrafında oluşmuş gibi görünüyor," diye mırılandım elması alırken.

Elime dokunur dokunmaz nefesim kesildi. İçimde tırmanmaya devam eden anlık güç dalgası yüzünden kolum uyuşmuş gibi hissetti, ta ki kuvveti yüzünden dişlerim ağrıyana kadar.

"*Bu* yüzden seni baştan çıkarmaya çalışırken bunu Dagon'dan çaldın!"

Bu sadece açgözlülükten kaynaklanmıyordu çünkü elmas insan pazarında milyonlar kazandıracaktı. Mücevherin gerçek değeri karat sayısının çok ötesindeydi. O kadar büyüyle doluydu ki, elimde tutmaya zor dayanıyordum ve en etkileyici kısmı da ona dokunana kadar hiçbir şey hissetmemiş olmamdı. Bu mücevheri vampir konseyinin burnunun dibinde sallayabilirdim ve

Ellerine almadıkları sürece hiçbiri bunun sihirli bir nesne olduğunu

anlayamazdı. "Evet." Ian'ın sesi ölümcül bir okşamaydı. "Onu

öldürmeye yardım etmek için kullanmak

Dagon, sence de öyle değil mi?"

Bunu nasıl yapmayı planladığını bilmiyordum ama bu tür bir büyü enerjisine sahip birinin yapabileceği büyülerin sayısı düşünüldüğünde, seçebileceği pek çok seçenek vardı. Ve Ereshki'nin yaşamasına izin vererek her şeyi berbat ettiğim için alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacaktı.

Tek söylediğim "Evet," oldu ve elması ona geri uzattım.

Ani ses tonum karşısında kaşları kalktı ama mavi elması ikinci çantaya atıp fermuarını kapatırken hiçbir şey söylemedi.

Açık olmasına rağmen kapı çalındı. Döndüm.

Mencheres kapı aralığındaydı, yüz ifadesi gergindi.

"Bu yolculukta seninle gelmeme izin ver, Ian. Senden çok şey alan o yarattığı yok etmene yardım etmek istiyorum."

Ian iç çekerek arkasını döndü. "Teşekkür ederim ama Dagon benim için ne ifade ettiğini biliyor. Bu yüzden sahip olduğu her şeyle sana saldıracaktır. Yaşayan herhangi bir vampiri alt edebilirsin ama zamanı donduran bir iblise karşı kazanamazsın."

Mencheres karanlık bir sesle, "Başsızsa yapabilirim," dedi.

Ian homurdandı. "Bunu daha önce denemediğimi mi sanıyorsun? Dagon'un ya telekinetik büyülere karşı bağıışıklığı var ya da onları saptıran bir şeyi var. Hayır. Eğer gelirsen beni tehlikeye atmış olursun çünkü Dagon seni öldürür, sonra da benim tepkimi kendi lehine kullanır."

"Peki ya ben?" Mencheres'in arkasında beliren Bones'un yarım gülümsemesi yüzündeki ölümcül ifadeyi yalanlıyordu. "Daha önce de bir iblisle karşılaştım ve galip geldim. Bırak geleyim."

Ian eğlenen bir homurtu çıkardı. "O iblisi yenmek için benim yardımına ihtiyacın vardı, yoksa bu kısmı unuttun mu?"

"Onlarca yıldır ölümsüz bir tetikçi olduğumu unuttun mu?" Bones karşı çıktı. "Çürümüş herifleri öldürmek benim uzmanlık alanım."

Ian çantaların fermuarını kapattı. "Aşağılayıcı olmak istemem Crispin ama Veritas öldürülemez bir yarı tanrı ve ben de hem büyü hem de iblis gücü. Eğer bunu senin yardımın olmadan yapamazsak, o zaman seninle de yapamayız."

Ian hâlâ öldükten sonra dirilebileceğimi mi düşünüyordu? Bunu düzeltmek için ağzımı açtım ama sonra kapattım. Neden sadece odağını kaybetmesine neden olacak bir bilgiyle onu zorlayayım ki? Yeni ölümlülüğüm hakkında endişelenmek onun dikkatini dağıtacak, bu yüzden bundan habersiz kalması onun için daha iyiydi.

"Ayrıca," diye devam etti Ian. "Eğer sen ölürsen, Cat yas tutmaya devam edecek. intikam saldırısı, bu süreçte öldürülmek, ve sonra kızın sona erecek

Justina ve *Tate* tarafından büyütüldü." Ian dehşete kapılmış gibi ürperdi. "Masum bir kıza bunu yapamazsın. Bu insanlık dışı."

"Eğer sana olan sevgim yüzünden yardımımı kabul etmiyorsan, o zaman sana borçlu olduğum için kabul et." Bones'un sesi düzleşti. "Kızım hakkındaki son uyarından çok daha fazlası için. İki yüzyıl önce beni bir vampire dönüştürmeseydin, şu anda burada olamazdım ve sana ihanet ettiğim için de en büyük borcu sana borçluyum."

"Eh, şu." Ian el salladı. "Karımın da dediği gibi, karma kindar bir sürtük olduğu için artık bunu aştım."

Bones'un kaşları kalktı. "Yine mi geldin?"

Ian iki çantayı tek eliyle kaldırdı. "Yani, bunu neden yaptığını anlıyorum. Cat seni terk ettiğinde çılgına döndün, sonunda onu bulduğunda ve benim onun için bir tehlike olduğuma inandığında, onu korumak için ne gerekiyorsa yaptın. O zaman beni çok kızdırdın ama şimdi"-Ian bavullarla onu selamladı-"Aferin diyorum! Sevdiklerimiz için işi şansa bırakamayız, değil mi?"

Bones gözlerini Ian'a dikti, sonra yavaşça bana baktı. "Lucifer'in zıplayan topları," diye nefes aldı. "Ian'la imkânsızı başardın. Kendim görmemiş olsaydım asla inanmazdım."

Arkadaşları Ian'ı olduğu kişi olarak asla takdir etmeyecek miydi? "Ben hiçbir şey yapmadım. Ian kendi başına bu kadar onurlu."

Bones, "Demek istediğim bu değildi," diye söze başladı ama Ian'ın Silver için çaldığı keskin ısıklık onun sözünü kesti.

Silver uçtu ve Ian'ın koluna kondu. Sonra Ian beni kendine çekti ve şöyle dedi: "Yardım teklifleriniz için minnettarım dostlarım. Gerçekten minnettarım. Ama kabul edemem ve tartışmaya devam edecek zamanımız yok. Hepimiz

İblisler bu partiyi mahvetmeden gidin, tekrar görüşmek üzere dostlar!"

Bununla birlikte, Ian bizi ışınlarken her şey beyaz bir gürültüye ve bulanıklığa dönüştü.

Bölüm 36

Ian'ın ışınlanmasından kaynaklanan bulanıklık sona erdiğinde, yeni bir evdeydik. Beyaz çerçeveli pencerelerden dışarıda ahşap bir tahta kaldırım, bir kumsal ve gece kararmış dalgalar görünüyordu. Bu odada taş bir şömine, yüksek tavanda çıplak kirişler, parke zeminler ve rahat görünümlü süet kanepeler vardı.

"Mencheres'in Hamptons'daki yazlığı," dedi Ian, çantaları kanepelerden birinin üzerine atarak. "Aldırmayacaktır ve bu bölge kışın neredeyse ıssızdır, bu yüzden herhangi bir meraklı için endişelenmek zorunda kalmayacağız. komşular."

Özel bir konutun içinde olmanın sağladığı korumanın yanı sıra Sürekli tuz serpintisi aynı zamanda doğal bir iblis kovucu görevi görüyordu, ayrıca aynı deniz bana su ile beslenen sonsuz bir enerji kaynağı sunuyordu. Ian açıkça işini şansa bırakmıyordu.

"Harika," dedim Silver'ı yere bırakırken. Hemen kanepeye uçtu ve yumuşak görünümlü minderlere sokuldu. Birkaç dakika içinde gözleri kapandı. Bugün yeterince yorulan tek kişi ben değildim herhalde.

Ian yanıma geldi ve yüzümdeki saçlarımı düzeltmeye başladı, ama parmaklarına dolandığı için fazla uzağa gidemedi. Işınlanmak bir saç modeli için cehennem gibiydi. Defalarca elektrik çarpmış olsaydım saçlarım daha az dağınık görünürdü.

"Bunların hiçbirisi *harika* değil, Veritas."

Eli saçlarımda kalırken, bakışları kabul etmeye dayanamadığım bir empatiyle doldu. Boğazımdaki yeni gerginliği yutmaya çalıştım. Onun gözlerinde olanları hak etmiyordum. Ereshki'nin beni tekrar kandırmasına izin vererek bu kadar kötü bir şekilde başarısız olmuşken değil. İkimizi de daha fazla tehlikeye atmıştım.

ve bu zaten muhtemelen öleceksin kategorisindeydi.

"Yeni bir koruma büyüüne başlamalıyım," dedim ve yan odaya doğru adım atmak için arkamı döndüm. Burası bir kış bahçesiydi ve başka bir ruh halinde olsaydım

duvarlara kadar pencerelerini ve parlak beyaz süslemelerini severdim.

Şimdi nefret ediyorum çünkü pencereler yansımamı her yerde bana geri yansıtıyor.

baktı. Yine de Ian'ın bana hak ettiğim öfkeyi göstermemesinden daha iyiydi.

-Yaptığım şeyin büyüklüğünden kendimi korumak için buna ihtiyacım vardı.

Bir sonraki adımımı atmadan önce Ian önümdeydi.

"Veritas," diye başladı.

Onu tuttum ve başını kendime doğru çektim. Sonra sıçrayarak bacaklarımı beline doladım. Eğer Ian'dan kaçamıyorsam, en azından Konuşma modunda olmadığından eminim.

Beni yakaladı, kalçalarımı tutarken ağzını açarak bana son derece şehvetli bir öpücük verdi. Dilini emdim, sonra kanının bakırımsı şarabını tadana kadar dişlerimi geçirdim. Kalçalarını döndürerek belime tatlı bir sızı gönderdi. Artık benim de dikkatim iyice dağılmıştı.

"Seni her yerinden ısıracam," diye nefes aldım ve dişlerimi alt dudağının üzerinde gezdirerek akan yakut damlalarını emdim.

"Öyle misin?" diye homurdandı ve bacaklarımı belinden çözdükten sonra kalçalarımı tutarak dizlerinin üzerine çöktü. Ağzını bacaklarımın arasına bastırdı ve sıcak nefesi kendi dokunuşuyla kıyafetlerime nüfuz edene kadar nefes verdi.

Nefis bir sıkışma, onu daha yakın tutmak için başını kavramamı sağladı. Kıkırdadı ve bu kıkırdama benim de içime işledi, onu daha fazla hissetmek için zonklayan etimle alay etti. Ona daha iyi erişim sağlamak için pantolonumun fermuarını açmaya çalıştım, ama beni durdurdu, beni daha sıkı tutarken tekrar kıkırdadı ve derin, kışkırtıcı bir nefes daha verdi.

Nefesini kalıcı bir ısırıkla sonlandırdığında bir çığlık beni terk etti. Pantolonum dişlerinin derimi delmesini engelledi ama ustaca uyguladıkları baskı içimde coşku dalgaları yarattı. Çığlığıma verdiği yanıt, çıplak etimi dağlamış kadar erotik olan derin bir lave oldu. Ellerim saçlarına dolanırken titriyordu. Şimdi, onu vahşileşmişim gibi hissettiren bir şiddetle istiyordum ve o henüz pantolonumu bile çıkarmamıştı.

Yakın zamanda da olmayacaktı. Ağzını tekrar indirmeden hemen önce gözlerindeki şehvetli alaycı parıltıdan bunu anlayabiliyordum. Bir derin daha,

Erimiş nefesi daha da kışkırtıcı bir sürtünmeyle birleşince ona karşı titremeye başladım. Hayır, arzudan aklım başımdan gidene kadar beni kızdıracaktı ve

Ne kadar şanslı olursa olsun, onu bekleyemezdim. Ona şimdi sahip olmalıydım. Gözlerimi kapadım ve onun içimde ihtiyaç duyduğum kısmına odaklandım.

Sonra gücümü o uzun, kalın üyenin etrafına sardım ve çok nazikçe çektim. Şaşkın tıslaması sanki içime işledi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu boğuk bir sesle.

Gözlerimi açmadan gülümsedim ve o gücü tekrar nazikçe çektim. Bunu yapmak neden daha önce hiç aklıma gelmemişti? Ereksiyonlar sadece penis kanla dolduğunda mümkündü. Bu kanı yüzeye daha yakın olarak adlandırabilirdim, ta ki Ian hassasiyet içinde çalkalanana kadar, pantolonundaki kumaşın en ufak fırçasını, ağzımın horozunu yutmak için yukarı kaymasıyla aynı hissettirdi.

Ya da dişlerimin ucuna kayması, eğer bu gücü biraz daha sert çekerken daha seçici bir şekilde odaklasaydım

Boğuk bir çığlık attı, bir yırtılma sesi duyana ve kumaşın kalçalarım dolandığını hissedene kadar beni sıkıca kavradı.

Durdum. "Çok mu fazla?" Acıyı severdi ama bu işte yeniydim, o yüzden çok sert çekmiş olabilirdim.

Pantolonumu kiralayarak açtı ve ağzını bacaklarımın arasına gömdü. İçimde havai fişekler patladı, o kadar tüketici ve sürekliydi ki diğer her şey eriyip gitti. Son orgazm düşünmeme yetecek kadar azaldığında Yine sırtüstü yatmışım, kıyafetlerim lime lime olmuştu ve Ian açık kalçalarımın yükseliyordu. O da kıyafetlerini ve boynuzunu çıkarmış, pencerelerden içeri süzülen ay ışığının sanki onunla da sevişiyormuş gibi vücuduna yapışmasına izin veriyordu. Teni neredeyse o ruhani ışınlar kadar solgundu, bedenimi kendi bedeniyle örtmek için öne doğru kaydığında kalçalarını kavramak için kaldırdığımda uyluklarımı çok daha koyu bir kontrast haline getirdi.

Kalçalarının güçlü bir kavisi, beni bir vuruşta doldururken benden bir nefes kopardı. Zevk o kadar yoğun ki, mutluluktan gözlerim kapanırken tırnaklarımı sırtına geçirdim.

"Yapma," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Gözlerini aç."

Yaptım, başka bir derin vuruş içime daha fazla mutluluk akıtmadan önce sıkıca şekillendirilmiş kaslarını gördüm. Sonra yüzüne baktım. Beni birden fazla orgazma ulaştırdığı için dolgunlaşan dudaklarını zevk kaplamıştı.

sadece birkaç dakika önce. Kara kaşları parlayan zümrüt gözlerini çerçeveliyordu ve

Kumral saçları her sinir bozucu darbede elmacık kemiklerini fırçalamak için sallanıyordu. Eğer güzellik tene dökülebilseydi, tam olarak böyle görünürdü.

"Sadece seni izlerken bile boşalacağım," diye nefes aldım.

Kısık kahkahası Ian'ı bağımlılık yapan her şeyle doluydu. "Henüz değil ama yakında. Güçlerinin yaramaz tarafıyla pantolonumu kremlememe neden olmanın karşılığını ödemedi gitmene izin vereceğimi düşünmedin değil mi?"

Ağzımda bir gülümseme belirdi. "Demek bundan hoşlandın."

Kalçalarını bir kez daha çevirmesi zihnimi kısa süreliğine boşalttı. "... bayıldım," derken hayal meyal yakaladım onu. "Tıpkı senin bunu seveceğin gibi."

Elini kaldırdığında parmakları karmaşık ama hızlı bir büyü yaparak beni terk etti. Durduğunda, dış hatları bir anlığına bulanıklaştı, sonra gerçek Ian bana sırtırken ikinci bir Ian bedeninden uzaklaştı.

"Ne?" İnanamayarak söyledim.

Ian'ın yüzünü aydınlatan bir sırtış, şimdi arkamda kayan, hafifçe parıldayan ikinci Ian'a da yansıdı.

"Geçici çoğaltma büyü," dedi Ian, beni kaldırıp kucağına oturttu. Böylece sırtımı ikinci Ian'a gösterdim ve o da sırtımı okşamaya başladı. "Arzularım tarafından kontrol ediliyor, bu yüzden yapmak istediğim her şeyi yapıyor."

Dublörünün elleri vücudumun Ian'ın ellerinin okşamadığı kısımlarında gezinirken beni öperek bunu kanıtladı. Kısa süre sonra, ikizinin ağzı da bunu yaptı ve zaten o öpücüklerden aldığım zevki daha da artırdı. durmak bilmeyen itişler.

Bir Ian doyumsuzsa, iki Ian acımasızca, görkemli bir şekilde eziciydi. Başka hiçbir şey yoktu çünkü başka hiçbir şey bu zevk sağanağının önüne geçemezdi. Sonunda ona doğru sarktığımda, hareket edemeyecek kadar doymuştum, eğlenen bir homurtu çıkardı ve parmaklarını karmaşık bir şekilde sıkıktı.

Kopyası yok oldu. Son gücümü kullanarak arkama yaslandım ve onu tamamen üzerime çektim. Bakışları neredeyse kör edici derecede parlak bir yeşil tonundaydı ama ifadesi gözlerimi açık tutmak için harcadığım çabaya değdi.

Zamanda herhangi bir anı sonsuza dek yaşamak üzere dondurabilseydim, bu an olurdu. Bu beklenmedik astral üçlünden beni tamamen tüketen coşku yüzünden değil, şimdi Ian'ın gözlerinde gördüğüm şey yüzünden. Bunu görünce, beni daha sıkı kavraması ve hızını artırmasıyla hiçbir ilgisi olmayan bir dalgalanma içimden geçti.

Ian'dan önce kimsenin bana bu şekilde bakmasını istememiştim. Çok fazla sırrım vardı ve seilmek demek, çok fazla takip edilmek demekti.

beni tehlikeye atacaktı. Ama Ian'ın gözlerine bakarken, onlarda gördüğümü sandığım şeyi daha önce istediğim her şeyden daha çok istiyordum.

Aynı zamanda, bunun sadece benim ona karşı *hissettiklerimin* bir yansıması olabileceğinden ve onun bana karşı hissettiklerinin yansıması olamayacağından korkuyordum.

Başka bir itiş, dikkatimi dağıtan bir coşkunluk getirdi. Kendimi ona bıraktım, korkularımı kovalamasına izin verdim. Şu anda Ian benimdi ve ben de onun. Yarın birçok nedenden dolayı belirsizdi, bu yüzden şu anda bu yeterliydi.

Bölüm 37

Mencheres'in evinde dört yatak odası vardı. Hiçbirini kullanmadık ama Ian yattığımız yerde bizi sarmak için en yakın odadaki yatak takımını aldı. Sahil manzaralı odaya geri döndük. Taş şömine gazlıydı ama hafif buruk kokusuna rağmen hoş bir ısı yayıyordu.

Silver üstümüzdeki kanepede uyudu. Zavallı şey, biz içeri girdiğimizde kafasını kaldırmaya bile zahmet etmemişti. Mutfakta bir şeyler arıyordum. Onun için sebzeler daha sonra, ama şu anda Ian'la kıvrılmış birkaç dakika daha istiyordum.

Yastık getirmişti ama boştaki eli omzumun kıvrımlarında gezinirken başımı koluna yasladım. Boynuzun normalde kolunu sardığı noktaya dokunmak için uzandım. Konservatuvardaki ilk karşılaşmamız sırasında bir noktada onu çıkarmıştı. Ben fark etmemiştim bile.

"İyi ki boynuz ona dokunduğumda şiddetli bir tepki vermedi," diye düşündüm. "Yoksa konservatuvanın güzel dalgaların karaya attığı odun zeminine beyin parçaları bırakabilirdim."

Ian homurdandı. "Geçen gece Yonah'nın evinde seninle banyoda takmışım, yoksa bu daha dün müydü?"

"Tüm o ışınlanmalar, zaman dilimi değişiklikleri ve diğer her şey yüzünden hatırlayamıyorum," diye cevap verdim.

"Ben de yapamam ama boynuz ya senden hoşlanıyor ya da onu benden çalmaya çalışmadığını biliyor. Bu yüzden ona dokunduğunuzda size zarar vermiyor olmalı."

"Muhtemelen ikincisi," dedim ve kuru bir sesle ekledim: "Belli ki sahiplenici küçük bir kalıntı, onu şu anki sahibinden almaya çalışan herkesin kafasını uçuracak."

Bir kıkırdama daha, bu sefer biraz da acımasızca. "Bana verdiği baş ağrısını asla unutmayacağım ve işte o zaman boynuz beni tutacak kadar hoşlandığına karar verdi."

Ian'a boynuzun kararında ondan "hoşlanmanın" yer almadığını hatırlatmadım. Ashael sadece ham güç ve daha fazlası için potansiyelin onu çektiğini söylemişti. Eğer öyleyse, neden Ian'a çekildiğini anlıyordum. Bir vampir olarak zaten normalden çok daha güçlüydü, ilk dövüşümüzde beni yenmesi de bunu kanıtlıyordu. Dokunsal büyüde oldukça yetenekli bir vampir olarak ve Ian'ın Dagon'dan aldığı şeyden sonra ek güçle aşılarmış olarak mı? Hiçbir fikrim yoktu.

Ian'ın ulaşabileceği zirveler.

Yüce kişiler, onu seçen kalıntı bunu gösteriyor gibiydi.

"Kulak misafiri olmaya çalışmıyordum." Ian'ın sesi ciddileşti, bu da beni gelecek olan şeyden hoşlanmayacağım konusunda uyardı. "Ama çılglık atıyordun, bu yüzden Tenoch'un Vlad'ı neden bir katile dönüştürdüğüne inandığını duymamak zordu.

"Ölmeden hemen önce vampirdi."

Sertleştım, vücudunun olduğu yerde serin havayı hissedene kadar hareket ettiğimi fark etmeden ondan uzaklaştım. Bu konu hakkında konuşmaktansa tüm dişlerimi sökmeyi tercih ederdim. Hayır, bunu konuşmaktansa tüm dişlerimi söküp yutmayı, sonra da keskin bir kancayla midemden çıkarmayı tercih ederim.

Ama Cat daha önce sadece bundan bahsederek beni neredeyse tamamen eritmişti. Ereshki bunların ne kadarına kulak misafiri olmuştu? Eğer bunlardan herhangi birini yakaladıysa, Dagon'la paylaşırdı ve iblisin eline bana karşı böylesine güçlü bir silah vermeyi göze alamazdım. Bu da bu konu hakkında konuşmam *gerektiği* anlamına geliyordu. Bazen bir yaradaki enfeksiyonu temizlemenin tek yolu keskin bir bıçaktır.

"Tenoch hakkında ne duyduğunuzu bilmiyorum." Sesim ani çıkmıştı. Eğer bunu yapıyorsam, mümkün olduğunca soğuk olmalıydım. "Pek çok insan onun güçlerinden bahseder ama Tenoch her şeyden çok başkaları için duyduğu endişeyle derinden yüklenmiş iyi bir adamdı. Onu mezara götüren de kısmen buydu. Bir bedel ödemededen bu şekilde ilgilenemezsiniz."

"Mencheres her zaman Tenoch'un ölümüne yağmacı hortlakların kurduğu bir pusudan daha fazlasının sebep olduğuna inanmıştır." Ian'ın sesi tarafsızdı, sanki daha fazlasını kaldıramayacağımı biliyordum.

Hızlıca başımı salladım. "Mencheres haklıydı. Tenoch'u öldüren hortlaklar sayılarının çokluğuyla onu alt ettiklerine inandıkları için mutluydular ama Mencheres gibi ben de Tenoch'un hâlâ kaçabileceğini

biliyordum.

İnanılmaz gücü bir yana, Tenoch telekinetik ve pirokinetikti. İsteseydi kafalarını koparmak ya da patlatmak arasında gidip gelebilirdi..."

Ian benim söylemeye cesaret edemediğim şeyi tamamladı. "Bunun yerine, Tenoch o hortlakların onu öldürmesine izin verdi."

"Dünyanın en vahşi insanını vampire dönüştürdükten sadece iki hafta sonra." Anıların bana hissettirdiği kadar kırık bir kahkaha attım. "İlk birkaç on yıl boyunca, Vlad'ı dönüştürmenin neden Tenoch'un yaptığı son şey olduğunu merak edemeyecek kadar kederliydim. Sonra Vlad, ancak Tenoch onu dönüştürürken Cain'in mirasının geri kalanını Vlad'a akıtmış olsaydı sahip olabileceği güçleri sergilemeye başladı. İşte o zaman Tenoch'un Vlad'ı, eğer ihtiyaç olursa, benim yeni katilim olarak belirlediğini anladım."

"Belki de Tenoch, Kabil'in mirasının kalan kısmını Vlad'a boşalttı çünkü yakında ona ihtiyacı kalmayacağını biliyordu?"

Ian'a hak etmediği bir bakış attım. "O zaman bana verebilirdi ama vermedi. Ne o zaman ne de binlerce yıl önce."

Ian dirseğinin üzerinde doğruldu. "Tenoch'un Mencheres'i vampire dönüştürdükten sonra Mencheres'e o gücü vermesinden bahsediyorsun."

Hızlıca başımı salladım. "Tenoch beni vampire dönüştürdükten kısa bir süre sonra, diğer yeteneklerimle ilgili bir olay oldu. Yaptığım şey onu dehşete düşürdü ama beni öldüremeyecek kadar çok seviyordu. Bu yüzden, o parçamı her zaman kilit altında tutacağıma dair bana yemin ettirdi, sonra da Cain'in güç mirasını Mencheres'e bıraktı." Mizahsız bir kahkaha attım. "Mencheres, yeminimi bozup diğer yarımın kontrolü ele geçirmesine izin verirsem, benim celladım olacaktı.

Mencheres bunu bilmiyordu ama ben hep biliyordum."

Öfke Ian'ın yüz hatlarında patladı ve sonra kayboldu. Dikkatle kontrol ettiği bir ses tonuyla, "Bunu sana Tenoch mu söyledi?" dedi.

Bir savunma dalgası beni ayağa kaldırdı. "Anlamıyorsunuz. Güçlerime dair gördüklerin *gerçekte* yapabileceklerimin sadece küçük bir kısmı. Tenoch bu kararı hafife alarak vermedi. O daha büyük bir iyiliği düşünüyordu-"

"Daha büyük iyilik." Ian'ın ses tonundan küçümseme damlıyordu. "Gereksiz acı ve ıstırap çektirmeyi mazur göstermek için bundan daha çok çarpıtılan üç kelime bulmak için uzun uzun düşünmem gerekir."

"Belki," dedim. "Gerçi Tenoch bana geldiğinde buna inanmıştı. Çok şey yaşadığımız için benden korkmayı bıraktığını sanıyordum. Sonra o öldü ve Vlad kendi başına sahip olamayacağı güçler göstermeye başladı."

Gölmeye çalıştım ama boğuk bir hıçkırık olarak çıktı. "Tenoch, Mencheres'in beni alt etmek için yeterli olmayacağını düşünmüş olmalı. Mencheres ilk karısı onu terk ettikten sonra depresyona girmiş ve ona karşı komplolar kurmaya başlamıştı. Bu yüzden Tenoch miras güçlerinin sonuncusunu Vlad'a yükledi ve iki hafta sonra bir hortlak sürüsüyle birlikte kendini öldürdü."

Her şeyi bir araya getirdiğimde beni keder, suçluluk ve yankılanan bir suçluluk duygusuyla sersemletti.

"Diğer yeteneklerinizden ayrı bir kişi olarak bahsetmenize şaşmamalı." Ian'ın sesi çok yumuşaktı. "Acı katlanılamayacak kadar büyük olduğunda onu bu şekilde bölümlere ayırdın."

Bir zamanlar tartıştım. Şimdi gözlerimi kapattım. "Belki de." "Tenoch hâlâ lanet bir aptaldı."

Gözlerim tam zamanında açıldı ve görüşümün siyahla parladığını gördüm. Ian hem görmek hem de koklamak zorunda olduğu öfkeden ürkmedi.

"İyi niyetli olabilirdi ama anlamadıkları şeyler yüzünden çocuklarını reddeden milyonlarca ebeveyn gibi Tenoch da yanıliyordu. Siz tam da olmanız gerektiği gibisiniz ve bunu asla fark edememiş olması Tenoch'un kaybıdır."

İstirap, kaslarımı içimden dövölüyormuşum gibi hissedene kadar sıkılaştırdı. "Ne yaptığımı görmedin-"

"Yeni bir vampir olarak inanılmaz derecede yüksek duyular ve şüphesiz diğer doğanızdaki yetenekleri harekete geçiren duygular?" Ian küçümseyici bir ses çıkardı. "Doğaüstü bir kontrolün seni yok edilmesi gereken bir canavar yapmadığını bilmek için onu görmeme gerek yok. Evet, gücünüz tehlikeli olabilir ama aynı şey vampir tarafınız için de söylenebilir. Ya da insan tarafınız için de aynısı söylenebilir."

"Tenoch tek yolun bu olduğunu bilmeseydi asla bu kadar aşırıya kaçmazdı!"

Yüzyıllar boyunca bunu kendime sayısız kez tekrarlamıştım. Aksi takdirde, Tenoch'un öldüğünde beni hâlâ ortadan kaldırılması gereken bir tehdit olarak gördüğünü bilmek beni yıkacaktı.

"Korku insanlara korkunç şeyler yaptırabilir, sevdiklerine bile," diye cevap verdi Ian daha yumuşak bir tonda. "Bunu sen de biliyorsun. Sadece Tenoch söz konusu olduğunda bunu kabullenemiyorsun. Kendini sadakatsiz hissediyorsun ve bu sadece Başlangıç. Hatalı olanın siz değil Tenoch olduğunu fark ettiğinizde, kendinizin yarısını bir kafese tıktığınız gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalırsınız"

Sadece sizi koşulsuz sevmesi gereken bir adamın korkularını yatıştırmak için, çünkü bu bir ebeveynin lanet olası *işidir*."

"O beni sevdi! Sadece diğer yarım asla güvenilemeyeceğini biliyordu."

"Saçmalık," dedi Ian sert bir sesle. "Öğrenmek için hiç zahmet etmedi. Babanı gördü, dehşet içinde altına sıçtı, sonra da bu kadar güçlü bir şeyin kötü olması gerektiğine karar verdi. Bu yüzden aynı güçleri sende gördüğünde yine altına sıçtı ama yaptığın şey, yeni bir vampirin kan arzusuyla kontrolünü kaybetmesinden daha kötü değildi. Onların hepsi de mi kötü?"

"Hayır, ama ..." Kahretsin, şimdi de kafamı karıştırıyordu!

"Hayır" haklı. Onlar sadece eğitimsizler. Siz de öyleydiniz ve Tenoch sizi gücünüzü kontrol etmeniz için eğitmek yerine ondan korkmanızı ve onu bastırmanızı sağladı."

"Çünkü onunla *insanları incitiyorum*," diye tersledim.

"Bunu hak ettiler mi?" diye karşı çıktı. "Hak ettiklerine bahse girerim, çünkü ben öldükten sonra diğer doğanız serbest kaldığında masumlara zarar vermediniz. Bunun yerine, bizi öldürmeye çalışan iblisleri ortadan kaldırdın.

Beni mezardan çıkarmak için Dagon'dan intikam aldın. O yarınız direksiyonu tekrar ele geçirdiğinde, beni defalarca korudunuz, bana teklifte bulundunuz -en sevdiğim tarafım- ve düzinelerce insanı devrilmiş bir evin altında boğulmaktan kurtardınız. Bana bunların içindeki kötülüğü göster."

Şey . . . Objektif olarak bakarsam yapamazdım. Ama eğer Ian haklıysa, Tenoch beni sadece var olduğum için cezalandırmıştı ve beni kurtaran, koruyan ve kimse sevmezken beni seven adam böylesine büyük bir hata yapmış *olamazdı*. Yapabilir miydi?

Hayır. Rakip klandan vampirler Tenoch'u kendi taraflarına çekmeye çalışmak için beni kaçırdıklarında Ian, Tenoch'un gördüklerini görmemişti. Yaptığım şey Tenoch'un hayatının geri kalanında benden korkmasına neden olmuştu. Bunu nasıl göz ardı edebilirdim?

"O iyilikleri yapmak *istediğim* gerçeğini görmezden geliyorsunuz." Benim sesi düzdü. "Kontrol diğer yarımdayken korkunç bir şey yapmak istersem ne olur?"

Ian homurdandı. "O zaman bunu yapacağın kişi bunu fazlasıyla hak edecektir. Yaptığı kötülükleri hatırlamadığını düşündüğün ikinci en kötü düşmanını bile öldürmezsin. Ereshki'yi seve seve katlederdim ve senin sözde kötü niyetli diğer doğana sahip değilim. Yapma.

Dagon'un içimdeki gücünü de suçlayamam. O olmadan neler yapabileceğimi biliyorum."

Her bir nokta, uzun zamandır gömülü olan şüphelerimi, incinmişliğimi ve öfkemi barındıran duvarlara çarpıyordu. Tenoch'un benim hakkımdaki sözlerine her zaman inanmamıştım. Herkesin kendi eylemlerine göre karakterini şekillendirebilmesi doğru gelmemişti,

Ben ise kusurlu doğduğumu kabul etmek zorundaydım. Ancak, Ian'ın da tahmin ettiği gibi, Tenoch'un yanılıp yanılmadığını merak etmek altımdaki toprağın yok olduğunu hissettirdi. Tenoch'a inanmak yaptığım neredeyse her şeyin temelini oluşturmuştu. Eğer bu inancı şimdi söküp atarsam, kendimi nasıl tekrar bir araya getirebilirdim? Birçok açıdan Tenoch'a inanmaya devam etmek, tüm hayatımı taptığım efendimin bana söylediği bir yalana dayanarak yaşamış olma ihtimaliyle yüzleşmekten daha kolaydı.

"Bu farklı," dedim kabaran duygularımı örtmek için.

İini çekti. "yle değil. Sen tanıdığım en iyi insanlardan birisin, beni çok fkelerendiriyorsun. Eğer daha bencil olsaydın, ben ölümden döndükten sonra benden uzak durmazdın. Ayrıca şu anda izini sürmemiz gereken küçük kaltağı da bağışlamazdın ve kendini bu kadar kafese kapatmazdın. bölünmüş bir kişiliğe sahipsin. Ama gülünç derecede bencil *değilsin*, bu da bana dokunmana izin vermeden önce seni tutup tatmin etmekten bu kadar keyif almamın nedenlerinden biri." "Kendini en sona koymaya o kadar alışkınsın ki, ben daha içine girmeden seni boşaltmanın tadını çıkarıyorum. sen."

Duygusal kırbalanma böyle bir şey olmalı. Bir an, beni pohpohlayan ama yanılış tasvirinden dolayı hayal kırıklığına *uğradım* ve bir sonraki adımda, ağzına bakıyor ve onu benim üzerimde kullandığı tüm yolları düşünüyordum.

"ıldırtıcısın," dedim sonunda, daha açık bir şey söyleyemeyecek kadar iim karmakarışıktı.

Güldü. "Sana dönüyorum. Leyla bana senin gibi birine aşık olmamı söylediğinde beni doğru ve düzgün bir şekilde lanetledi."

"İyi ki Leila gerçek bir cadı değil, yoksa o lanet yapışıp kalabilirdi," diye mırıldandım düşünmeden.

Başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

Bu konuyu açmaya niyetim yoktu. Konuştuğumuz diğer her şeyle birlikte, ihtiyaım olan son şey Ian'ı bana karşı hissetmediği bir şeyle yzleştirmektir. "Boş ver."

Yaklaştı, o amansız bakışları benimkileri sabitledi. "Beni erteleme. Ne demek istiyorsun?"

Siktir et, neden olmasın? Umutsuzca düşündüm. Benim hakkımda söylediği her şeyi yıllarca düşünmem gerekecekti. Neden ona da düşünecek bir şey vermeyeyim?

"Yani beni sevmiyorsun." Omuzlarımı dikleştirdim. "Sorun değil," diye ekledim. "Aramızdaki şeyler hâlâ çok yeni, her ne kadar son birkaç Aylar yıllar gibi geliyor ve ... neden gülüyorsun?" Göğsünün neşeyle titrediğini görerek sordum.

"Çünkü yatakta muhteşem olabilirsin, ama hiç kimse Muhteşem," dedi çileden çıkaran kıkırdamalar arasında.

İçimden öfke fişkırdı. "*Bu da* ne demek oluyor?"

Yüz ifadesi ciddileşirken neşesi azaldı. "Ciddi misin? Ama bana son sözlerimi hatırladığını söylemiştin."

Bunun üzerine içimde öyle bir acı hissettim ki gözlerimi kaçırdım. "Seviyorum. Sen, ah, beni sevebileceğini söylemiştin."

"Hayır. Yapmadım."

Bakışlarım tekrar yukarı kaydı. "Ne?"

"Beni yanlış duydun," dedi, kalbimi parçalayarak. Bunca zaman, bir gün "olabilirdi" nin "oldu" ya dönüşeceği umuduna tutunmuştum ve bunca zaman yanılmış mıydım?

"Pek de sürpriz olmadı," diye devam etti, beni nasıl parçaladığına aldırmadan. "Beynimin yarısı bir kemik bıçağıyla uç uca eklenirken, diğer yarısı ikinci bir bıçakla kısmen şişlendi. Anlaşılabilirlik için bir reçete değil, değil mi?"

Nefesimi içime çektim ve çığlık atmamak için tuttum. "Ne dedin o zaman?" Sakin bir tonda sormayı başardım.

Aramıza koyduğum boşluğu kapattı. "Sevebilirdim" değil. Tüm vampir konseyinin önünde kendimi evli bir adam olarak damgalamadan önce seni Tanrı'nın yeşil dünyasında kovalamadım çünkü seni sevebilirdim. Bunu yaptım çünkü gerçek son sözlerim 'seni sevdiğimi söylemeliydim' oldu."

Öyle ani bir şekilde donakaldım ki, sanki yeteneklerimi kullanarak zamanı durdurmuş gibiydim. Bir şey söylemem gerektiğini biliyordum ama çok şaşırmıştım ... ve bir şekilde bunun gerçek olmamasından çok korkuyordum. Gerçek olmasını çok istemiştim.

Beni daha yakına çekerken dudakları kıvrıldı. "Bu sefer beni doğru duydun mu? Yoksa tekrar duymak mı istiyorsun?" Ağzını indirdi. "Söylemeliydim

Seni sevdim," dedi dudaklarıma karşı. "İster Kanun Koruyucusu Veritas, ister vampir-cadı Ariel, ister Ölüm'ün korkunç yarı-tanrı kızı ol.

Hiç fark etmez. Her halinle, her tezahürünle *seni seviyorum*."

Sonra ağızıma öyle bir öpücük kondurdu ki oturduğuma sevindim, aksi takdirde beni dümdüz edebilirdi. Sonraki birkaç saat boyunca beni öpmeyi bırakmadı, ancak aralarında konuşmayı başardım ve bu aynı dört kelimeydi.

"Ben de seni seviyorum."

Bölüm 38

Mencheres'in sahil evinden hiç ayrılmak istemedim. Tenoch ve kendimin diğer yarısı hakkındaki tüm iç çatışmalar bir yana, burayı sonsuza dek mutluluğu gerçekten keşfettiğim yer olarak anacakken değil. Aslında, Mencheres'ten burayı satın almak için bir teklif hazırlıyordum ki Elime aldığım su birden parıldadı ve içinden tanıdık, kadınsı bir ses "Ariel" dedi.

O kadar irkildim ki suyu bıraktım ve lavabodan geri sıçradım. Ian uzun, çok uzun süren ilişkimizden sonra ayrıldığından beri banyoda yalnızdım.

Keyifli bir duş. Seksle karışmış saçlarımı taramak ve dişlerimi fırçalamak için kalmıştım. Tam ağzımı çalkalıyordum ki Ellerimdeki su birden Ereshki'nin sesiyle konuşmaya başladı.

Ya tam bir psikoz krizi geçirmiştin ya da Ereshki gerçekten benimle su aracılığıyla iletişim kurmaya çalışıyordu. İkisine de olasılıklar yarı yarıya.

Hangisi olduğunu merak etmenin anlamı yoktu. Ellerimi lavabonun hâlâ akan musluğunun altına soktum, doldurdum ve bekledim.

Ses yok, garip parıltılar yok. O zaman psikotik mola. İç çektim. Neredeyse beş bin yıl boyunca bir tane olmadan yaşamıştım. Sanırım gecikmiştim. Daha kötüsü de olabilirdi. Yazarların her on yılda bir psikoz krizi geçirdiğini duymuştum.

"Ariel," dedi bir ses, Ereshki'nin parıldayan görüntüsü ellerimi kavrayan suyun içinde oluşmadan önce. "Bu sefer beni düşürme," diye ekledi. "Bu büyü oldukça yorucu."

Onun sulu görüntüsünü aynaya fırlatmamamın tek nedeni, neden benimle iletişime geçmeye cüret ettiğini merak etmemdi.

"Özür dilerim," dedim ağır bir alaycılıkla. "Seni *vergilendirmek* istemem. Seni parçalara ayırdığımda sapasağlam olmanı istiyorum."

Güldü. Gözlerinin kenarlarının neşeyle kırıştığını görmek bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. İnsan olduğum zamanlarda, bu görüntü hayatımdaki tek mutluluklardan biriydi. Şimdi ise ellerimi titretecek kadar öfkeyle doldurdu beni.

"Bu kadar hırçınlaşman beni şaşırttı," dedi. "Beni ilk gördüğünde boğazıma sarılacağını hiç düşünmemiştim. Bana karşı hâlâ bir kız kardeş sevgisi beslediğini sanıyordum. Dagon'un yanıdayken ikiyüzlülüğümü öğrendiğini bilseydim, seni asla o banyoya kadar takip etmezdim."

"Ben asla Dagon'un olmadım," diye tükürdüm. "Ama tanıştığımız andan beri ve ondan sonraki her an onun oldun."

Omuz silerken omzunun bir kısmını gördüm. "Ben gençken kıtlıklar yaygındı. Halkımın geri kalanı gibi açlıktan ölmek istemedim. Dagon bana bir alternatif sundu."

Bir "alternatif" mi? Dagon'un, benim aksime, ona kurban edildikten sonra ölümden dönmeyen yüzlerce erkek, kadın ve çocuğa yaptıklarını bu şekilde mi geçiştirdi? Keşke şu anda benim ellerimde olsaydı. Tüm bu süre boyunca gülümseyerek onun canını sıkardım.

"Neden benimle iletişime geçiyorsun? Bu büyü sadece böbürlenmek için kullanamayacağın kadar karmaşık."

Solmadan önce kendine bir gülümseme daha verdi. "Denizin bir kısmını geri tuttuğunu görene kadar gücünün derinliğini fark etmemiştim. Dagon bana insanlardan kan ve su koparabildiğini söylemişti ama bu ..."

"Sana yapacaklarımın en küçüğü bu," dedim hoş bir şekilde.

"Bu yüzden sizinle irtibata geçiyorum." Sesinde bir miktar kızgınlık vardı. "Beni öldürmeni istemiyorum. Dagon'a ne yapmak istiyorsan yap, ama beni yalnız bırak."

Benden sert kahkahalar koptu. "Bu kadar komik olduğunu bilmiyordum Ereşkî! Lütfen bana başka bir fıkra anlat."

Suyun kararsız parıltısından bile berrak kahverengi gözlerinin buzla dolduğunu gördüm. "Dagon uzun zamandır Ashael'in bir şeyler sakladığından şüpheleniyordu. Dagon'a seni Yonah'ın evine getirenin Ashael olduğunu söylesem ne kadar komik bulurdun? Ya da Yonah'a söylediğin gibi ikinizin 'pek çok ortak noktası' olduğunu?"

Sertleştim. Eğer bunu yaparsa, Dagon bunu tekrarlayacak ve Ashael en çok aranan kaçaklarına bağlılığı yüzünden diğer iblisler tarafından avlanacaktı.

Ashael'in "gerçek" bir iblis olmadığı spekülasyonunu da eklersek, melez insanlardan korkan her tür tarafından ölüm için işaretlenirdi. hepsiydi.

Kahretsin.

Ereshki'nin yüzünde bilmiş bir ifade belirdi. "Yakışıklı iblisle ilgilendiğini sanıyordum. Ne söylendiğini duyamayacak kadar uzaktaydım ama Yonah'nın evine vardıktan hemen sonra sevgilin onu tehdit ettiğinde Ashael'in hayatı için yalvarıyor gibi görünüyordun."

Lanet olsun! Bu olay Yonah'ın evinin tam görüş alanında *olmuştu*. Pencerelerinin ayna gibi görüntüsünden bizi gözetleyen biri olup olmadığını anlayamıyordum. Belli ki en az bir kişi gözetliyordu.

"Beni gördüğüne çok şaşırmış olmalısın," dedim.

Bir omuz silkme daha. "O zaman değil. Sizi daha sonra tanıdım. Ne de olsa aradan çok uzun zaman geçmişti."

Nedense bu beni söylediği her şeyden daha çok kızdırdı. ondan önce. On yıl boyunca birine işkence edilmesine ve öldürülmesine yardım ettiyseniz, yapabileceğiniz en son şey onu *tanımak olurdu*!

Ian aniden kapı aralığını doldurdu ama başımı sertçe sallayarak içeri girmesini engelledim. "Yani, seni pis bir haşarat gibi avlamazsam Ashael hakkında sessiz kalmayı teklif ediyorsun," diye özetledim sert bir tonda. "Ve bu konudaki samimiyetine inanmamı mı bekliyorsun?"

Kaşları kalktı. "Dagon'un emirlerini yerine getirmekten yoruldu. Bildiğin gibi, son görevi olan Yonah'ın adasını yok etmem için beni göndermesi neredeyse beni öldürüyordu. Ama eğer onu öldürür ve beni bağışlamayı kabul edersen," gülümsemesi tekrar gözlerinin kenarlarını kırıştırdı, "zgrm. Bu senin için yeterince samimi mi?"

Böyle arkadan bıçaklayan bir bencillik yapabilir miydi? Elbette yapabilirdi. Bunu herkesten iyi biliyordum. Ama ona güvenmiyordum. Yine de, bu demek değildi ki hiçbir işe yaramıyordu.

"Anlaşmayı tatlandırın. nce bize Dagon'un yerini söyleyin."

"Nerede olduğunu bana bildirmiyor," diye alay etti. "Beni istediğinde, beni bulmak için markamdaki kravatı kullanıyor."

"O zaman bana nerede *olduğunu* söyle ki onu bu şekilde bulabileyim."

Bana yle dünyevi bir bakış attı ki, onun da benim kadar uzun yıllar yaşadığını hatırladım. "Böylece beni öldürebilir ve Dagon'u bekleyebilirsiniz.

kemiklerimin yanında mı? Sanmıyorum."

Ona vahşi bir sırıtış attım. "Denemeye değer."

Görüntüsü solmaya başladı. "Büyü neredeyse tükendi. Şartlarımı kabul et, Ariel. Dagon'un aksine seni öldürmeye çalışmıyorum, bu yüzden beni öldürmek sadece gururuna merhem olur. Bu senin için Ashael'den daha mı değerli? hayat?"

Evet! Bir yanım bağırarak istiyordu. Bu parçanın diğer yarımından gelmesini isterdim ama hayır. Hepsi bana aitti.

İç çekişim içimden patladı. Konuştuğumda, uzun zamandır inkâr ettiğim öfkeden sıkılmış dişlerimin arasından konuşuyordum. "Ashael'den kimseye bahsetme," diye homurdandım, "ve seni asla öldürmeyeceğime yemin ederim, Ereşk."

Gördüğüm son şey onun gülümsemesiydi. Başka birine göre. Yirmili yaşlarında güzel bir Orta Doğulu kadının kaygısız sırıtışıydı. Benim içinse damarlarımda dolaşan bir zehirdi.

Suyu lavaboya attım ve konuşmadan Ian'ın yanından geçip gittim. Onun suçlamalarını duymaya ya da beni sözümünden dönmeye teşvik etmesine dayanamazdım. Ereshki'nin neden onurumun bir parçasını bile hak etmediğini zaten biliyordum ama sözümü sadece kolay olduğunda tutarsam, o zaman onun kadar değersiz olurdu.

O kadar tedirgindim ki evden çıkıp tahta kaldırıma yürüdüm. Güneş doğmuştu, parlak ışınları ayaklarımın altındaki soğuk ahşabı ısıtıyordu. Tahtayı kuma, kumu da dalgaların buz gibi kucağına bırakana kadar durmadım.

Ian, hiç şaşırmadım, bana katıldı. Benim üzerimde belime kadar gelen suda yüzen bir bornoz vardı ama onun üzerinde garip bir şekilde memnun bir gülümsemeden başka bir şey yoktu.

"Ne?" dedim. "Ne?" dedim. "Kendi iyiliğim için fazla aptalca onurlu olduğum konusunda haklı olduğumu mu söyleyeceksin?"

"Hiç de değil," diye yanıtladı neşeli bir ses tonuyla. "Ereshki'ye nasıl teşekkür edeceğimi düşünmekle meşgulüm."

"Ona teşekkür mü edeyim?" İnanamayarak tekrarladım.

Gülümsemesi, soğukluğuyla dondurucu sulara rakip olan bir sırıtışa dönüştü. "Önceden, seni hak ettiğin intikamdan mahrum bırakmadan onu nasıl öldürebileceğimi anlayamıyordum. Şimdi, o bu sorunu çözdü, bu yüzden küçük sürtüğü katletmeden önce ona teşekkür etmek niyetindeyim."

Gülmeye başladım, ki birkaç dakika önce bunu yapabileceğimi düşünmezdim. Ama bu gerçekten komikti, karma senin için geliyor

yol.

Ereshki daha önce serbest kalmıştı çünkü Ian'ın muhafızları onu hafife alma hatası. Aynı hatayı Ian'a da yapmıştı. Ereshki onu öldürmeyeceğime yemin *ettiğim* için güvende olduğunu mu sanıyordu? Ian'ın neler yapabileceğini görene kadar bekle.

"Birden keyfim yerine geldi," dedim.

"Ben de öyle," diye cevap verdi, sırtışı kurtlaşmıştı. "Çünkü seninle iletişime geçtiği için artık ben de onun nerede olduğunu hissedebiliyorum."

Bölüm 39

Etrafımı oluşturan bulanıklık, ışınlanmaya alıştığım aynı mide bulandırıcı anilikle durdu. Dummerston, Vermont'a arabayla gitmiştik ama yolun geri kalanını ışınlamak için arabamızı bir benzin istasyonunda bırakmıştık. Şimdi, Ian Ereshki'yi hissettiğini söylediği yerden tam yarım kilometre uzakta durmuştu.

Route 30'un kenarında kaldık. Kuzey-güney doğrultusundaki bu dar yolda, insanların en yoğun olduğu saat olmasına rağmen çoğunlukla araba yoktu.

işçiler evlerine dönüyor olacaktı. Yine de Dummerston'ın bu bölümü en azından on yıllardır trafiğin yoğun olduğu saatlerde tıkanmamış gibi görünüyordu. Ian'ın çantasından bir dürbün çıkardım ve onun gösterdiği yere doğrulttum.

Kış, ağaçların çoğunu çıplak bırakmış, pas rengi bir çitle çevrili üç katlı beyaz bir kulübeyi görmeme izin vermişti. İki yanında iki küçük kulübe vardı ama ana yapı kulübeydi.

arkasında yükselen dağ. Ön taraftaki soluk bir tabelada şöyle yazıyordu Burası bir zamanlar bir kayak dağıydı, ancak boş pistlerden, ışık eksikliğinden ve eksik telesiyejlerden uzun yıllardır kapalı olduğu anlaşılıyordu.

İçinde bir sakın olabilir. Bilemiyorum. Görebildiğim pencerelerin hepsi kapalıydı.

"İçeriye göremiyorum ve kalp atışlarını duyamayacağım kadar uzakta," dedim Ian'a, dürbünü indirirken.

"Ereshki içeride," dedi mutlak bir güvenle.

O zaman saklanacağı yeri iyi seçmiş. Eski kayak evi hiçbir nehrin yakınında değildi ve su rezervuarları için zemini kontrol etmek üzere duyularımı gönderdiğimde, geri dönen enerji eksikliği neredeyse çılgılık attı

Kavrulmuş! Bana göre. Kış mevsiminde olmamıza rağmen yerde kar bile yoktu.

"Sanırım Sahra onun seyahat etmesi için çok uzaktı," dedim yarı şaka. Yonah'nın evindeki deprem büyüğü, Ian'ın evinden ayrılmak için yaptığı ısıtılma büyüğü ve su büyüğü aracılığıyla benimle iletişime geçmesi sayesinde Ereshki

Vermont'tan daha uzağa gidecek enerjiye sahipti. Binlerce yıllık iblis damgalı ya da değil, yine de kullanabileceği çok fazla büyü vardı.

Ian acımasız bir homurtu çıkardı. "Eğer yaşamak istiyorsa, başka bir ısıtılma büyüğü yapmalıydı."

"Muhtemelen suyu bitmiştir," diye cevap verdim.

Bana yırtıcı bir bakış fırlattı. "O zaman bu kolay olacak."

Eğer öyleyse, aylar önce bir araya geldiğimizden beri başımıza gelen ilk kolay şey olacaktı. Yine de umut edebilirim.

"Hadi bir siper bulalım," dedi üç ağır çantamızı kaldırırken.

Saklanmak için 30 numaralı yolun karşı tarafındaki büyük bir ağacın kalıntılarını seçtik. Kulübeden yüz metre uzaktaydı, ayrıca çevredeki yaprak dökmeyen ağaçlar görüşümüzü engelliyordu ama Ian, kız gitmeye çalışırsa bunu hissedebileceğine dair bana güvence verdi. Kulübenin otoparkında bir araba görmemiştik ama Ereshki arkaya bir araba saklamış olabilirdi. Ya da bizim yaptığımızı yapmış ve arabasını başka bir yerde bırakmış olabilir - Vermont'un bu bölgesine gittiğini varsayarsak. Burası Ian'ın evinden kaçtığı anda ısıtıldığı yer olabilirdi. Çok daha uzun sürmüş gibi gelse de bu sadece bir gün önceydi.

"Hazır mısınız?" Ian'ın rahat tonu aurasındaki yeni parıltıyı gizlerken, içinde büyü aşılınmış birkaç taş bulunan bir kese uzattı.

Alırken ona düzgün bir bakış attım. "Hazırdan da öte."

Ereshki nerede olduğunu bilirim onu öldüreceğimi ve kemiklerinin yanında Dagon'u bekleyeceğimi söylemişti. Hakkını vermek gerekirse, bu iyi bir fikirdi. Ben sadece olayların sırasını değiştiriyordum.

Sadece başka bir vampir ya da iblisin görebileceği kadar karanlık olana kadar bekledik. Yolun bu bölümünde sokak lambaları yoktu ve kulübenin dış aydınlatması çoktan sönmüştü, bu da karanlığın bölgeyi yutmasına izin veriyordu. Sadece ara sıra yanan bir far ışığı karanlığı yarabiliyordu. Böylece gizlenmiş olan Ian ve ben taşları eski kayak kulübesinin çevresine yerleştirmeye başladık.

Ian onunkini pentagramın yıldızının beş ucuna yerleştirdi. Ben de benimkini iç pentagramın beş köşesine yerleştirdim. ısıtılmanın gizlilik avantajına sahip değildim, bu yüzden fark edilme ihtimalime karşı her

zamanki cazibemi takındım. Ereshki'nin

Beni sadece gerçek halimle görmüştü, bu yüzden ince, sarışın Kanun Koruyucusu görünümümdeyken beni tanıyamazdı.

Taşlarımızı yerleştirmeyi bitirdiğimizde, tüm pentagramın etrafına sihirli bir daire çizdik, sonra saklandığımız yere geri döndük. Orada, ben başladım

Çifte kapalı alanı daha fazla büyü ile doldurdum, büyü'nün en uyumlu büyücüler dışında herkes tarafından fark edilmemesi için acele etmedim.

"Bitti," dedim bir saat sonra.

Ian'ın aurası tekrar alevlendi. "Şimdi Dagon'un onu bulmak için Ereshki'nin damgasındaki bağını kullanmasını bekleyeceğiz."

Ereshki, Dagon'un istediği zaman güncellemeler için bizzat kendisiyle görüştüğünü söylemişti. Tüm bu olanlardan sonra, bir güncelleme isteyecektir, tamam. Tek umudum Ereshki'nin kaçışından bu yana geçen on sekiz saat içinde bir güncelleme almamış olmasıydı.

"Eğer şanslıysak, onu öldürmen uzun sürmez," dedim iyimser kalmaya çalışarak.

"İmkânsız." Ian'ın ses tonu bir şimşek gibi hızla değişerek ölümcül bir bıçak darbesine dönüştü. "Sana yaptıklarına *güldü*. Ondan sonra yaşadığı her saniye çok uzun."

Benim için yazılan şiirler bana aynı sıcaklığı hissettirmedi.

"Sen onu al, ben de Dagon'u," dedim usulca. "Bütün hafta burada oturmak zorunda kalsak bile bu işi bitireceğiz."

Sırıttı, ifadesi yoğun intikamcı halinden normal, neşeli kibirli haline döndü. "Umarım o kadar uzun sürmez. Taşaklarım şimdiden buz küpleri halinde donmaya başladı."

Konu dönüp dolaşıp erkeklerin cinsel organlarına geliyordu. "Çözülürler," dedim kuru bir sesle ve çantalarımızın geri kalanını boşaltmaya başladım.

Yarım saat sonra, Ian'ın getirdiği taktik teçhizatı giymiş, kemerlerimizde kılıflı kemik bıçaklar ve kollarımıza ve bacaklarımıza bağlanmış diğer silahlarla yeniden giyindik. Sonra düşenlerin kalıntılarının arkasına çömelip ağaç ve bekledi.

Ağacın arkasındaki sıkışık tüneğimden gördüğüm üçüncü güneş olmasına rağmen batan güneşe umutlu bir bakış attım. Karanlık bir başka karanlık demekti.

Dagon'un gelme ihtimali -belki. İblisin modernleşmesi ve Ereshki'yle kişisel bir ziyaret yerine mesajla iletişime geçmesi için harika bir zaman olurdu.

İkimiz de enerjimizi en üst düzeyde tutmak için daha fazla yediğimizden kan torbalarımız azalıyordu. Ayrıca Ian'ın adamlarından Silver'in "suratsız" davrandığını söyleyen mesajlar alıyorduk. Onu geride bırakmak hoşuma gitmemişti ama açık hava gözetimi evcil bir hayvan için uygun bir yer değildi. Ayrıca Dagon -umarım- geldiğinde ve çatışma başladığında Silver'in yaralanması riskini de göze alamazdım.

"Ereshki'nin hâlâ orada olduğuna emin misin?" Sormadan edemedim. Bunca zamandır bir kez bile yiyecek ya da su almak için ayrılmamıştı.

Ian bana kötü kötü baktı. "Bu takibe başladığımızdan beri üçüncü kez, *evet.*"

Kızgınlığını gizlemek için hiç çaba sarf etmedi ama ben Ereshki'nin bizi kandırıp kandırmadığını merak etmeye başlamıştım. Fark edilme riskini almak istemediğimiz için Ereshki'nin içeride olduğunu doğrulayacak kadar kayak kulübesine yaklaşmamıştık. Bir nesneyi Dagon'un gücüyle ıslatmış ve izini kaybettirmek için orada bırakmış olabilir miydi? Ian'da Dagon gücü algılama büyüğü olduğunu biliyordu, bu yüzden onu öldürmeyeceğime yemin etmeme rağmen, tespit edilmekten kaçınmak için önlemler almış olabilir.

Birkaç saat sonra bu teoriye o kadar inanmıştım ki arkadaşım Leah'yı çağırmak üzereydim. Hayalet, Ereshki'nin orada olup olmadığını kontrol etmek için fark edilmeden kulübeye girebilirdi. Aslında bunu neden günler önce düşünmemiştim ki? Ereshki bizi kandırıysa, şimdiye kadar kıtalar ötesinde olabilirdi-

Ian aniden gerildi ve aurası beni bir arı sürüsü tarafından sokulmuş gibi hissettirecek kadar enerjiyle çatırdadı. Kolunu kavradım, beklenti içinde fırtınalar koparıyordu.

"Bu Dagon mu? O burada mı?" Fısıldadım.

"Evet," diye yanıtladı Ian sessiz bir vahşilikle.

Battaniyeyi üstümüzden attım. Sonra, neredeyse hiç ses çıkarmadan ikimiz de ayağa kalktık. Ian'ın gözleriyle karşılaşmadan önce iblis kemiğinden yapılmış bıçaklarımdan birini avuçladım. En son Dagon'u pusuya düşürdüğümüzde Ian ölmüştü. Bu sefer ne olursa olsun bunun olmasına izin veremezdim.

Parlak mavi elması bana uzatırken okuyamadığım bir bakış attı. Sihir kolumda gezindi, gücü acı vericiydi ama her zerresine ihtiyacımız vardı. Yumruğumu elmasın üzerine kapattım ve Ian sıkılı elimi kendi elinin içine aldı.

"Bu sefer biz kazanacağız," dedi sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Bu sefer biz kazanacağız," diye yineledim. *Ne olursa olsun.*

Eli sıkılaştı; sonra çevremiz bulanıklaştı.

Bu bulanıklık dakikalar sonra durdu ve kulübenin birinci katındaki bir iç oda ortaya çıktı. Birkaç bank, kilitli dolaplar ve Bir zamanlar kayakçıların giriş yapmış olması gereken bankolar. Artık duvarları grafitiler kaplamış ve eskimiş ahşap zeminlerin çoğunu çöpler kaplamıştı. Eski idrar, dışkı ve çöp kokusu neredeyse bunaltıcıydı.

Ama bunun ötesinde, biraz leylak ve lavanta kokusu aldım. Ereshki'nin kokusu. Ian haklıydı, kadın buradaydı, muhtemelen ikinci kattaydı. Bir kez daha koklayınca daha sert bir sülfür kokusu duydu. Yalnız değildi. Ian yine haklıydı. Dagon buradaydı.

Odanın uzak tarafına gittim, sonra Ian'a baktım. Kontrol etti Koordinatlar akıllı saatine programlandı ve başını sallayarak pentagramımızın merkezinde olduğumu onayladı.

Eğildim, çöpleri temizledim ve mavi elması ahşap döşeme tahtalarını delecek kadar sert bir şekilde yere vurdum. Sihir öylesine büyük bir hızla patladı ki çöpler her yöne saçıldı.

Büyünün pentagram yıldızının beş ucundaki taşları bulduğunu ve onları aktive ettiğini hissettim. Sonra pentagramı çevreleyen dairenin içindeki beş taşı buldu.

pentagramı ve onları da doldurdu. Ancak çember büyüünün daha ileri gitmesine izin vermedi, bu yüzden binlerce hızlı trenin gücüyle mavi elmasa doğru bumerang gibi geri döndü. Geldiğini hissederek eğildim ve hazırlandım.

Pencereleri kaplayan tahtalar içeriye doğru patladı. Tahta parçaları ve Sihir beni tüm vücudumla yakalayıp tavana çarptırmadan önce pencerenin kalan cam parçaları üzerime yağdı. Ian geriye doğru, duvardaki kayak dolaplarını parçalayacak kadar sert bir şekilde savruldu. Başım zangırdıyor, vücudum ağrıyor ve sisin içinden zar zor görebiliyordum.

Dünyanın en çirkin konfetisi gibi etrafımda dönen çöpler... Ama tüm bunlara rağmen boğuk bir çığlık attım.

"Yakaladım seni!"

Ayaklarımızı yerden kesen büyü, şimdi kimsenin tüm kulübeyi ve arazinin bir kısmını çevreleyen pentagrama girmesini engelliyordu - Dagon'un iblis takviyesi getirmesini engellemek için kritik önem taşıyordu. Ama asıl tuzak pentagramın etrafındaki çemberdi. Güneş, çöplerle kaplı zeminde atılmış bir oyuncak gibi duran mavi elmasın içinden parlayana kadar herkesi sınırları içinde tutuyordu. Ne giriş var, ne çıkış. Öyle ya da böyle, Dagon'la savaşımız bu gece sona erdi.

Ian kendini dolaplardan kurtardı, sonra beni kontrol etmek için parçalanmış dağınıklığı bir kenara attı. "Ben iyiyim," diye ona güvence verdim, her ne kadar kolum elması tutmaktan felç olmuş gibi hissetse de, tüm o sihir içinden geçerken.

"O zaman şu serseriye yakalayalım." Ian'ın ses tonundan neredeyse kan damlıyordu. "Babanın Dagon'a yaptığı büyü onu dizlerinin üzerine çöktürmüş olmalı.

bana bu kadar yakın-"

"Dizlerimin üzerinde değilim," diye tısladı tanıdık bir ses. İkimiz de döndük.

Dagon ikinci katı bu odaya bağlayan merdivenin tepesindeydi. Mavi gözleri kötülükle parlıyordu ve soluk sarı saçları büyüünün kalıntı dalgalarıyla dalgalanıyordu ama tarif edildiği gibi dizlerinin üzerinde değildi. Yine de ağır bir şekilde Ereşk'e yaslanmıştı ve Ereşk, onun bir çift koltuk değneği versiyonu olmaktan hoşlanmıyor gibi görünüyordu. Bunun nedeni yorgun görünmesi olabilirdi. Son üç gündür her ne yaptıysa onu çok yormuştu.

"O büyüyle ne başardığını sanıyorsun?" Dagon aynı yılan gibi ses tonuyla devam etti.

"Buranın kapılarının kilitli olduğunu düşünün," diye cevap verdim derin bir memnuniyetle.

Ian iblise parlak bir gülümseme verdi. "Büyüyü sabitlemek için senden çaldığım mavi elması kullandım."

Dagon bizimle kilitli olduğunu duyunca korkmuş gibi görünmedi. Umarım bu aşırı özgüvendi ve daha uğursuz bir şey değildi.

Yine de Ereshki sarsılmış görünüyordu, bu soğuk bir teselliydi. "Yeminini bozdun," dedi. "Dagon bana yapacağını söylemişti."

"Yanılıyordu," diye cevap verdim. "Seni öldürmeyeceğim Ereshki. Ancak Ian'ın başka niyetleri var."

Ian'ın gülümsemesi bana değil Ereshki'ye yönelik olmasına rağmen tenimde buz gibi bir his uyandırdı. Eğer ölüm son perdeye gelmeden önce ön sevişme yapsaydı, bu gülümsemeyle başlardı.

"Gidelim mi, yavrum?" diye mırıldandı ona.

Ereshki ürperdi. Dagon tükürdü. "Büyün ne kadar sürerse sürsün hepimiz burada kapana kısılmış durumdayız, o yüzden beni istiyorsan işte buradayım!"

Ona saldırmam için benimle alay ediyordu. Dagon'un benden yapmamı istediği herhangi bir şeyi yapmak geri tepirdi, bu yüzden olduğum yerde kaldım. Ian da bunun bir tuzak olduğunu düşünmüş olmalı. Elini koluma koydu.

"Kımıldama," dedi yeni sıkılmış dişlerinin arasından. "Bir şeylerin inşa edildiğini hissediyorum..."

Diğer doğamın pimini çektim, ona iblisin yapmak üzere olduğu şeyden daha çok güveniyordum. Güç içime doldu, görüşümü karartırken diğer duyularımı da aşırı hızda harekete geçirdi. Bu gücü Dagon'a doğru gönderdim, vücudundaki her damla sıvıyı aradım. Sonra gücümü etraflarında sıktım ve çektim. Hareket edemeyecek kadar susuz kaldıysa bize zarar veremezdi.

Dagon'un sıvıları, görmekten ziyade hissettiğim geniş bir kırmızı şerit halinde yere döküldü.

Duyduğum gümbürtü Dagon'un yere yığılmasıydı, Ereşkî onun ağırlığını daha fazla taşıyamamıştı. Ardından gelen tatmin edici gümbürtüler, Dagon merdivenlerden aşağı düşerken vücudunun basamaklara çarpması olmalıydı.

Dagon'un büyüü bana öyle bir güçle çarptı ki tüm duyularım köreldi.

Bölüm 40

Gözlerimi açtığımda vampir yarımın durduğu yerde iki büküm olduğumu gördüm. Ayağa kalktım ve şaşkınlıkla her yerimin acıdığını fark ettim. Bir yara göremiyordum, bu yüzden Acı için bariz bir kaynak.

Ian odanın öbür ucundaydı, uzattığı kolu neredeyse merdivenlerin dibinde bir yığın halinde duran Dagon'a değecekti. Kemik bıçağımı kavradım ve iblise doğru ilerlemeye başladım ama görünmez bir duvar beni durdurdu. Etrafımda geniş bir çember belirirken içimden acı fişkırdı. Sonra ortadan kayboldu, sadece çarpık ahşap zemin ve çöp halısı göründü.

"Beni ondan uzak tut," diye homurdandı Dagon.

Ereshki merdivenlerden aceleyle indi ve Ian'ın etrafından dolanırken ona temkinli bakışlar attı. Hâlâ baygın görünüyordu ama Dagon'un kollarından tutup onu Ian'dan uzaklaştırırken ona dokunmamaya dikkat etti. Benden de uzak durdu, iblisi kayak kulübesinin girişine doğru sürüklerken geniş bir mesafe bıraktı.

"Yeterince uzak mı?" diye sordu homurdanarak.

"Ya da ... şimdi."

Dagon'dan kalan sıvıyı çekip çıkarmaya çalıştım ama gücümün beni hapseden çemberin duvarlarına çarptığını hissettim. Çember sadece beni görünmez çemberinin içine hapsetmedi; aynı zamanda yeteneklerimi de hapsetmeyi başardı.

"Zekice," dedim. Vampir doğam uludu; sanırım onun anlaşma şekli.

Dagon'un gülümsemesi ciddi şekilde çatlamış dudaklarını yardı, ancak vücudunda kanamalarına yetecek kadar kan kalmamıştı. Sonra çok karışık bir şey söyledi

tercüme etmem için.

"Anlaşılır bir şekilde konuşabilecek kadar iyileşene kadar konuşmaya zahmet etme. Görünüşe göre bekleyecek zamanım var."

Dagon orta parmağını kaldırdı. Çeviriye gerek yok. Sonra göğsünden bir ışık fişkırdı ve beni kısa süreliğine kör etti. Birkaç göz kırpmasından sonra flaşlar gitti ve tekrar görebiliyordum.

İblisin cildi artık dinç bir genç kadar sulu ve canlıydı. Dolgun pürüzsüzlüğüne hayranmış gibi dudaklarına dokundu, sonra gözlerindeki yeni, çirkin kıvılcımı azaltmış gibi çocuksu bir çekicilikle bana gülümsedi.

"Şimdi sesim nasıl geliyor?"

Cevap olarak, gücümü ona fırlattım. Duvarlara çarparak onları aydınlattı. Aynı anda, tüm vücudumu saran bir başka ağrı, keşke çünkü sanki ateş almış gibi hissediyorlardı. Benim vampir yarım da acı içinde uludu. Ve öfkeyle.

Bu hiç yardımcı olmuyor! Şakladığını hissettim/duydum.

Daha iyisini yapabileceğini mi düşünüyordu? Çok iyi o zaman! İblisin zekice tuzağına düşen ben değildim. Bırakalım yansımalarıyla o uğraşsın. En azından onları hak etmişti.

Bu durum tamamen senin, diye düşündüm ve uzun zaman önce benim için yaptığı kafese geri döndüm.

Dagon'un sırtısının genişlemesine neden olan bir solukla zihinsel sürücü koltuğuna geri döndüm. Göksel doğamın tatile çıkmaya karar vermesine neden olan acıyla birlikte nefret de içime doldu. Bir sonraki soluğumu ısırdım, onun yerine bir küfür savurdum.

"Nasıl bu kadar çabuk iyileşebildin?"

Dagon dostça bir tavırla başını eğdi. "Son fazladan ruhumu da yaktım elbette. Diğerlerini Ereshki'ye bu tuzakları formüle edecek ham büyümlü malzemeyi vermek için kullandım. Son üç gündür ne yaptığını sanıyorsun? Çemberler birbiriyle bağlantılı ve ikisi de kanım onlara değdiği anda harekete geçecek şekilde ayarlandı. Kan sökücü güçlerini üzerimde kullanmaya karşı koyamayacağını biliyordum ve yanılmadım."

Hayal kırıklığıyla çılgılık atmak istedim ama bu onu sadece memnun ederdi. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım. Çabucak, Dagon kına yakmaktan yorulup bizi öldürmeye başlamadan önce.

"Fazladan ruhların mı?" Dilimi onaylamaz bir şekilde şaklattım. "Son kullanma tarihlerinden önce iblis anlaşmalarınızı toplayıp

bu kadar çok, bu kadar hızlı?"

"Hayır, seni aptal fahişe," diye cevap verdi aynı neşeli ses tonuyla. "Sen diğer dirilen insanları aramak için dünyayı taramakla meşgulken, ben onların yeni bedenlerini kesip açıyor ve benden çaldıkları gücü geri alıyordum. Ruhlarını tekrar elde etmek de aynı derecede kolaydı. İnsanlar çok yaratıcı işkenceleri durdurmak için her şeyi kabul edeceklerdir."

Gözlerimi kapattım. Zavallı insanlar. "En başından beri onların içindeki gücün izini sürmek için bir büyü kullandın."

Onun homurtusu gözlerimi açtı. "Bunu yapmama gerek yoktu. Mezarlarından kalktılar ve ben o mezarların nerede olduğunu zaten biliyordum çünkü onları öldüren bendim. Gulyabaniyi sana sadece tuzak olarak Miken'de bıraktım. Antik Yunanca çılgılık attığı o videoyu kim yükledi sanıyorsun?"

Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Başından beri Dagon'un elinde yerlerini gösteren sanal bir harita varken, babam neden beni diğer dirilen insanları bulmakla görevlendirmişti? Babam bunu bilmiyor muydu? Ya da her zamanki gibi,

Dagon'un büyük bir avantaja sahip olmasını umursamıyordu, oysa benim elimde taramak için sonsuz sayıda sahte internet ipucundan başka bir şey yoktu.

geçtin mi?

"Şimdi geriye bir tek o kaldı," dedi Dagon, Ian'a öyle bir baktı ki beni hapseden duvarlara bildiğim en güçlü büyüyü savurdum. Tepeden tırnağa kehribar renginde parladılar, çember alev alev yanmaya başladı ve ben içimden geçen acıyla dizlerimin üzerine çöktüm.

Üçüncü sefer cazip değildi.

"Böyle devam et," dedi Dagon onaylayan bir ses tonuyla. "O duvarlara her dokunduğunda ya da büyü kullandığında, savunma mekanizmalarını tetikliyorsun. Ben insan ırkının yaratılışından daha yaşlıyım ve intikamımı planlamak için bir aydan fazla zamanım oldu, bu yüzden seni temin ederim ki her şeyi düşündüm. Kendini bir

başarısızlık," diye alaycı bir şekilde ekledi. "Beni öldürmeye kimsenin yaklaşmadığı kadar yaklaştın. Birkaç hafta önce o lunaparkta gerçekten korktuğumu hissettim." Sonra sesi okşayıcı bir hal aldı. "Sonra sen ve Ian, Simargl'da iz sürme büyüümün izlerini bırakarak beni bir tuzağa çektiniz. Takip et. Şimdi, sizinle iletişime geçtikten sonra ikinizi de Ereshki'ye çekmek için Ian'ın içindeki o lezzetli büyüyü kullanarak sizi tuzağa düşürdüm. Uygun, değil mi?"

Ben bakmadım ama Ereshki'nin alaycı gülümsemesini yakalayacak kadar uzun süre ona baktım. "Sonunda öldün kızım."

Son iletişiminde bana Ariel demişti. Şimdi ise "kız "dım - Dagon ve diğer tutsaklarımın bana verdiği tek isim.

"Oh, henüz ölmedi," dedi Dagon bariz bir zevkle. "Hızlı bir ölüm çok kolay. Hayır, o benim sevdiğim şeyi benden aldı -gücümü- ben de onun sevdiği şeyi ondan alacağım ve onun tek yapabileceği şey izlemek ve çılgılık atmak olacak."

Ereshki'nin berrak kahverengi gözleri Ian'a bakarken kötücül bir neşeyle parlıyordu. "Onu nasıl öldüreceksin?"

Dagon bir sırrı paylaşır gibi yaklaştı ama "Göreceksin" derken bakışları tamamen benim üzerimdeydi.

Ian inleyerek dikkatimi tekrar ona çekti. Sanki bakılamayacak kadar parlak bir şey görmüş gibi gözlerini siper ederek yuvarlandı. Sonra ayağa fırladı, bir elinde kemik bıçağı hazır beklerken diğer eliyle onu hapseden çembere dokunsal bir büyü fırlattı. Büyü parladı ve bir Acı bana çarpmadan ve kendi çemberim karşılık olarak parlamadan önce, çevresi benimkinden çok daha genişti. Ani, acımasız acı dilimi beni bir kez daha dizlerimin üzerine düşürdü, ardından ağzımdan kan akarken nefesim boğulma sesine dönüştü.

Dagon'un kahkahası kulaklarımda çınladı ve Ian'ın söylediklerini örtbas etti. Sadece "...bağırsaklarını deşip parti hediyesi olarak dağıtacağım!" cümlesinin sonunu yakalayabildim, o da ağzımdan fışkıran bir göbek dolusu kan tüm dikkatimi çekmeden önce. Sanki Dagon içime bir elektrikli testere ışınlamıştı.

"Çemberlerin diğer yönünden bahsetmeyi unuttum mu?" Dagon neşeyle söyledi. "Dokunma ya da büyü onların savunmasını tetikliyor ama sadece *senin çemberine karşı* kızım! Yeterince güçlü bir büyü yaparsa Ian'ın kendini kurtarması mümkün. Ama bu seni öldürür ve baban artık seni diriltmek için müsait değil." Dagon parmağını bana doğru salladı. "Hangisi olacak? Onun ölümünü mü izleyeceksin? Yoksa kendini kurtarmak için seni öldürmesini mi izleyeceksin? Her iki durumda da sonundan önce acı çekeceksin, yani *ben kazanacağım*."

Ian'ın bakışları bana döndü, yüz ifadesinde inanılması güç bir öfke vardı. "Bana bu pisliğin yalan söylediğini ve artık ölümsüz olmadığını söylemeyi unutmadığını söyle!"

Cevap vermeden önce ağız dolusu kanı tükürdüm. "Atladığım bir şey olduğunu biliyordum," dedim korkunç bir kahkaha taklidiyle. Sonra, Ian'ın gözlerinin içine bakarken farklı türden bir ıstırap beni kavradı. "Eğer kendini kurtarabiliyorsan, kurtar. Sana ne olursa olsun yaşamama izin vermeyecek."

Dagon neşeyle, "Ah, bu doğru," diye cevap verdi. "Ve eğer Ian o çemberden kurtulursa, bizden kaçacak kadar enerjisi kaldığı için şanslı olacak, o yüzden intikamınızı almasını unutun."

Ian ona öyle nefret dolu bir bakış attı ki kanım dondu. Sanki vaktinden önce katledilen herkesin tüm öfkesini Dagon'a yöneltmiş gibiydi. İblisin sırtışı bu sessiz, kaynayan saldırının altında gerçekten de düştü. Sonra kendini tuttu ve kibirli gülümsemesi geri geldi.

"Ya da şimdi ölmeni izleyeceğim, evlat. Bu da eğlenceli olur."

Bununla birlikte, Ian'ın çemberinin dibini kaplayan çöplerin altında iki tümsek kabardı. Ian geri sıçrayarak daha fazla silah çıkardı. Formların üzerlerini örten çöplerden kurtulması için geçen birkaç dakika içinde, Ian büyüyen tümseklerin her ikisine de birkaç el ateş etmişti bile.

Hedeflerini vurmuştu ama çöp yığınlarından yükselen yaratıkların üzerine hiç kan sıçramamıştı. İnanılmaz derecede hızlı büyümüşler, Ian'ın silahlarını kılıfına sokup gümüş fırlatması için geçen kısa sürede köpekten ata dönüşmüşlerdi.

Bıçakları kafalarına sapladılar. Metal, aslanların da boynuzları varsa, aslansı görünen kafataslarını deldi, ama sonra bıçaklar yaratıklara görünür bir zarar vermeden düştü. Tüyler gövdelerinin üzerinden kayarak tüysüz, aslansı kafalarını ve insansı el ve kollarını sıyırdı. Sonra sırtlarından iki kanat açıldı.

İnançsızlık içinde bakakaldım. Bu yaratıklar ben çocukken taş duvar resimlerine oyulmuştu ama *gerçek* olduklarını bilmiyordum. Dagon tepkimi gördü ve güldü.

"Onları tanıyorsunuz! Anzular eski Sümerler için iblis olarak kabul edilirdi, ama ilkel insanların daha azına başka ne demesini bekliyorsunuz? İlahlar mı? Ayrıca Simargl'lardan daha nadir bulunurlar, bu yüzden onları buraya getirmek için harcadığım çabayı takdir edersiniz. Bana tanesi iki ruha mal oldu."

Anzus'lardan biri şaha kalktı ve pençe uçlu devasa insansı eliyle Ian'a doğru hamle yaptı. Ian geriye sıçradı ve çemberinin duvarlarına çarptı. Çemberin savunma mekanizması bir araba kazası şiddetiyle bana çarptı. Nefesim kesildi ve kemiklerim anında kırıldı. Sendeledim, kendi çok daha küçük çemberimin kenarlarına dokunmaktan kaçındım çünkü Dagon'un deyimiyle başka bir savunma büyüğü patlamasıyla vurulmak istemiyordum.

Ian bana doğru endişeli bir bakış attı. Diğer Anzu dikkatinin dağıldığını fark etti ve kaçabileceğinden daha hızlı bir şekilde ona doğru uçtu. Pençeler Ian'ın kurşun geçirmez yeleği hariç her şeyi parçaladı. Ian'ın kanı çemberinin duvarlarına sıçradı. Bu küçük temastan bile yeni iç kesikler hissettim. Sonra, Ian yaratığı kenara fırlattı. Çemberin bariyerine çarparak içimde başka bir elektrikli testere rampası hissi uyandırdı.

Birkaç acı verici an boyunca tek gördüğüm kandı. Gözlerimden, ağzımdan ve burnumdan fişkırarak kan, ne karşı koyabildiğim ne de kendimi koruyabildiğim iç hasardan kaynaklanıyordu. Kan durduğunda yerdeydim, kendi çemberimin kenarına tehlikeli bir şekilde yakındım. Ian adımı haykırdı. Başımı kaldırıp baktığımda iblis kemiğinden mızrağını Anzu'nun gözlerinden birine hiçbir etki yaratmadan sapladığını gördüm.

"Kafayı yok et," diye mırıldandım, eski efsanelerin doğru olduğunu umarak.

Ian ikinci Anzu'nun saldırısından kaçınmak için uçtu ve mızrağını ilk Anzu'nun içinde bıraktı. Anzu onu serbest bıraktı, ardından üç dişli mızrağı büyük bir arka pençenin altında kırdı.

Ian torpidoyla geri dönerek Anzu'nun sırtına başka bir yaratığın omurgasını kırarak kadar sert bir iniş yaptı. Anzu dengesini bile kaybetmedi. Çemberin etrafında uçmaya başladı, çılgınca savruldu, Ian'ı sırtından indirmek için duvarlara ve diğer Anzu'lara çarptı. Çemberin duvarlarıyla tekrarlanan temastan kaynaklanan acı patlamaları arasında, Ian'ın tutunduğunu ... ve en uzun, en geniş bıçağını Anzu'nun kafatasına sapladığını gördüm.

Anzu o insana benzeyen ellerinden biriyle bıçağı kafatasından söküp çıkardığında, sonra eğilip Ian'ı çemberin bariyerine kemiklerinin parçalandığını duyabileceğim kadar sert bir şekilde çarptığında tuttuğum nefes benden dışarı fırladı. Ondan sonra kendi çığlıklarından başka bir şey duymadım. Çemberin o muazzam darbeden kaynaklanan savunma sekmesi beni içten içe parçaladı.

Tekrar odaklanabildiğimde duyduğum ilk şey Dagon'un kahkahası oldu. Sonra kan görüşümü terk etti ve Ian'ı gördüm, öncekinden çok daha kanlıydı, çemberin kenarlarından kaçınmaya çalışırken Anzus'un erişim alanından uçuyordu. Onlara dokunmanın zayıflatıcı hasarımın kaynağı olduğunu anlamış olmalıydı.

"Anzus'la ilgili en sevdiğim kısımdan bahsetmeyi unuttum mu?" Dagon'un sesi acımasız bir memnuniyetle yükseldi. "Dövülmüş hiçbir silah onlara zarar veremez."

Bölüm 41

Dagon'un böbürlenmesini izlemeye ve ölmeye dayan**abilirdim**. Ama ben Ian'ın tekrar öldüğünü görmeye dayanamam.

"Oradan çıkmak için sihrini kullan, Ian!"

Kısık sesle bağırmam Ereshki'yi gülümsetti. Umurumda değildi. Eğer Ian Anzus'tan kurtulmayı başardıysa, içinde kendini bu büyüden kurtaracak kadar büyü vardı.

daire. Sonra tek yapması gereken, şafağın ilk ışıkları mavi elmastan parlayana kadar hayatta kalmaktı ve kulübeden dışarı ışınlanabilecekti. Dagon Ian'a doğrudan saldıramazdı çünkü babamın ona yaptığı büyü Yeterince yaklaşmadı ve Ereshki'nin enerjisi olduğunu sanmıyordum. Görünüşüne bakılırsa yoktu. Dagon'un tuzağı için zemin hazırlamak kalan her şeyini almış gibi görünüyordu.

"Hayır," diye tersledi Ian, cevabından dolayı Anzulardan biri tarafından böğrüne kanlı bir darbe aldı. İşte bu kadar hızlılardı. İhtiyaçları olan tek şey bir anlık dikkat dağınıklığıydı.

Dagon sıırttı. "Bakalım Anzular onun etiyle ziyafet çekerken sadakati ne kadar sürecek."

Ereshki'nin gülümsemesi genişledi. Umutsuzluk ve öfke beni sarstı.

Ian daha önce *sana yaptıklarına güldüğünü* söylemişti. *Ondan sonra yaşadığı her saniye çok uzun.*

Çenem kıkırdak kırılana kadar gerildi. Ereshki çok uzun yaşamıştı. Dagon da öyle. Onu Yonah'nın yerinde tanıdığım anda öldürmeliydim ve Dagon'u da Paris'teki lunaparkta görür görmez öldürmeliydim. Ama yapmadım. Şimdi, Dagon öldürmeye, ruhları lanetlemeye devam edecek ve Ereşk de ona yardım etmeye devam edecekti. Sayısız daha

insanlar acı çekecek ve ölecekti, benden başlayarak. Ama sıradaki Ian olmak zorunda değildi.

"Eğer ölürsem, sana geri dönmenin bir yolunu bulacağım," diye yemin ettim onu ikna etmek için umutsuz bir çabayla. "Babam diriltme gücünün bende olduğunu söylemişti. Büyünü kullan ve kendini o çemberden kurtar! Eğer ölürsem, sana geri döneceğim!"

Tüm kalbimle doğru olmasını dilediğim bir yalan. Belki de yeterince dilersem doğru *olabilirdi*. Bunu bilmeme imkân yoktu. Kendimi diriltip diriltemeyeceğime dair bir hata payı yoktu. Eğer işe yaramazsa, bu kadardı.

"Evet, onu öldürerek kendini kurtar!" Dagon öyle bir sırttı ki dudakları yarılmalıydı. "Gördüğü son şeyin, kendini kurtarmak için onu feda etmen olmasını istiyorum."

Kan Ian'ın yüzünü kırmızıya boyamıştı ve gülümserken dişlerindeki beyaz parıltı keskin bir tezat oluşturunuyordu. "Dövme hiçbir silah bu yaratıklara zarar veremez mi? Tüyo için teşekkürler."

Sonra Anzus'ların erişemeyeceği bir yere uçarken dış taktik teçhizatını yırttı. Silahlarla dolu kalın bir kemer yere düşmeden önce Anzus'lardan birine çarptı, ardından Ian'ın sırtına bağlı iki otomatik tüfek, sonra da ön kollarına bağladığı ekstra gümüş bıçaklar. Dagon izledi, horozu merak içinde başını salladı.

"Bu kadar çabuk mu pes ediyorsun? Ne kadar sıkıcı."

Ian karşılık olarak gömleğini yırttı. Soluk, kaslı etin parıldayan genişliği Dagon'un Ian'ın üst kolunu çevreleyen koyu renkli bantları görmeden önce bir anlığına bakmasına neden oldu. Sonra iblisin bakışları daraldı.

"Bu da ne?"

Ian ona kısa ve vahşi bir sırtısla karşılık verdi. "Yakında öğreneceksin."

Umut alevlendi, parlak ama kırılğan. Dagon'un bizi engellediği her korkunç yolun pençesine düşmüş, tanrılar tarafından yaratılmış olan boynuzu unutmuştum. İnsanlar tarafından dövülmemişti. Bu kadim kalıntı Anzus'u alt etmeye yetebilir miydi?

Ian büyük kanatlarını çırpıp Anzu'ya doğru uçarken nefesimi içime çektim. Çemberin tepesinde ona ulaşmak için kanatlar. Ian ona çarpmadan hemen önce kolu dışarı fırladı. Boynuz da öyle yaptı ve yaratığın açık, dişli ağzına saplandı. Çarpmanın etkisiyle ikisi de yere savruldu, Ian'ın kolu yaratığın boğazında kayboldu. Yere, onu titretecek kadar sert çarptılar. Kalbim sıkışmıştı. Hiçbir şey olmuyordu. Sadece daha önce olduğu gibi, Anzu zarar görmedi-

Ian kolunu ileri doğru savurdu. Boynuzun karanlık ucu Anzu'nun sırtını bir kasabın yumuşak bir et parçasını kesmesi gibi kesti. Anzu'nun kafasına ulaştığında bile durmadı. Bir başka acımasız yırtık ve iki kemikli yarısı yana düşerken, ortasından kalın mavi bir sıvı püskürdü. Anzu bir kez titredi ve sonra tamamen hareketsiz kaldı.

Dagon normal fildişi suratından daha solgun bir hale büründü. Sonra çığlık attı ve kendini Ian'ın çemberine doğru fırlatarak onu dövmeye başladı. Ama Ian ve beni kapana kısıran aynı büyü iblisi de dışarıda tutuyordu. Yine de Ian'ın çemberi içeride olduğu gibi dışarıdan dokunulmaya karşı da aynı savunma tepkisini verdi. Yere düştüm, daha fazla kan gözümü kör edip beni boğarken organlarım patlıyordu, sonra yanıyordu.

"Öl, öl, öl!" Dagon çığlık attı.

Öyle hissediyordum. Dagon'un amacı bu olmalı. Bir insanın vücudu ancak bu kadarını kaldırabilir, vampir iyileştirme yetenekleri olsun ya da olmasın.

Sonra Ian'ın sesi acımasız acıyı böldü. "Veritas!"

Kahretsin, pahalıya mal olacak bir dikkat dağınıklığı Ian'ın sonuncusu olabilirdi! Kendimi oturur pozisyona zorladım, ani dalgam *beni değil kendini düşün* diyordu! Bir Anzu ile bir çemberin içinde kilitli kalan ben değildim.

Dagon çembere vururken "Öl!" diye bağırmaya devam etti. Her darbe bana çarpıyordu. Bir kez daha tek gördüğüm kırmızı ve tek tattığım kandı. Vücudumun bu kadar çok kan içermesinin mümkün olduğunu bilmiyordum, ya da bu kadar acıya neden oldu. Bu beni çıldırtıyor, yardımcı olabilecek her şeye sarılmama neden oluyordu.

Diğer doğamı kafesinden çekip çıkardım, benim yerime onun ön planda olmasının verdiği kısa süreli rahatlamayla haykırdım. Acıyı azalttı, kanımdan ve Ian'a bakmak için kustuğum daha kalın, daha ağır şeylerden yükselirken onun çok daha bağımsız gözleriyle görmeme izin verdi.

Bana Ashael'in eşsiz casusluk yöntemini hatırlattı. Her şey kırmızıyla kaplıydı, bu da Ian ve kalan Anzu arasındaki mücadeleyi gerçeklikten çok kana bulanmış bir kabus gibi gösteriyordu.

Anzu Ian'ın omzunu parçaladı, dişleri et parçalarını koparıırken Ian'ı çemberin görünmez duvarına çarptı. Acı patladı, o kadar yoğun ki beni diğer yarımından bile yaktı. Azaldığında ve ben Ian'ın sağ omzunun gittiğini, kolunun sadece birkaç inatçı bağla asılı kaldığını ve Anzu'nun bir başka oyuncu ısırık için yaklaştığını tekrar gördü.

Çığlık attım ve yankısının diğer yarımın dudaklarından çıktığını

duydum. O artık benden ayrı hissetmiyordu, tıpkı benim onu artık bir kalkan olarak kullanamadığım gibi.

Acı bizi birbirimize çok sıkı kenetlemişti. Belki de ikimiz de Anzu'nun Ian'ı vahşice parçaladığını görünce dehşete kapılmıştık. Kocaman ağzı bir kez daha Ian'ın omzuna kapandı ve açık yarayı yırttı. Ian'ın sağ kolu koparak yere düştü. Sonra Anzu maksimum saldırı hızı için kanatlarını çırparak üzerine doğru gelirken, yaratığın ağırlığı yüzünden sırtı eğildi.

Dagon zaferle uludu ve Ian'ın çemberinin dışına vurmaya bıraktı. Ereshki bir çocuğun sevinciyle el çırparak öne doğru koştu. Ian, Anzu'nun devasa formunun altında dizlerinin üzerine çöktü. Kanı çemberin kenarına sıçradı ve Ian'ı dizlerinin üzerinde görmenin verdiği ıstırapın yanında soluk kalan daha fazla bıçak darbesi gönderdi.

Anzu bir başka et parçalayıcı ısırik için geri çekildi-

Ian, Anzu'nun alçalan kafasının yanından kaymak için yere bulaşan kanı kullanarak döndü. Sonra boynuzu yaratığın ağzına öyle şiddetli bir şekilde sapladı ki, ucu doğrudan Anzu'nun kafasından geçip çemberin duvarına saplandı.

Acı beni kavurdu, ama altında bir *çatlak* hissettim! Bu, acıyı mutlu bir an için durdurdu.

Yukarı baktığımda boynuzun ucu hâlâ çemberi çevreleyen duvara gömülüydü ve şimdi görünmez duvarın o kısmını ortaya çıkarmak için bir örümcek ağı gibi çatlaklar yayılıyordu.

"Hayır," diye fısıldadı Dagon. "Bu mümkün değil!"

Ama öyleydi. Kaba kuvvet ve çoklu büyü patlamaları Çemberde tek bir çatlak bile yoktu ama bir şekilde boynuz ona zarar verebilirdi. Ve eğer zarar görürse, düşebilir.

Ian ölü Anzu'yu bir kenara itti. Sonra mavi kanı üzerine sıçrayan kızıl parçalara karışarak ayağa kalktı ve tek bir düşünceyle çatlağa odaklandı.

"Çemberi kırmak için boynuzu kullan!" Bağırdım, umudun şiddetli heyecanı bir adrenalin iğnesi gibi etki etti. "Büyü kullanmakla aynı şey değil. Yaptığın o çatlak acıyı durdurdu!"

"Hayır!" Dagon çığlık attı, şimdi tüm gücüyle duvarlara vuruyordu. Ereshki ona katılmak için koştu. Çifte saldırıları beni kör edici bir vahşetle parçaladı, ama bunun ortasında, acıyı kısa süreliğine durduran başka, daha güçlü bir *çatlak* hissettim!

"İşe yarıyor!" Boğazımdaki kan konuşmama yetecek kadar temizlendiğinde mırıldandım. "Sakın durma!"

Yapmadı. Ian'ın yumruğunun duvara her vuruşunda kemiklerimin kırılışının yavaşladığını ve içimin un ufak oluşunun daha az sakatlayıcı hale geldiğini hissettim. Kısa süre sonra, görüşümü engellemesi uzun süren kanın arasından Ian'ın bakışlarını yakaladım.

Ian boynuzu bir çift muşta gibi eline dolamış, lanetlilerin kararlılığıyla duvara vuruyordu. Çatlaklar tüm çemberi yerden tavana kadar görünür hale getirmiş, kırık camı andırıyordu. Dagon ve Ereşkî, Ian'ın yerine benim çemberime vurmaya başlamışlardı ve Dagon'un yüzündeki öfke sonsuz acıma merhem olmuştu.

Ian kazanmasaydı Dagon bu kadar öfkeli olmazdı.

"Durma!" Gözlerim ve ağzım tekrar kanla dolmadan önce tekrarladım. Boğuluyormuş gibi hissediyordum ama bu imkânsızdı. Vampirlerin hayatta kalmak için nefes almasına gerek yoktu.

Sonra büyüyü hissettim, iğrenç ve kokuşmuş, acının içinden nabız gibi atıyordu. Dagon ve Ereşkî çemberim üzerinde fiziksel güç kullanmayı bırakmışlardı. Şimdi en karanlık büyüyü yapıyorlardı. Çember içindeki tüm savunma şiddetiyle tepki verdi. Çok geçmeden, Ian'ın yumruğunun amansız darbesi bile buna karşı koymaya yetmedi. Boğulmuyordum; ölüme doğru sürükleniyordum.

"Veritas!"

Ian'ın sesi beni altına çeken akıntıları kesti. Başımı kaldırmaya çalıştım ama çok ağırdı.

"Cevap ver bana, Veritas!"

Ian'ın sesindeki keskinlik, içimde patlayan patlamaların yanında hiçbir şeydi. Dagon ve Ereşkî'nin büyüü çok güçlüydü. Bedenim pes ediyordu. Ian'ın çembere ne kadar zarar verdiğini ya da bunun yeterli olup olmadığını bilmiyordum ve bakmak için gözlerimi açamıyordum. Gücüm yoktu.

"Eğer cevap vermezsen, bu çemberi dövmeyi bırakacağım ve beni öldürmelerine izin vereceğim!"

Lanet olsun. Benim için tekrar öldürülmemesini istemek gerçekten çok mu fazlaydı? En azından benim öldükten sonra dirilme şansım vardı. Ian bilmiyordu ama bunun onu tehdit etmekten alıkoymasına izin veriyor muydu? Tabii ki vermiyordu.

"Veritas, ciddiylim!"

Hâlâ konuşamıyor ya da göremiyordum ama bir parmağımı hareket ettirebilmek için tüm enerjimi topladım. Bu benim orta parmağımdı ve doğruca

Sesin geldiği yön.

Cevabından önce sert bir kakhaha attı. "Güzel. Bu duvarı aşmak üzereyim ama benden çok şey götürdü. Duvar yıkıldığında hazır olmanı istiyorum çünkü Dagon sana saldıracak. Duyuyor musun? Kendi kanının içinde yığılıp kalamazsın."

Yeni moda olduğu için kendi püre haline getirilmiş bağırsaklarımın içinde yattığımı mı düşünüyordu? Eğer iki elimle onu tersleyebilseydim, terslerdim.

"Yıllar önce Tenoch'u korkutmak için her ne yaptıysan, bunu tekrar yapmanı istiyorum," diye devam etti Ian, beni şok ederek. "O parçan bu büyüyle alt edilemeyecek kadar derinlere gömülü. Ayrıca ortaya çıkmak için uzun zamandır bekliyor. Şimdi buna izin vermelisin."

Tenoch'un yüzü gözümün önüne geldi. Değer verdiğim anılardan biri değildi; unutmak için en çok çabaladığım anı. *Etrafımdaki karanlık havuzların yanında yatan cesetlere bakarken yüzündeki dehşet ve daha da kötüsü, bana bakmak için onlardan başını kaldırdığında gözlerindeki tiksinti ...*

"Hayır," diye mırıldandım, o kadar dehşete düşmüştüm ki konuşmayı başarabildim.

"Evet," diye tersledi. "Tenoch'un korkusunun hayatına mal olmasına izin vermeyeceğim. Peki Dagon'un seni durduracağını mı sanıyorsun? Bunları kırıp dökmemi mi istiyorsun?"

Duvarlar sadece o sersem tarafından katledilmek için mi?"

Her kelimeyle birlikte çembere vurmaya devam etti. Parçalanmış bedenimdeki her rahatlama anında bunu hissediyordum ama artık ben de endişeliydim. O büyü bariyeri dövmeye devam etmesi için Ian'dan ne kadarını almıştı? Sahip olduğu her şey miydi?

İçime doğru uzandım ve diğer yarımın en yasak yönlerine dokunana kadar etrafımı yokladım. Evet, o güç hâlâ oradaydı ama yeterli olacak mıydı? Daha da kötüsü, çok mu fazla olurdu? Ian haklıydı; o parçayı o kadar uzun süre saklamıştım ki, tekrar dışarı çıkmasına izin verirsem ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Kontrol edemiyorum," diyebildim.

"Gerek yok." Beni derinden sarsan bir *patlamayla aynı zamana* denk gelen bir haykırış. "Size güveniyorum, hepinize. Bana zarar vermeyeceksiniz ve yapabileceğiniz hiçbir şey beni dehşete düşürmeyecek. Kendini özgür bırak, Veritas! Her parçanı!"

Duvarlardaki çatlakların genişlediğini hissedebiliyordum. Yakında yıkılacaklardı ve Dagon sahip olduğu her şeyle üzerimize gelecekti. Onu öldürmek için Ian'a yaklaşmasına bile gerek yoktu. Kalbinden bir kurşunla

Gümüş mermi yeterli olacaktı ve Ian gümüş mermilerle dolu otomatik silahları çemberinin dibine bırakmıştı.

Ereshki, Dagon'un büyülerindeki rolünden dolayı büyüsel ve fiziksel olarak tükenmiş olabilirdi ama Ian'ı o silahlardan biriyle öldürebilirdi ve Ian ima ettiği kadar kötü durumdaysa onu durduramayabilirdi de.

Ama gücümün en karanlık kısmını çağırmak daha mı kötü olurdu? Tenoch buna o kadar inanmıştı ki, eğer tekrar ortaya çıkarırsam beni ortadan kaldırmak için bir değil *iki* suikastçı yaratmıştı. Diğer doğam daha önce Ian'a zarar vermemişti, ama en kötüsünü ortaya çıkarırsam, Dagon'u öldürmekle mi yetinecekti? Yoksa Ian'ı da mı öldürecekti?

Tenoch'u öldürmedi.

Bu düşünce içimi yaktı ve bir umut patlaması daha getirdi. Uzun zaman önce gücümün en karanlık yönünü serbest bıraktığımda, sadece beni kaçıran vampirleri öldürmüştüm. Sevdiğim efendiyi değil. Tenoch'un son gününe kadar korktuğu her şeyin zirvesindeyken, yine de onu korumuştum.

Bu Ian'ın haklı olduğu anlamına mı geliyordu? Gücüm sadece *izin verdiğim kadar* kötü müydü?

"Veritas, şimdi!" Ian bağırdı.

Tenoch'un dört bin yıllık şartlandırması ile Ian'ın *şu anda yanıldığını* iddia etmesi arasında nasıl seçim yapabilirdim? Ama seçim yapmamak da kendi başına bir seçimdi. Duvarlar yıkılıyordu. Kimi seçmeliydim? İnanmak mı? Beni hayatımın çoğunda tanıyan efendime mi? Yoksa sevdiğim ama sadece birkaç aydır tanıdığım adama mı?

Kahretsin, neden ikisi arasında bir seçim olsun ki? *Ben* yapmadım mı? benim üzerimde kontrolü var, hatta en korkutucu parçalarımın bile? İblislerin bile özgür iradesi vardı! Ben neden farklı olayım ki?

Babam, Ashael'in annesini ve daha sonra da benim annemi hamile bırakarak "yasak olan yere sapmayı" *seçmişti*. O da seçmişti Ben yalvardıktan sonra Ian'ı geri getirmek için Cehennem Kapısı'nın bekçiliğini kaybetti. Tanıdığım en korkunç öteki dünya yarattığı doğasının eğilimlerine rağmen seçim yapabiliyorsa, ben de yapabilirdim!

Ve onları durdurabilecek gücüm varken Ian'ın Dagon ya da Ereşk tarafından incitilmesine izin *vermemeyi* seçtim. Bu güç ne kadar korkunç bir şekil alırsa alsın ya da onu ortaya çıkarmak için ne yapmam gerekirse gereksin, çünkü o zamanlar doğamın iki yönü yoktu. Sadece bir tane vardı.

"Ian," diye homurdandım. "Serbest kaldığında Ereshki'yi al ve benden pentagramın izin verdiği kadar uzağa git."

"Ne diyorsun sen?" diye tersledi, ama sonra acıyı bile bastıran yankılı bir *patlama* hissettim! Duvarı kırmıştı. Dagon'un öfke dolu uluması bunu doğruladı.

"Yapacağım şey her şeyi yutabilir. civarına!" Dedim, yıkılan duvar bana bağırarak için güç verdi. "Yakınında olamazsın, o yüzden Ereshki'yi al ve git!"

Sonra aşağı uzandım ve diğer yarımı barındıran kafesi yokladım. Ama bu sefer sadece kapıyı açmadım ya da onu dışarı çekmedim. Artık kısmi önlemler yok.

Kafesi tamamen parçaladım.

Bölüm 42

Diğer yarımın yükseldiğini hissettiğimde görüşümü siyahlık kapladı, ancak dört bin yıldan uzun bir süredir ilk kez onu ayrı tutmak için geri çekilmedim. Onu kucakladım, her iki yarım da birleşmeye başladığında şok edici bir buz ve ısı dalgası hissettim. Daha da şok edici olan, neredeyse anında onun artık "o" olmamasıydı. Sadece bendim, benden çok daha fazlası vardı.

daha önce hiç olmamıştı.

"Ian," diyebildim her an patlayacakmışım gibi hissettiren patlamaların arasında, ama acıyla değil. Daha önce hiç hissetmediğim türden bir güçle. "Eğer beni seviyorsan, bana güven ve *git*."

Mırıldandığını duyduğumu sandım, "Beş dakika. Hepsi bu kadar," diye mırıldandığını duydum ama emin değildim. Yine de bir anda gittiğini hissettim, kesik bir çılgılık Ereshki'yi de yakaladığını gösteriyordu.

Ereshki'yi öldürmeyeceğime dair ettiğim yemini yerine getirdim. Dagon'a gelince.

Gözlerimi açtım. Dagon'un buz mavisi bakışları benimkilerle buluştu. Tam tahmin ettiğim gibi, iblisin elinde Ian'ın silahlarından biri vardı ve hiç tereddüt etmedi. Gümüş mermiler bana çarparak beni geriye doğru fırlattı ama kalbim

Kurşun geçirmez yelek.

Bir zamanlar kayak müşterilerine hizmet veren tezgâhın arkasına yuvarlandım ve her an ahşap bariyerden başka bir yayılım ateşinin patlamasını bekledim. Ama olmadı. Onun yerine sadece hızla kaybolan ayak seslerini duydum.

Benden kaçıyordu.

Kendimi sürükleyerek ayağa kalktım. Çemberleri sabitleyen büyü, normalde iyileşeceğimden daha yavaş iyileşmem anlamına geliyordu, ama iyileşiyordum, bu yüzden

o alışılmadık halsizlik hissini bir kenara itti ve onu kovaladı. Pentagramın sınırları hâlâ yerinde olduğu için Dagon fazla uzaklaşamadı.

O yapmadı. Onu yıldızın ucunda, sırtın tepesinde, daha fazla ilerlemesine izin vermeyen büyüye karşı mücadele ederken buldum. Diğer elinde cep telefonu vardı ve telefonun diğer ucunda kim varsa ona "Şimdi, şimdi, şimdi!" diye bağıırıyordu.

"Ian ve ben şafak sökene kadar kimsenin pentagrama ışınlanamayacağını ya da pentagramdan çıkamayacağını söylediğimizde dikkat etmediniz mi?"

Döndü, çocuksu yakışıklı yüz hatları onları büken nefret yüzünden neredeyse deforme olmuştu. "Benden uzak dur."

"Uzak durmak mı?" Aramızdaki mesafeyi kapatarak tekrarladım. "Durmak mı?"

Durmak mı?

Lütfen mi? Bu sözleri kaç kez duydun? Seni sadece eğlendirdiklerini hatırlıyorum. . . ve seni daha büyük zalimliklere teşvik ettiğini hatırlıyorum."

"Bu halinle beni yenemezsin." Kendinden emin olmaktan çok çaresiz bir hırıltı. "Zar zor yürüebiliyorsun!"

Haklıydı. Onunla dövüşecek kadar iyileşmiş değildim ve Ian'dan uzakta olması, daha önce olduğundan çok daha iyi durumda olduğu anlamına geliyordu. Göğüs göğüse bir savaşta Dagon kazanırdı. Bu yüzden ellerimi kullanmıyordum.

"Doğru," diye cevap verdim. "Ama ben babamın kızıyım."

Daha önce sadece bir kez erişebildiğim gücün içimden geçmesine izin verdim. Taştığında, Dagon'u hiçbir vampirin görmediği gözlerle gördüm.

Karanlık ondan çürümüş dalgalar halinde akıyor, üzerinde durduğu zemini bile lekeliyordu. İçinden tek bir ışık pırıltısı bile sızılmıyordu. Korkunç eylemlerde bulunan çoğu insanın aksine, Dagon zalimlik tarafından çarpılmamıştı.

ya da dünya için en iyisinin ne olduğuna dair çarpıtılmış bir görüş. Hayır, Dagon kim olduğunu ve ne yaptığını çok iyi biliyordu ve her ikisinden de karanlık bir keyif alıyordu.

Kendi karanlığım vardı, sayılamayacak kadar çok kötü eylemin lekesi yerine sonsuzluğun diğer tarafından oluşuyordu. Ayaklarımın dibinde birikmeden önce bir bulut gibi arkamda dalgalanmasına izin verdim, Dagon'a doğru kıvrılırken genişledi. Bunu gördü ve geri sıçradı ama pentagramın bariyeri ona gidecek hiçbir yer bırakmadı.

"Ne yapıyorsun?" Her zaman kendinden emin, acımasız ya da eğlenmiş olan sesi şimdi ağlamaklı geliyordu. "Dur! Dur, lütfen!"

Bunu görmezden geldim, tıpkı Dagon'un daha önce sayısız kez benzer

yakarışları görmezden geldiği gibi. Sonunda, ondan merhamet dileyen ve merhamet görmeyen herkes

uzun zamandır gecikmiş adaletlerini alacaklardı.

"Hayır," dedim, sesim daha önce hiç duymadığım bir şekilde gürliyordu. Babamın sinirlendiği zamanki sesine benzediğini fark ettim.

"Mahkum edildiniz."

O uhrevi gücün her zerresini Dagon'un içine daldırdım. Cildini dolgunlaştıran ve yüz hatlarını bir gencinki kadar kırmızı yapan su ve kanın etrafında kıvrılmadı; daha derine indi, onun en iğrenç kısmını sardı.

Onun ruhu.

O parçayı tutup çektiğimde Dagon çılgılık attı. Bir an için iki Dagon vardı: iblisi oluşturan beden ve yarı saydam bir Dagon.

Gücümün pençesinde çırpınan bir kopya. Tekrar çektim ve ruhu derisinin yüzeyini kırarak bulanıklaştırdı. Etrafımdaki karanlık sıvı hale geldi ve cehenneme kadar uzanan derinliklere gömüldü.

Düşmanları, taleplerini yerine getirmeye zorlamak için beni kaçırdıklarında Tenoch'un gördüğü şey buydu. Tenoch henüz çok az kişinin ona karşı gelmeye cesaret edebileceği kadar güçlü olduğu bir noktaya ulaşmamıştı ve yeni bir vampir olarak Tenoch'un daha eski, daha güçlü düşmanlarına karşı kendimi savunamamıştım. Ancak tekrar acımasızın merhametine kalmak, diğer yeteneklerimin en karanlık olanını ortaya çıkaran çılgın bir TSSB atağını tetiklemişti. Tenoch beni esir alanların ruhlarını parçaladığımı görmeye gelmişti ve bu da onun benden sonsuza dek korkmasına neden oldu.

Şimdi korkma sırası Dagon'daydı. Gücümün onun ruhu üzerindeki etkisini sıkılaştırdım, onu parçalamak üzereydim.

"Veritas," dedi şok olmuş bir ses. "Ne yapıyorsun?"

Bu soruyu Ian'dan beklerdim. Bana en kötüsünü yapmamı söylemek ve bunu gerçekten *görmek* iki farklı şeydi. Ama bu Ian'ın sesi değildi.

Kadınsıydı ve Mandarin dilinde konuşuyordu.

Arkama döndüm ve Xun Guan'ın gerçekten de arkamda, çevrili pentagramın izin verdiği kadar yakınımda olduğunu teyit ettim. Yalnız değildi. Yanında en az dört konsey üyesi, iki Kanun Muhafızı ve altı iblis daha vardı.

Kısa bir kahkaha attım ve Dagon'a döndüm. "Yaptığın çağrı bu muydu? İblislerin Kanun Muhafızlarını ve konseyin bazı üyelerini buraya mı ışınladı?"

Dagon'un sırtışı tüm zalim ihtişamıyla geri dönmüştü. "Evet, ve"-sesini yükseltti, böylece bizi izleyenler onu açıkça duyabilecekti-"İblislerin

Genelde bunu vampir mahkemesi ile yaparlar ama ben resmi bir şikayette bulunmak istiyorum."

Bölüm 43

Halüsinasyon görmediğimden emin olmak için tekrar arkama baktım. Dagon ne cüretle iblis-ve-ölümün-kızının kavgasına polis getirir! O gerçekten bir pislikti.

"Veritas!" Haldam'ın sesi havayı bir silah sesi gibi kırdı. Elbette Dagon konseyin resmi sözcüsünün de buradakiler arasında olmasını sağlamıştı. "Bunun anlamı nedir?"

"Bırak beni, istediğin hikâyeyi uydurabilirsin," diye tısladı Dagon, artık duyamayacakları kadar alçak sesle. "Beni öldürürsen herkes senin ne kadar hain bir iğrenç olduğunu görecektir."

Bir gün hata yapacağım ve yakalanacağım sıklıkla korkuyordum. Görünüşe göre korkularım yeterince büyük değilmiş. Büyü havayı çatırdatırken ve gümüş bakışlarım geçici karanlığı keserken benden dökülen ve Dagon'u saran karanlık havuzlarına *kayma* diyemezsiniz. Bu daha çok bir heyelan gibiydi.

Yine de garip bir şekilde korkmuyordum. Belki de yeni harmanlanmış doğanın buz gibi soğukkanlılığı, daha uçucu duygularımı bastırıyordu. Vampir tarafı. Belki de içten içe bu günün eninde sonunda geleceğini hep biliyordum, bu yüzden şimdi geldi, neredeyse özgürleştiriciydi.

Dagon'un bakışları kötü niyetle parlıyordu. "Vampir kimliğinin ne olduğunu öğrendiğim için Ian'a teşekkür edebilirsin. Sen onu terk ettiğinde konseye dava açmamış olsaydı, aradığım sürtükle Veritas adındaki eşini terk eden Kanun Muhafızı'nın aynı kişi olduğunu anlamam aylar sürebilirdi."

Sanki onu çağırmış gibi, Ian ortaya çıktı. Çemberlerden kurtulduğumuzdan beri onu ilk kez görüyordum ve dehşete düşmüştüm.

Duvarı yıkmak için harcadığı çaba için "Oldukça fazla zaman aldı," demişti. Bu, hasarı tarif etmeye yetmiyordu. Kopan sağ kolu, sağ omzundan çıkıntı yapan küçük bir kütükten ibaretken, sol kolu tüm etleri sıyrılmıştı, boynuz sanki kemikleriyle kaynaşmış gibi hâlâ parmak eklemlerini sarıyordu. Sol omzunu köprücük kemiklerine bağlayan sadece bazı kaba sinirler vardı ve tüm vücudu, duvarı yıkmak için verdiği savaş sırasında enerji için kendini yamyamlaştırmış gibi büzülmüş görünüyordu.

Daha da kötüsü, iyileşiyor gibi görünmüyordu.

Lütfen sadece çok kana ihtiyacı olsun. Ya da büyüünün yıkıcı etkilerinin onu terk etmesi için zamana. Lütfen, beni kurtarmasının bedeli bu olmasın!

Vücudu nasıl görünürse görünsün, Ian'ın kendisi değişmemişti. "Lanet polisleri kim çağırdı?"

"Dagon," diye cevap verdim, iblisin arkasına bakarak.

Ruhu yüzünün hemen altında yüzüyor olabilirdi ama bu gülümsemesindeki zehri azaltmıyordu. Daha da arttırdı.

"Uzun zaman önce beni tüm gücümünden ve konumumdan mahrum bıraktın," dedi okşayıcı bir sesle. "Şimdi ruhumu al ve bunun nasıl bir his olduğunu anlayacaksın, Veritas. Ve buna pişman olacaksın."

Bana daha önce hiç bir isimle hitap etmemişti. Onun için sadece "kız" olmuştum. Şimdi ise adım dudaklarından bir lanetmiş gibi dökülüyordu.

Konseye tekrar baktım. Eğer çok uğraşırsam, Dagon'un dediğini yapabilir ve "bu görüldüğü gibi değil" savunmasını çekebilirdim. Gözlerimin ve arkamda dalgalanan karanlığın Dagon'un bana yaptığı bir büyüünün sonucu olduğunu söyleyebilir, ölü Anzus'u ve tüm Ian'a verdiği zarar iblisin neler yapabileceğinin kanıtı.

Ya da daha zekice bir savunma düşünebilirim. Dagon'u öldürmek yerine gitmesine izin verirsem, gördüklerinin yasak bir melez soy ve yasadışı büyüden kaynaklanmadığına onları inandırmak için her şeyi söyleyebilirim.

Bu yüzden yardımcılarının birkaç üyesini ışınlamasını istedi. Vampir konseyi ve bir avuç Kanun Muhafızı burada. Bu, Amerikan terimini kullanırsak, onun Hail Mary pasıydı.

"Beni öldürürsen, hayatının uzun yılları boyunca inşa ettiğin her şeyi kaybedersin," diye tekrarladı Dagon, sanki sonuçlarını kendim fark edemeyecek kadar aptalmışım gibi.

"Veritas, bunu açıkla!" Haldam emretti.

Dagon'un gözleri neredeyse vahşi bir ışıkla parlıyordu. "Evet, açıkla ya da ne olduğunu tüm şüphelerin ötesinde kanıtla-"

Ruhunu çekip çıkardım. Dagon'un bedeni kıvranan, şeffaf formunu kaybedince yere yığıldı. Bunu gören konsey üyeleri ve Kanun

Muhafızlar dehşet içinde geri çekildiler. Sonra Dagon'un sessizce çılgılık atan ruhunu yüzüme doğru çektiğimde bir nefes verdiler.

"Bir daha kaçamayacaksın," dedim. "Bu bana neye mal olursa olsun: Sen. Var. Bitti."

Sonra onun iğrenç, kokuşmuş ruhunu ayaklarımın dibinde biriken karanlığa fırlattım ve Cehennem Kapısı'nın yeni Müdürüne - artık babam kovulduğuna ya da görevinden ayrıldığına göre her kimse - öbür dünyanın en korkulan bölümüne taşıyacağı bir yolcu daha verdim.

Şok olmuş bir sessizlik havayı doldurdu. Gücümü geri çekerken bunu konsantre olmak için kullandım. Şaşırtıcı bir şekilde, diğer doğamla olan önceki sorunlarıma damgasını vuran mücadele olmadan kolayca geçti. Etrafımda biriken karanlık da yok oldu, kışın kuru, sertleşmiş toprağı ortaya çıktı ve arkamı döndüğümde bakışlarımın artık gümüş değil zümrüt renginde parladığını görebiliyordum.

İblisler ışınlanıp gitmeden önce yaptığım şeye dehşetle baktılar. Sanırım Dagon'u intikamını almaya çalışacak kadar önemsemiyorlardı ya da denemek için daha büyük sayılara ihtiyaç duyacaklarını biliyorlardı. Her iki durumda da, yaptığım şeyin haberi yayılacaktı. Daha önce iblis dünyasında başıma ödül konmadıysa bile şimdi konacaktı.

Bu iyiydi. Benim için geldiklerinde, hazır olacaktım.

Sesini ilk bulan Haldam oldu. Sesi titriyordu ama hakkını yemeyelim, sözleri korkutucu değildi. "Tutuklayın onu!"

Ian'ın kaslarından geriye kalanlar kıvrıldı; saldırmak üzere olan bir panter gibi. Şafak ufukta belirmişti. Yakında pentagramın sınırlayıcı bariyeri yıkılacaktı. Ian bizi ışınlayamayacağını düşünüyor olmalıydı, bu yüzden kendini savaşmaya hazırlıyordu.

"Ian, yapma!"

Durakladı, yüz ifadesini öfke ve kuşku kaplamıştı. "Seni almalarına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Bunun üzerine Kanun Koruyucularının her biri silahını çekti. Tehdidi daha açık olamazdı. Ancak şu anki durumunda, onlarla dövüşmek Ian için ölümcül olabilirdi.

Onları yenmek için yeteneklerimi kullanabilirdim ama ruhlarının sökülüp alınmasını hak etmiyorlardı ve kendimi durdurabileceğimden emin değildim.

Bunu yaparken sadece kanlarını ve sularını akıtmak yerine. Bu güç çok fazla hissettirdi

yüzeye yakın, tekrar serbest bırakılmaya çok hazır. Bu kadar çabuk tekrar ortaya çıkmasına izin verirsem, neler olacağını kim bilebilirdi?

"Beni götürmelerine izin *vereceksin*, Ian," dedim, aklıma bir fikir geldi. "O zaman beni daha sonra, güvenli bir yere gittiğinde ararsın."

En sert kahkahalarla nefesi kesildi. Sonra dönüp en yeni konsey üyesine dik dik baktı ve o da nefesinin altından "Sonra hayatta olmayacaksın" diye mırıldandı.

"Ian!" Ölüm vaadi bakışlarını doldururken sesim yükseldi. Birçok nedenden ötürü konseye saldırmasına izin veremezdim. "Dedim ki Güvenli bir yere gidersen *beni ara*."

Öldürücü öfke bakışlarını terk etti. Rahat bir nefes aldım. Güzel, anlamıştı. Sonra konseye döndüm.

"Herhangi bir hüküm verilmeden önce resmi bir yargılama talep ediyorum. Binlerce yıllık hizmetim düşünüldüğünde, en azından bunu hak ediyorum."

"Haklı," dedi Hekima, ama bakışlarında hiç umut yoktu. ölümden başka bir şey olamaz. "On birimizin de hazır bulunacağı Atina'da yeniden toplanacağız. O zamana kadar Veritas, tutuklusun. Biriniz onu zapt etsin."

"Birkaç dakika beklemeniz gerekecek," diye sakince cevap verdim. "Bu bölgenin etrafındaki bariyer şafak sökene kadar kalkmayacak."

Elbette bunu test ettiler. Sonra bariyerin diğer tarafında durup birbirlerine garip garip baktılar.

Ian yanıma geldi. Elini elime aldım ve sadece kemiklerini hissettiğimde yüzüm buruştu. *Lütfen, iyileşmesine izin ver, diye* tekrar düşündüm.

Endişemi hissetmiş olmalı ki ağzı kıvrıldı. "Daha kötüsünden döndüm, ya da bana öyle söylendi."

Benim yanımda savaşmak onu ikinci kez neredeyse iskelet haline getirmişti. "Evliliğin sağlığın için zararlı olduğu kanıtlanıyor," diye cevap verdim titrek bir kahkahayla.

"Bir vampir için bu da bir şeydir," diye takıldı. Sonra eğlencesi azaldı ve vahşi bir memnuniyetle, "Ereşkî öldü," dedi.

Bu haldeyken onu öldürmeyi nasıl başardığı dikkat çekiciydi. Yine de Ian beni ve onu hafife almaya cüret eden herkesi her zaman şaşırtmıştır.

Tek söylediğim "Güzel," oldu.

Güneş doğmak üzereydi. Birazdan kayak evinin parçalanmış pencerelerinden parlayacak ve mavi elmasa dokunarak çevrelenmiş pentagramdaki sınırı kıracaktı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ve tekrar eline uzandım.

Sıktı, boynuz sanki tuzağımızın duvarlarını yıkarken yaydığı güçten dolayı kurumuş bir daldan başka bir şeye dönüşmemiş gibi çatırdayan bir ses çıkardı.

"Ben de seni seviyorum, benim yakında eski Muhafızım olacak küçük oğlum."

Bir sonraki an büyüün düştüğünü hissettim. Güçlü büyü üflenen bir mum gibi sönerken pentagramdan bir esinti geldi. Konsey üyeleri ve Kanun Koruyucuları da bunu hissettiler. Yer değiştirdiler. İçlerinden biri, daha önce kapatılmış olan görünmez çizginin üzerine geçici bir adım atmadan önce.

Ian'ın kemikli eli benimkini sıkıca kavradı. Bir an için ağaçlar, kulübeler ve dağ yamacı bulanıklaşmaya başladı. Sonra o bulanıklık kayboldu ve bir küfür savurdu.

"Yapamam, aşkım."

Işınlanamayacağından hiç şüphem yoktu. Hala nasıl ayakta durduğunu bile bilmiyordum.

"Gardını sakın düşürme," diye fısıldadı Ian, o kadar alçak sesle fısıldıyordu ki hemen yanımda olmasına rağmen onu zar zor duyabiliyordum. "Emin değilim ama sanırım Yonah'ın büyüünün aktifleştğini hissediyorum."

Ona şaşkın bir bakış attım. Konsey üyelerinden biri ya da Muhafızların içinde Dagon'un gücünden izler mi vardı? Hayır. Hiçbiri bir iblis tarafından damgalanmak şöyle dursun, onunla arkadaşlık bile etmezdi. İçinde bulunduğu durum yüzünden Ian'ın içindeki büyü kısa devre yapmış olmalı.

Ya da ... Dagon adamlarına konseyin bir kısmını ve birkaç Yasa Muhafızını buraya getirmelerini kendisini kurtarma umudundan daha fazlası için emretmiş olabilir miydi? İçlerinden biri gerçekten de onun gizli yardımcısı olabilir mi?

Haldam, Kanun Muhafızlarına doğru sabırsız bir hareketle, "Bariyer yıkıldı," dedi. "Onu tutuklayın."

Kanun Koruyucuları birbirlerine ve bana bakıp tereddüt ettiler. Gördükleri onca şeyden sonra hiçbiri ilk deneyen olmaya hevesli görünmüyordu.

Birkaç dakika önce pentagramın çevreleyen bariyeri tarafından engellenen noktaya adım atan kişi Xun Guan'dı. İfadesi acısını yansıtıyordu ama adımları hiç sarsılmadan bir çift ve bana doğru geldi.

"Sonuna kadar sadakatsiz," dedi Ian küçümseyerek ve ona o kadar keskin bir bakış attı ki, kanaması gerekirdi.

"Bunu sen yaptın," diye tersledi Xun Guan. "Sen olmasaydın bunların hiçbirisi olmazdı."

"Yanılıyorsun Xun Guan," diye cevap verdim. "Beni ben yapan Ian değil. Onunla tanışmadan çok önce de böyle biriydim. O sadece bunu kabullenmeme yardımcı oldu."

Bir kez daha acı, güzel yüz hatlarını kazımişti. "O zaman bunca zamandır bana yalan söylüyordun."

Belki de yeni birleştiğim doğam, kendimi Xun Guan'ın açıkça hissetmemi istediği utanç. Diğer yarım bu tür duygulardan yoksun görünüyordu. Ya da belki de bu birleşme, utanması gerekenin ben olmadığımı anlamam için bana daha önce sahip olmadığım bir netlik kazandırmıştı.

"Beni ne olduğumu saklamaya zorlayan bir dünyada yaşamış olmam seni daha çok üzmeli," diye cevap verdim. "Farklı doğdum ama bu yanlış doğduğum anlamına gelmez. *Kimse yanlış doğmaz*. Yanlış olan, benim gibi insanların ne olduğumuzu saklamasına neden olan yasalardır çünkü diğerleri bizim huzur içinde yaşamamıza izin vermeyecek kadar bağnaz ya da korkaktır."

Ian'ın ağzında yavaş ve gururlu bir gülümseme belirdi ama Xun Guan inanmaz bir ifadeyle bana baktı. Hekima gözlerini kapadı ve pişmanlık ifadesi olabilecek bir şekilde başını salladı. Cat'in kızının ölüm cezasına çarptırılmasına karşı oy kullanan birkaç konsey üyesinden biriydi.

Ama Haldam tersledi, "Bu kadar yeter. Tam duruşma talebinizden vazgeçip cezanızın şimdi infaz edilmesini istemiyorsanız, duruşmanızda söyleyeceklerinizi söyleme şansınız olacak."

Ian'ın çıkardığı ses, kırıkların çatırdadığını duyana kadar elini tutmamı sağladı. "Hayır," dedim ve elini bırakarak bileklerimi Xun Guan'a uzattım. "Tam ve resmi bir duruşma talep ediyorum. Seninle sonra konuşacağım, Ian. Şimdi lütfen git."

Bana sinirli bir bakış attı, sonra daha da sinirli bir bakış daha attı. sanki içinde bulunduğu ve bizi buradan ısınlamasını engelleyen duruma sessizce lanet ediyormuş gibi kendine baktı.

Sonra, son bir saat içinde ikinci kez, Ian istemediği halde gitti. için.

Bölüm 44

Ian yerde bıraktığımız paha biçilmez elması almak için kulübeye doğru gitmedi. Ormanın derinliklerine doğru yürüdü. Sıklaşan yaprak dökmeyen ağaçlar onu görüş alanımdan çıkarana kadar onu izledim. Sonra konseye geri döndüm.

Haldam bir yandan Ian'ın gittiği yöne bakıyor, bir yandan da uzun sakalını sıvazlıyordu. "Belki de bu kadar kolay gitmesine izin vermemeliyiz. O da mahkemeye çıkmalı."

Konseyin en üst düzey yetkilisine öyle bir bakış attım ki bir adım geri çekildi. "Bunu yapmak istemezsiniz."

"Yasalarımızı ihlal eden tek kişi Veritas," dedi Hekima, Haldam'ın önüne geçerek ona attığım ölümcül bakışı engelledi. "Kocasını sorgulamamıza gerek yok," diye devam etti. "Tek bildiğimiz, onu durdurmaya çalıştığı için burada olduğu."

Homurdanmamı bastırdım. Hekima'yı her zaman sevmişimdir ve bu şartlar altında elinden geldiğince yardım ediyordu. Ian'ın yasalara hiç saygı duymadığını, hatta yasaları gayretle uygulayan insanlara daha da az saygı duyduğunu söyleyerek ona saygısızlık edemezdim.

"Bilgelğin takdire şayan, Hekima," diye cevap verdim.

"Mahkûm bir daha konuşmayacak!" Haldam bana gürledi. için "Cep telefonu olan var mı? Buradan çıkış için bir ulaşım ayarlamamız ve diğer konsey üyeleriyle irtibata geçerek derhal tam bir duruşma düzenlememiz gerekiyor."

Beni infaz etmek için acelesi varmış gibi görünüyordu. Ian'ın Dagon'un gücünün geldiğini hissettiği kişi o olabilir mi?

Yine de Haldam ve ben hiç yakın olmamıştık. Şimdi, o her şeye sahipti. Beni küçümsemesi için sebepleri vardı. Tüm konsey üyeleri arasında, karışık türden insanlara ve büyü uygulayıcılarına en yüksek sesle karşı çıkan oydu. Bir çocuğu ölüme mahkum etmek için özel bir soğukluk gerekirdi ama Haldam bunu Cat'in kızına, onun ölümü için oy kullanan diğer konsey üyelerinin gösterdiği tereddütü bile göstermeden yapmıştı.

Belki de Haldam'ın yargısız infaz kararının muhatabı olmanın nasıl bir şey olduğunu görmesine izin verirdim. İçine uzanıp ruhunu çekip çıkarmak çok kolay olurdu.

Sanki bu düşünceyi fiziksel olarak uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi kendimi hızlıca salladım. Bu, uzun zamandır inkâr ettiğim yarımı geri kalan yanımla birleştirme tehlikesiydi. Bu yarım şeytani olmayabilirdi, ama babamın insanları başka bir dünyaya taşımasına izin veren aynı sınırdaki sosyopatik mantığı içeriyordu.

Cehennem çukurlarında en ufak bir pişmanlık duymadan. Artık tamamen benim bir parçamdı, bu yüzden doğru ve yanlış duygularımı etkileyebileceğini söylemek yetersiz kalırdı.

Haldam acımasız davranışları nedeniyle ölmeyi hak ediyor olabilirdi ama bu kendimi onun celladı olarak atamam gerektiği anlamına gelmiyordu. Yalnızca benim layık gördüğüm herkese ölüm cezası verirsem, çok geçmeden

konseyin en kötü halinden bile daha korkunç bir hale geldi.

Ayrıca konseyin benim gibi insanlar hakkındaki korkularını da kanıtlamış olacaktım, her ne kadar büyü yapan tüm insanları bir kenara bırakın, tüm karışık türden insanları bile temsil etmiyor olsam da. Ve kaçınılmaz olarak, bunu hak etmeyenlere zarar verecektim. Kimsenin hata yapma lüksü yoktu, en azından benim.

"Ona ağ büyüğü yap, Xun Guan," diye emretti Haldam, sanki bir şekilde onu infaz etme arzumu mücadele ettiğimi hissetmiş gibi. "Şu anki haliyle fazla serbest."

Xun Guan'ın ağzı açık kaldı ama kemerinden sihirle aşılarmış bir mücevher çıkardı. Uzun zaman önce ona asla onsuz olmamasını söylemişim. Tavsiyeme kulak vermişti. Sonra, büyüünün orijinal dilinde, sanki dev örümcekler beni ağlarla kozalıyormuş gibi yapışkan, kırılmaz bir maddenin katman katman etrafımı sarmasına neden olan kelimeleri söyledi.

Her şeye rağmen gurur duyuyordum. Ona bu büyüğü birkaç kez öğretmişim. Yüzyıllar önce, onu eğitirken, tüm Kanun Koruyucuların yapması gerektiği gibi savunma büyüünü biliyordu. Diğer Kanun Koruyucularının çoğu böylesine karmaşık bir büyüde ustalaşamamıştı ama Xun Guan ustalaşmıştı. Şimdi, onu uyguladı

Mükemmel. Bu büyüye en son yakalandığımda, Ian ve benim evlenmeye zorlanmamızla sonuçlanmış olması da ironikti.

Bu sadece iki ay önce miydi? Çok daha uzunmuş gibi geldi. "Bitti," dedi Xun Guan Haldam'a.

Başıyla kısa bir selam verdi ama belli etmeden benden olabildiğince uzak durdu. Endişelenmesine gerek yoktu. Onu öldürmeyecektim, her ne kadar küçük bir parçam hâlâ bunu hak ettiğine ikna olmuş olsa da. Bunun yerine, sanki sıcak bir battaniyeymiş gibi ağ büyüünün içine yerleştim.

Artık beklemekten başka yapacak bir şeyim yoktu, bu yüzden beklerken rahat edebilirdim.

Vermont kışın vampirler için pek de sıcak bir yer değildi, bu yüzden konseyin ilk takviye kuvvetlerinin gelmesi iki saatten fazla sürdü. Üç infazcı ve iki Kanun Muhafızından oluşuyorlardı.

Kayak kulübesinin dış çevresinde. Bir saat kadar önce kulübenin içine taşınmış, sonra da kırık daire tuzaklarından birinin yanına bırakılmıştım. Sadece yerdeki yanık izleri nerede olduklarını gösteriyordu.

Bu ve Ian'ın eski çemberindeki iki ölü Anzus.

Anzular çok ilgi çekmişti, konsey üyelerini suçlayamazdım. Her gün sadece efsane olduğu düşünülen iki yaratığın kalıntılarını yakından göremiyordunuz. Anzuslar dürtüldü, dürtüldü ve incelendi, ardından daha fazla çalışma için Atina'ya geri getirilmeleri emredildi.

Bırakıldığım yerde kaldım ve uyukluyormuş gibi yaptım. Ian'ın buradaki insanlardan birinde Dagon'un gücünün izleri olduğuna dair şüphesi olmasaydı, gerçekten uyuyabilirdim. Ama bana gardımı almamı söylemişti, bu yüzden uyuklama numaram birilerinin bundan yararlanmaya çalışıp çalışmadığını görmek içindi. Konsey üyelerinin ulaşımı ayarlaması, acil bir duruşma ayarlaması ve beni taşımak için halihazırda burada bulunan Kanun Muhafızlarından bile daha sıkı bir güvenlik ayarlaması gibi pek çok şey oluyordu. Tüm bunların üzerine bir de Kanun Koruyucuları kalan büyü izlerini kayıt altına alıyor, pentagramların önemli noktalarındaki taşları topluyor ve meraklı insanların bizi rahatsız etmemesini sağlıyordu.

Tüm bunlarla birlikte, eğer Dagon'un gerçekten de aralarında gizli bir yardımcısı varsa, birisi arkamdan gizlice yaklaşıp kalbime gümüş bir bıçak saplamaya çalışabilirdi. Eğer böyle bir şey olursa, üzerimde kurşun geçirmez bir yelek olduğunu fark edeceklerdi.

ve Ian'ın içindeki güç arama büyüünün bozulmadığını keşfedecektim.

Ancak şu ana kadar, bana kızgın, üzgün ve ihanete uğramış gibi değişen bakışlar atan Xun Guan dışında herkes tarafından görmezden gelindim.

Onu incittiğim için pişmanlık duyuyordum ama yalanlarım bir tercih değil, hayatta kalma meselesiydi. Vampirler çoğu zaman bağınazlıkları yüzünden insanları küçümserdi ama aslında biz de daha iyi değildik. Sadece farklı şeyler seçmiştik. birbirlerini ezmek için nedenler.

Hekima kulübenin diğer tarafından, "Helikopter bir saat içinde burada olacak," diye duyurdu. "Bizi havaalanına götürecek, orada bir uçak yakıt ikmali yapmış ve bekliyor olacak."

"Güzel." Haldam'ın sesinden tiksinti damlıyordu. "Bu izbe yer dayanamayacağım kadar kötü kokuyor..."

Sesi kesildi. Dikkatini dağıtan şeyin ne olduğunu görmek için çoğunlukla kapalı olan gözlerimi açtım. Sonra gözlerim büyüdü ve kendimi oturur pozisyona çektim.

Hava altına dönüşmüştü. Kan sıçramış, çöplerle dolu kulübenin her yarığını dolduran kalın ışıltıyı ancak bu şekilde tarif edebilirdim. Eğer ellerim serbest olsaydı, onları O görkemli ışıltının havada asılı kalmak yerine tenimi kaplayıp kaplamayacağını görmek için altın sarısı sise baktım ama bodur emeklemelerin ötesine geçemedim.

Hekima bunu benim için yaptı. Hayır, sanki bir altın tozu bulutu hafifçe patlamış gibi görünen parlak ışıltı tenine yapışmamıştı. Saçlarını ya da kıyafetlerini de kaplamıyordu. Odayı puslu hale getirecek kadar kalın olabilirdi ama bir şekilde dokunulacak kadar somut değildi.

Haldam bana doğru döndü. "Derhal kes şunu!"

"Bunu yapmayacağım," diye mutlak bir gerçekle cevap verdim. "O zaman kim?" diye sordu.

Gerçekten kim? Bu Ian'dan gelen bir çeşit büyü müydü? Kaçan iblisler dışında burada olduğumuzu bilen tek kişi oydu. Ama Ian bu tür bir büyüyü yapabilecek durumda değildi ve iblisler de pusuya düşürmeden önce altın tozunun garip, bedensel olmayan bir versiyonu ile yer. İblis saldırıları şiddetliydi. Işıltılı değil.

Işık damlaları kalın altın sisin içine düşmeye başladı. Yere düşmek yerine havada asılı kaldılar ve altın gökyüzüne karşı küçük yıldızlar gibi göründüler.

Hekima'nın nefesi kesildi.

Xun Guan kalan Kanun Koruyucularına konseyi korumaları için bir emir verdi. Kısa süre sonra, itaat etmek için acele eden vampirlerin arkasında konsey üyelerini göremez oldum. Bu sırada, altın rengi sisi daha fazla yıldız benzeri damla doldurdu.

Eğer bu Ian'ın işiyse, şimdiye kadarki en etkileyici büyüsüydü-

Bir şimşek kadar hızlı ve iki kat daha parlak bir ışın odaya doğru fırladı. Gözlerimi parıltıya karşı kapattım, sonra bu yeterli olmayınca başımı eğdim. Kapalı göz kapaklarıma nüfuz eden parıltı, artık kör edici olmadığını söyleyebileceğim kadar azaldığında gözlerimi açtım ve altın yıldızlı gökyüzüne karşı uzun ve büyük bir şeyin karanlık silüetini seçtim.

Doğrudan bana doğru gelen bir şey.

Gücümü ön plana çıkardım, eğer Ian değilse onu figüre fırlatmaya hazırdım. Henüz anlayamadım. Sonra o kafa karıştırıcı ışık, arkasına katladığında yere değen büyük altın kanatları olan gömleksiz, kaslı bir adamı ortaya çıkaracak kadar azaldı. Teni bal rengindeydi, saçları kuzgun kanadının mavi siyahıydı ve gözleri yeni basılmış altın paraların rengindeydi.

Yüz hatları da o kadar çarpıcıydı ki, *küfür* kelimesinin ne anlama geldiğini ilk kez anladım. En Yüce Tanrı'dan başka hiçbir şeyin bu kadar güzelliğe sahip olmasına izin verilmemeliydi.

Ama o Ian değildi, bu yüzden bana doğru tehditkâr bir hareket yaparsa vücudundaki tüm sıvıları sökmek için gücümü ona gönderdim ... sadece gücüm onun üzerinden atladı ve arkasındaki konsey üyelerinin etrafında toplanan vampirlere doğru ilerledi.

Ne?

Aynı nafîle etkiyle tekrar denedim. Üçüncü kez deneyip başarısız olduktan sonra sorunun ne olduğunu anladım. Gücüm adamın üzerinden atlayıp duruyordu çünkü adamın vücudunda bir damla kan ya da su yoktu.

Bu mümkün değildi. Hayaletler dışındaki tüm türler ya birine ya da diğerine sahipti ve Xun Guan'ın kırılmaz ağ büyüsünü elini uzatıp bir tiftik zerresini koparır gibi kolayca üzerimden aldığında kanıtladığı gibi o bir hayalet değildi. Sonra sadece bir bakışla bileklerimdeki bağları çözdü.

"Nesin sen?" Ondan uzaklaşırken sordum. "Phanes,"

diye cevap verdi orkestraya yakışır bir baritonla.

Geri çekilmeye devam ettim. "Phanes nedir?"

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ne değil. *Kim*. Benim adım Phanes. Beni nasıl tanımazsın?"

"Sakin ol," diye cevapladım hafızamı yoklarken. Hayır, o yüzü hatırlamam gerekirdi, kocaman altın kanatlarından bahsetmiyorum bile. "Hiç tanışmadık."

"Hayır," diye kabul etti. "Gücünüzü en son hissettiğimde, ben geldiğimde gücün çıktığı noktada değildiniz."

Son kez . . .

"Bu ne kadar zaman önceydi?" Temkinli bir şekilde sordum.

El sallaması küçümseyiciydi. "Dört ya da beş bin yıl."

Damarlarımdan buz fışkırdı. Sıvı yırtan gücümü kastetmemiştii. Ruh kapma gücümü kastediyordu. Eğer bunu hissedebiliyorsa ve içinde hiç kan ya da su yoksa, babam gibi olabilir miydi?

Babama *benzemiordu*. Babamın kanatları ya da altın renkli gözleri yoktu ve Cehennem Kapısı'nın Bekçisi'nin varlığından önce altın renkli bulutlar hiç olmamıştı. Phanes ayrıca Yunancayı binlerce yıl önce konuşulduğu gibi konuşuyordu, daha modern bir lehçeyle değil.

Yunan mitolojisinde Phanes adında daha küçük bir tanrı yok muydu? Eğer öyleyse, adı "parlamak" anlamına geliyordu ve bu da gelişini müjdeleyen yıldızlarla dolu, altın tozlu sis makinesi etkisini açıklıyordu. Açıklamadığı şey ise Phanes'in neden burada olduğuydu.

"Hiç tanışmadığımızı kabul ediyorsan seni neden tanıyayım?"

Phanes gülümsedi. Güneşin aydınlattığı kanatlarıyla gökyüzünde süzülen bir güvercin sürüsü daha az sevimli olurdu. "Çünkü senin gücün seni

Bu dünya ile öteki dünya arasında köprü kuran ebedi nehrin çocuğu. Sen doğmadan çok önce, benim gelinim olacağına söz vermiştim."

Şu. Sikeyim mi?

Ona bu konuda ne düşündüğümü söylemek için ağzımı açtım ama içimden gelen muazzam bir çekiş tüm dikkatimi aldı. Bir sonraki anda, konsey üyelerinin arkasına sinmiş olduğu altın parıltılı oda gözle görülür bir şekilde sarsıldı.

Muhafızlar ortadan kayboldu ve ben kaçınılmaz olarak başka bir yere doğru çekildim.

Ian aramıştı.

Bölüm 45

Bir sonraki gördüğüm şey Mencheres'in Hamptons'taki kulübesinin büyük taş şöminesi ve beyaz ahşap çerçeveli pencereleriydi. Ian şöminenin önünde yerde yatıyordu, çağırma ritüeli için ismimi oluşturan semboller önünde kanımla yazılmıştı.

"Ian!"

Hâlâ korkutucu derecede yaralı olan bedenini yalanlayan kıvrak bir hareketle ayağa fırladı. Sonra beni kendine çekti. Onu sıkıca kavradım, bir kez daha dinlenmenin, zamanın ve bolca kanın korkunç yarayı onaracağını umuyordum.

Bizi Dagon'un tuzağından kurtarmak için kendine verdiği zarar.

"Artık çıkabilir miyim?" diye sordu tanıdık, sabırsız bir ses.

"Hayır," diye yanıtladı Ian, ben şaşkınlıkla geri çekilirken. "Ashael burada mı?"

Ian yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "Konseyin bizi bulamayacağı kadar uzağa gidene kadar seni bana getirme riskini göze alamadım. Ayrıca bir araba kaçırıp o kadar uzağa gidemezdim çünkü o gruptan biri Dagon'la bağlantılı olabilirdi ve seni uzun süre onların gözetimine bırakmaya güvenemezdim. Bu yüzden en yakın bara gidip Ashael'in cevap verip vermeyeceğini görmek için kadeh kaldırdım."

Ian'dan hoşlanmamasına rağmen kardeşim cevap vermişti. Ashael Ian'ı buraya ışınlamış olmalıydı, ki bu da parlak güneş ışığı ve yakındaki okyanus nedeniyle onun için riskli olurdu. Bu kulübenin içinde olmak bile Ashael'e acı veriyor olmalıydı. İçeride olmak onu güneşten koruyabilirdi ama havada sörfte gelen tuzun tadını alabiliyordum. Derisini rendeleyen bıçaklar gibi hissetmiş olmalı.

"Teşekkür ederim," dedim, sesimde bir tutukluk vardı.

Ashael'in yumuşak, alaycı bir homurtu çıkardığını duydum. "Küçük kardeşim için her şeyi yaparım."

Ian çizdiği sembollerin üzerine birkaç şişe hidrojen peroksit dökmem için beni bıraktı. Sıvı temas ettiği anda köpürerek kanımı eritti. çamaşır suyundan daha iyi temizler. Kandan en iyi nasıl kurtulacağını bilen bir vampire güvenin. Sonra, sembollerden eser kalmamasına rağmen, Ian kalın halıyı o noktanın üzerine sürükleyerek örttü.

Çok etkilenmiştim. Beni nasıl çağıracağını sırrını Ian'a emanet etmiştim ve o da bu sırrı sakladığından emin olmak istiyordu.

Sonunda Ian perdeleri çekerek güneş ışığının odaya girmesini engelledi. "Eğer izin verirse, şimdi içeri girebilirsin," dedi Ian, kaşlarını bana doğru kaldırarak.

"Evet," diye cevap verdim.

Sormak zorunda olduğum şey, Ian'ı o borunun peşinden gönderdiği için Ashael'e duyduğum öfkeden daha öncelikliydi. Eğer Ashael bunu yapmasaydı, hâlâ Dagon'un çemberlerinin içinde sıkışıp kalmış olurduk. Ya da ölmüş olurduk. Ashael'in ikiyüzlü hilesi hayatlarımızı kurtarmaya yardım etmişti.

Ashael koyu mavi ipek pijamalarıyla içeri girdi. Hatta ona uygun mavi terlikleri bile vardı. Ian'ın tostu ona ulaştığında ne yaptığına şüphe yoktu. "Uyandırdığım için özür dilerim," dedim Ashael'e. Ian'a da "Başımız sandığından daha büyük belada" dedim.

Ian homurdandı. "Babamın, meşru varisi yerine hapse atılan ben olayım diye kardeşimin cinayetini bana yıktığı günden beri başım belada. Kaçak olmak senin için yeni olabilir aşkım ama benim için değil. Üzülme." Bana hızlı ve sinsî bir sırıtış attı. "Kanundan kaçmak için en iyi yerleri biliyorum. Senin için bir tatil gibi olacak. Buna bayılacaksın."

"Kaçak olmak birdenbire endişelerimin en küçüğü oldu," dedim, ironiye hayret ederek.

Ne olduğumun ortaya çıkmaması için çok özen göstermiştim. Şimdi, vampir konseyi, İnfazcılar ve Kanun Muhafızları'nın gazabı önemsiz görünüyordu.

endişelenecek şeyler.

Ian'ın kaşları kalktı. "Dagon'un en üst düzeydeki potansiyel müttefiklerini mi kastediyorsun?

Vampir yasasının seviyeleri? Işınlanma yeteneklerimi sonsuza dek kaybetmediğimi varsayarsak, içeri girip hissettiğim şeyin gerçekten Dagon'un gücünün bir işareti olup olmadığını doğrulayacağım."

"O da değil," diye cevap verdim.

Şimdi tüm dikkati bendeydi. "Sonra ne olacak?"

Kardeşıme döndüm. "Sen benim iki katımsın ve babamız hakkında benden çok daha fazla şey biliyorsun.

Phanes adında altın kanatlı, muhtemelen eski bir Yunan tanrısıyla doğum öncesi nişanlandı?"

"Ne diyorsun sen?" Ian patladı.

"Aynen benim düşüncelerim," dedim bu kez ironi yapmadan. "Eee?" Rengi solmuş olan Ashael'i dürttüm.

"Seni nasıl buldu?" Ashael şaşkın bir sesle sordu. "Babamız seni gizledi, böylece diğer tanrılar ya da yarı tanrılardan hiçbiri seni hissedemedi!"

Dişlerimi sıkarak, "Daha önce hiç duymadığım bir haber daha, ama şu anda çok da önemli değil," dedim. "Bu doğru mu? Bu Phanes, her ne ise, onun gelini olacağıma söz verdiğimi mi düşünüyor?"

"Cesedimi çiğnemeniz gerek," diye tersledi Ian.

"Phanes, Veritas'ın seninle evlendiğini duyduğunda tam da bu şartları talep edecektir," diye yanıtladı Ashael karanlık bir şekilde.

Olamaz. "Böyle bir şey olmayacak çünkü kimse benim kiminle evleneceğime karar veremez, üstelik bunu ben daha var olmadan yapamaz!"

Ashael bana hesaplanmış bir telaşla baktı. "Bağımsızlık bu dünyada değerli olabilir ama göksel âlemlerde değil. İşte bu yüzden babamız bizi onlardan korumaya çalıştı."

Babam bana uzun zaman önce *seni* sahiplenemeyeceğimi söylemişti. Bir ölümlüyü hamile bırakmanın onun türü için yasak olduğunu, bu yüzden benden uzak durarak kendini koruduğunu düşünmüştüm. Ya da bir ölümlüyü

Beni sahiplenecek kadar önemseyecek duygusal derinlikler. Ashael haklıysa, daha zorlayıcı bir neden vardı.

Ian'ın elini tuttum. Bir kez daha, bildiğimi sandığım her şeyin yanlış ya da çok ama çok eksik olduğu ortaya çıkmıştı. Yine de Dagon'dan kurtulmuş, sonunda onun ve Ereshki'nin zarar verdiği herkes için adaleti sağlamıştım ve şimdi yanımda sevdiğim adam vardı. Bu, bir ay önce söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Aslında, bu noktaya gelmem tüm hayatımı almıştı, bu yüzden bir şekilde bu yeni zorluklardan kurtulmanın bir yolunu bulacaktım, ister iblis-akolit konsey üyesi, ister hem vampir hem de iblis dünyası tarafından avlanmak, isterse de beni zorunlu nişanlısı sanan altın sisli küçük bir tanrı olsun.

Birdenbire iyimser olan ben değil miydim? Aşk gerçekten de insanlara garip, harika şeyler yapıyordu.

Ian'ın elini daha sıkı tuttum. O da bana sıkıca sarıldı, bu durumla birlikte yüzleşeceğimize dair sessiz bir söz verdi. Sonra bir iç çektim.

"Babamızın dünyası hakkında bilmediğim her şeyi bana anlatmalısın Ashael ve bunu şimdi yapmalısın. Phanes beni tekrar bulmadan önce ne kadar zamanımız var bilmiyorum ama ne zaman bulursa bulsun, hazır olduğumuzdan emin olmalıyız."

Teşekkür

Teşekkür sayfamda aynı kişilere tekrar tekrar teşekkür ediyor gibi görünüyorsam, bunun nedeni aynı grubun beni Her kitapta bitiş çizgisine. Bunun için onlara nasıl teşekkür etmem? İlk teşekkür ettiğim kişiyi değiştirmemi de beklemeyin. Abraham Lincoln bir keresinde şöyle demişti: "Gidecek başka bir yerim olmadığına dair ezici bir inanç beni birçok kez dizlerimin üzerine çöktürdü." Ne zaman Gidecek başka bir yerim yok ve ortaya çıkmayacak kadar öfkeli ya da kibirli olduğumda bile beni terk etmedin Tanrım. "Teşekkür ederim" demek kıyaslandığında çok yetersiz kalıyor.

Her zamanki gibi, muhteşem editörüm Erika Tsang'a; harika menajerim Nancy Yost'a; muhteşem Pamela Jaffee, Caroline Perny, Kayleigh Webb, Nicole Fischer ve Avon Books'taki çalışan ekibin geri kalanına da çok teşekkür ederim. Ayrıca sevgili arkadaşlarım Ilona Andrews ve Melissa Marr'a, bana cesaret verdiği ve ilk eleştirileri çok değerli olduğu için. Kocam Matthew'a, kız kardeşlerim Jinger ve Jeanne'a, babam Bill'e, birçok yeğenime, büyük teyzem Dottie'ye ve sayamayacağım kadar çok kez "Yapamam çünkü teslim tarihim var!" sözünü duymak zorunda kalan diğer tüm aile üyelerine sonsuz teşekkürler ve sevgiler.

Son olarak, ama kesinlikle en az değil, teşekkürler okuyucular! Bunu daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim: siz olmadan, sadece kendime hikayeler anlatıyorum. Sizinle birlikte, bu hikayeler, karakterler ve dünyalar çok daha fazlasına dönüşüyor. Sayfaları açan her okuyucuyla birlikte gerçekten kendilerine ait bir hayata bürünüyorlar. Yazar

Charlaine Harris bir keresinde şöyle demişti: "Kitaplara içelim, yapabileceğiniz en ucuz tatil

satın al." Aynı fikirdeyim. İşte bu yüzden kitaplarımı siz okuyucularımla paylaşmaktan onur duyuyorum. Umarım onlarla çıktığınız bu mini "tatilden" keyif alırsınız.

Duyuru

Ian ve Veritas

Wicked All Night,

bir sonraki Gece Asileri romanı!

Yazar Hakkında

JEANIENE FROST, Night Huntress ve Night Prince serilerinin yanı sıra Night Huntress World romanlarının *New York Times*, *USA Today* ve uluslararası çok satan yazarıdır. Romanlarının yabancı hakları bugüne kadar yirmi farklı ülkeye satılmıştır. Jeaniene şu şehirde yaşıyor Kocası Matthew ile Florida'da yaşıyor, nadiren yemek yapıyor ve hafta sonları hep uyuyor. Jeaniene yazmanın yanı sıra okumaktan, şiirden, kocasıyla film izlemekten, eski mezarlıkları keşfetmekten, mağaracılıktan ve arabayla seyahat etmekten hoşlanıyor. Uçaklar, çocuklar ve yemek kitapları onu korkutuyor.

Jeaniene hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen jeanienefrost.com adresindeki web sitesini ziyaret edin.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Jeaniene Frost'a Övgüler

"Frost'un şehir fantezisi aksiyonu ve tutkulu ilişkilerin göz kamaştırıcı karışımı onu gerçek bir fenomen yapıyor."

-RT Kitap Yorumları

"Sabahlara kadar okunacak bir kitap. Dışarıda birçok Drakula var ama sadece bir Vlad var ve onunla tanışmayı kendinize borçlusunuz."

-Ilona Andrews *Once Burned* üzerine

"Tutkulu ve kışkırtıcı ... karanlık bir duygusallık ve hızlı bir aksiyonla dolu."

-Kresley Cole, *First Drop of Crimson* üzerine

"Seksi, ateşli ve her sayfası heyecan dolu. Bu serinin resmen bağımlısı oldum."

-Gena Showalter *Mezarın Sonunda* hakkında

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

